

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BİR ÇİFT YÜREK

Marlo MORGAN

Sürüm: 0.1

Istanbul, 1999
Dharma Yayinlari

Katalog Bilgisi:

KONU: Edebiyat, Bestseller
BASLIK: Bir Çift Yürek
YAYINEVI: Dharma Yayinlari
YAZAR: MORGAN, Marlo
FIYAT: 12,000,000 TL.
BARKOD: 9789756388020
ISBN: 975-7800-25-2
SAYFA: 224
YER: Istanbul
AY: Haziran
YIL: 1999
FIZIKI: 19,6 x 13,5 cm., Karton Kapak

Bir Çift Yürek

Onur Konugu

Bazi uyarilar gönderilmis olmalı ne var ki ben hiç birini alamadim. Olaylar çoktan harekete geçmişti; yırtıcı hayvanlardan oluşan küme kilometrelerce uzaklıkta oturmuş, kurbanı bekliyordu. Az önce bosalttığım valizim, ertesi gün, "talep edilmedi" etiketi takılarak emanet deposuna kaldırılacak ve aylarca orada kalacakti. Yabancı bir ülkede sirra kadem basan pek çok Amerikalidan biri olmak üzereydim.

Bogucu bir ekim sabahiydi ve ben bes yildizli Avustralya otelimin önündeki avluda durmuş tanimadigini bir rehberi beklemekteydim. Uyarilari sezmekten uzak mi uzak yüregim sevinçle civildiyordu. Kendimi alabildigine iyi hissediyordum ve bir o kadar da heyecanlıydim! İçten içe mutlak olarak emin olduğum bir şey vardı: bu benim şansli günümdü.

Derken üstü açık bir jip dairevi giriş yoluna saptı. Kızgın parke tasli yolun üzerinde kulaklari tirmalayan otomobil lastiklerinin sesini isittigimi animsiyorum. Yolu sinirlayan erguvan renkli yapraklardan siçrayan su pasli metale siçradi. Jip durdu ve otuz yaslarında bir aborijen olan soför, bana doğru

bakti ve bir el isaretiyle "Gelin" dedi: O sarı saçlı bir Amerikalı kadını almaya gelmişti. Ben ise, Aborijinlerden oluşan kabilelerin toplantısına gitme beklentisi içerisindeydim. Üniformalı kapi görevlisinin mavi gözlerinden durumu onaylamadığı açıkça belliyken, biz birbirimize kimliklerimizi açıklamadan aramızda anlaşılmıştık bile.

Yüksek topuklu ayakkabıların araca binmemi güçleştirmesinden önce de fazlasıyla sık bir tarzda giyinmiş olduğumu anlamıştım. Sağında oturan genç sürücü, sort ve rengi solmuş beyaz tırtıl çorapsız olarak bez ayakkabılar giymişti. Benim toplantı yerine götürülmem ayarlanırken, bu işlemin normal bir otomobille gerçekleştirileceğini, hatta Avustralya otomobil sanayinin gururu olan bir Holden ile alınacağımı hayal etmişim! Yanı sıra açık bir araçla yolculuk etmek zorunda kalacağım, bir an için bile aklımdan geçmemişti. Her neyse, bu karşılaşma için özensiz ve bakımsız değil, tam tersine olabildiğince sık giyinmeyi yeğlemişim; ne de olsa benim onuruma bir söz verilmekteydi!

Kendimi tanıttım, ama o kim olduğumu çok iyi bilmişçesine bir onay isareti yaptı başıyla. Kapi görevlisinin önünden geçerken, adamın kaslarını çatıldığını gördüm. Kentin yüksek kayalarla çevrili kıyı yollarına daldık, önlerinde verandaları bulunan evleri, süt ve süt ürünleri satan dükkanları, lokantaları ve bir tek otanesinin bulunmadığı beton parkları geçtik. Altı yola ayrılan sapının göbeğinin çevresinden dönerken kapının koluna siki siki yapışmak zorunda kaldım. Buradan çıkınca güneşi arkamıza aldık ve seftali rengi yeni tayyörüm ve renkli ipek gömüğümün bana fazla geldiğini hissetmeye başladım. Gitmekte olduğumuz binanın kentin öte ucunda olduğunu düşünüyordum ama yanıliyordum. Denize paralel giden otoyola girdiğimizde toplantının kent dışında, benim öngördüğümde çok daha uzakta düzenlendiğini düşünmeye başladım. Çekti mi çıkarttı ve daha ayrıntılı bilgi almadığım için ne denli aptal

olduğumu geçirdim aklımdan. Neyse ki çantamda bir saç fırça vardı ve omuzlarıma kadar inen ve güneşten rengi açılan saçlarımda moda uygun bir örgü ile toplamıştım.

İlk telefonu aldığımdan bu yana merakım azalmamıştı ama fazla şaşırıldığımı da söyleyemem. Ne de olsa yurttaşlardan başka övgüler de almıştım ve yürüttüğüm program büyük bir başarı kazanmıştı. Kent merkezlerinde yaşayan ve sık sık intihar eğilimi gösteren yarı kan Aborijinlerle çalışmış ve onların tatminkar bir ekonomik gelir edinmelerine yardımcı olmuştum. Böylesine bir girişimim eninde sonunda dikkat çekecekti. Ne var ki sonuçlar beni bile biraz şaşırtmıştı... Bugünkü karşılaşmayı düzenleyen kabile üçyüz kilometre ötede, anakaranın karşı kıyısında yaşıyordu ama rastlantısal olarak kulagıma çalftan sözler dışında Aborijin Kabileler hakkında neredeyse, hiç bir şey bilmiyordum ve birbirlerine bağlı bir topluluk mu yoksa. Amerikan Yerlilerinin çeşitli diller konuşması gibi farklı karakter özellikleri mi sergiledikleri hakkında hiç bir bilgim yoktu.

Benim gerçekten merak ettiğim ödül olarak ne alacağımı: Kansas City'ye gönderip, ötekilerin yanına koyduracağım yeni bir tahta oyma mı, yoksa sadece bir çiçek demeti mi? Hayır, hayır, otuzsekiz derece civarındaki bu sıcakta çiçek vermezlerdi herhalde. Dönüş yolunda çiçeklerin tümü ölmüş olurdu zaten, sürücü, önceden anlaştığımı?, üzere saat tam onikide gelmişti. Buluşma saati bu toplantının bir öğle yemeği şeklinde olacağını gösteriyordu. Yerlilerden oluşan bir topluluğun bana ne gibi bir yemek sunacağını da [:] merak etmiyor degildim doğrusu. Geleneksel Avustralya tarzı bir büfe bulma beni pek heyecanlandırmıyordu. Belki de Aborijin yiyeceklerini ilk kez tadabileceğim bir fırsat bekliyordu beni. Rengarenk çanaklarla süslü bir masa bulmayı umuyordum açıkçası.

Bu benim için gerçekten esi olmayan bir fırsattı ve asla unutulmayacak bu olayı yaşamayı iple çekiyordum. Bugün için

özel olarak aldığım çantamın içinde 35 mm'lik bir fotoğraf makinesi ve minik bir seskayit aygiti da bulunuyordu. Onlar, mikrofon veya spot isiklari hakkında bir bilgi vermedikleri gibi benim bir konusma yapip yapmayacagimdan da söz etmemislerdi, ne var ki ben buna da hazirlikliydim. En büyük meziyetlerimden biri ileriye düşünenebilmektir. Kaldi ki, artık elli yasimdaydim ve degisik seçenekleri hazırda tutmanın gerekliligini, azimsamayacak denli çok hayal kırıkligi ve utanç verici durumla karsilasarak öğrenmistim. Arkadaslarim benim kendi kendime yeterlilikimi her zaman överlerdi. "Onun yedekte daima bir B plani vardır" derlerdi.

Bir -yol treni- (bu Avustralyalilarin, pek çok römorku .bulunan büyük kamyonlara verdikleri addi) karsi yönden gelerek-hizla yanimizdan geçti. Yerdeki tasın isinmasından olusan isi haresinin içinden çıkiveren kamyon ve takintilari sanki yoktan varolmuşlardi. Soförüm, aniden otoyoldan ayrilip kilometrelerce süren kirmizi bir toz bulutuna bulanmış olan bozuk yola sapınca, gömüldüğüm anilarimdan siyriliverdim. Bir süre sonra, toprak yol boyunca açılmış olan ve üzerinden gittigimiz tekerlek izleri de sona erdi ve ben artık önümüzde bir yol bile kalmadigini fark ettim. Çalılar arasında zigzaglar çizerek çölün dalgalı kumları arasında ziplaya hoplaya ilerliyorduk. Yol arkadasimla konusabilmek için pek çok girişimde bulunmustum ne var ki yari açık aracimizdaki rüzgar ugultusu, yoldaki kasislerin yarattığı gürültü ve V'r yukari bir asagi ziplayan Jjedenimin hareketi söylesmemizi olanaksiz kiliyordu. Dilimi 'ISÜnamak için çenemi simsiki kilitlemek zorundaydim. Kaldi ki soförün çene çalmaya hiç niyeti olmadigi besbelliydi.

Basım, bir bez bebeğinki gibi sallanıp sarsiliyordu. Giderek daha çok terliyordum. Naylon çorabım herhalde ayagimda erimisti ama ayakkabilarimi bile çıkartmaya cesaret edemiyordum çünkü çıkarttigim anda ayakkabimin göz alabildigine uzanan bakir renkli sonsuzlukta yitip gideceginden korkuyordum. Benzeri bir durumda

suskun soförümün de duracagından emin olamazdim. Güneş gözlüklerim bugulandıkça etegimin ucuyla bunları temizliyordum. Kollarımı kaldırdıkça sel gibi ter bosaniyordu. Makyajımın eridigini ve fondötenimin pembe derecikler olusturarak boynumdan asagi aktigini hissediyordum. Takdimden önce, kendimi toparlayabilmem için bana en az yirmi dakika izin vermeleri gerekecekti. Bu konuda ısrarlı davranacaktım!

Saatime baktım; çöle gireli iki saat olmuştur. ,Y*Waîdır bu kadar terledigimi ve kendimi bu kadar rahatsız hissettigimi anımsamıyordum. Soför arada sırada ham hum sesleri çıkarmanın dışında sessizligini koruyordu. Ansizin fark ettim ki soför bana kendini tamtmamisti. Belki de yanlış araçta bulunuyordum! Ama bu aptalca bir varsayimdi. Zaten artık bu araçtan inemezdim, kaldı ki soför doğru bir yolcu tasidiginden emin görünüyordu.

Dört saat sonra ondiile tenekelerden olusturulmuş bir barakanın önünde durduk. Kulübenin önünde minik bir ateş yanıyordu ve oracıkta oturan iki Aborijin kadın bizim yaklasmamızla, birlikte ayağa kalktı. Her ikisi de orta yaşlı ve kısa boylu olan kadınların giysileri üzerlerini ancak örtüyordu ama yüzlerinde son derece sıcak bir hoşgeldin gülümsemesi vardı. Bir tanesi dört bir yana dağılmakta ısrar eden siyah, gür ve kıvırcık saçlarını alnına bağladığı kara bir bantla zaptetmeye çalışmisti.

İkisinin de ince ve sağlam bir yapısı vardı, kahverengi gözleri, yuvarlak yüzlerinde pırıl pırıl parlıyordu. Jipten inerken soförüm "Unutmadan söyleyeyim, burada İngilizce bilen bir tek benim. Senin çevirmenin ve arkadaşın ben olacağım," dedi.

Harika!" diye düşündüm. "Uçak parası, otel odası ve Avustralya yerlileri ile tanışma onuruna yeni giysiler için yedi yüz dolarımı harcadım ve şimdi görüyorum ki bırak son modayı izlemelerini, İngilizce bile bilmiyorlarmış!"

Her neyse artık oradaydım ve her ne kadar yüregim bunu kabullenmese de onların arasına karismaya çalışmalydım.

Kadınların ağızlarından çıkan yabancı ve bulanık sesler bana cümlelerden çok tek tek sözcükler gibi gelmişti. Çevirmenim bana dönerek toplantıya katılabilecek hale gelebilmek için temizlenmem gerektiğini bildirdi. Bunun ne anlama geldiğini doğru anılamadım. Yol boyunca kat kat toza ve tere bulandığım kesinlikle doğruydı ama sanki demek istediği şey bu değil gibiydi. Adamın bana uzattığı kumaş parçasını açınca bunun gövdeye sarılan pestamallardan biri olduğunu anladım. Bana aktarıldığına göre soyunmalı ve buna sarınmalıydım. "Ne demek bu?" dedim hayretler içinde. "Ciddi misiniz ?" Adam ciddi bir edayla bana bu kumasa nasıl sarınacağımı tarif etti. Soyunabilecek bir yer bulabilmek için çevreme bakındım, böyle bir yer yoktu. Ne yapabilirdim acaba? Bunca yol gelmiş, bunca rahatsızlığa katlanmıstım, artık geri dönüşüm yoktu. Genç adam yanımdan uzaklaşınca şöyle düşündüm^"Bos ver! Bu giysi beni daha serin tutar!" Böylece, elimden geldigince göze batmamaya çalışarak yepyeni ama ter içindeki giysilerimi çıkarttım, özenle katladım ve örtüme sarındım. Giysilerimi az önce kadınların oturduğu tümsegin üzerine bıraktım. Kendimi bu soluk renkli bez parçası içinde pek aptalca hissediyor ve "iyi bir izlenim bırakmak için" harcadığım paraya ayrıca yanyordun. Genç adam yeniden ortaya çıktı. O da giysilerini degistirmisti. Önümde neredeyse çıplak olarak dikilmekteydi, üzerinde mayoya benzer bir şey vardı, öteki kadınlar gibi onun da ;~3yakları çıplaktı. Bana üzerimdeki her şeyi çıkartmam konusunda yeni buyruklar verdi: ayakkabılarımdan, çorabımdan, iç çamasırlarımdan, tüm takılarımdan, hatta saçlarımla tutan tokalarımdan bile sıyrılmalıydım. Merak duygularım giderek azalıyor ve bunun yerini anlayış alıyordu ama gene de bana söylenenleri, yerine getirdim.

Takılarımla ayakkabımın burnuna gizlediğimi animsiyorum. Hatta, eminim böyle yapılması bizlere öğretilmediği halde tüm kadınlarda doğal olarak varolan bir güdüyle iç çamasırlarımı giysilerimden oluşan tepenin ortasına sikistiriverdim.

Yeşil dalların atese eklenmesiyle ortalığı koyu bir duman sardı. Basında bant olan kadın kara bir sahinin kanadına benzettiğim nesneyi bir yelpaze gibi önümde sallanwyâ"başladı. Duman ciğerlerime doluyordu. Sonra kadın işaret parmağıyla havada bir çember çizince kendi çevremde dönmem gerektiğini anladım. Duman ayını arkamda sürüyordu. Az sonra bana dumanın içinden geçerek atesin üzerinden atlamam söylendi.

En sonunda bana artık temizlenmiş olduğum ve teneke barakaya girebileceğim bildirildi. Tunç rengindeki eslikçimle birlikte girise doğru yürürken aynı kadrim eğilip yere bıraktığım tüm esyayı aldığını ve dumana tuttuğunu gördüm. Sonra bana baktı, gülümsedi ve gözlerimiz birleştiginde kollarını açarak neyim var, neyim yoksa, tümünü atese attı. Her şeyim alev alev yanmaya başlamisti bile.

Bir an için yüregimin donduğunu hissettim; sonra derin bir soluk aldım. Neden karşı koymadığımı ve kopup her şeyimi kurtarmaya çalışmadığımı bilmiyorum. Ama bunu yapmadım. Kadının yüzündeki anlatım, bu eyleminde kötülük olmadığını yansıtiyordu; bu sanki bir yabancıya gösterilebilecek en anlamlı konukseverlik isaretiydi. "O cahilin teki," diye düşündüm. "Ne kredi kartından haberi var, ne önemli kagitlardan." Uçak biletimi otelde bıraktığım için mutluydum. Orada baska giysilerim olduğunu da biliyordum, tek sorun ^eri döndüğümde otelin lobisinden bu bez parçasıyla geçebilme olacaktı. Kendi kendime şöyle düşündüğümü animsiyorum : "Hey, Mario, sen müthiş esnek bir kadınsın değil mi? Bu nedenle ülser sahibi olmanın bir an'jmi yok." Ne var ki karşılaşmanın sonunda yüzüklerimden birini geri alma konusunu zihnimin bir kenarına kaydettim.

Oy Kutusunun &

Doldurulusu Ar

Umudum geri döndüğümüzde, j ipimizle kente dönmeden önce atesin sönmüş, küllerin sogumus olacagındaydi.

Ama böyle bir sey olmayacakti.

Geriye dönüp baktigimda, tüm degerli ve gerekli saydigim esyalarimdan soyunmamin ve arinmamin simgesel anlamini kavrayabiliyorum. Bu insanların, az önce topraga armagan edilmiş olan altın ve pirlantali kol saatimin gösterdiği saatlerle hiç bir isi olmadigini öğrenmem için daha zaman vardi.

Çok sonra anlayacaktim ki, maddi nesnelerden ve bazı Önyargılardan kurtulmak "varolmaya" dogru yapacagim o yürüyüşün gerekli ve vazgeçilmez bir adimiydi.

Sadece bir çatisi ve üç duvari olan barakaya gifBik. Bildigimiz anlamda kapi ve pencere yoktu. Burasi sadece günesten korunmak ya da koyunlara siginak olmasi amaciyla yapilmisti. İçeride isi daha da yüksekti çünkü taslarla çevrili bir çemberin ortasında bir ates daha yanmaktaydi. Burada insani gereksinmelere yanit vermesi beklenebilecek nesneler bulunmuyordu: iskemle, yer döşemesi veya bir vantilatör olmadigi gibi elektrik de yoktu. Tüm mekan kirik dökük tahta parçalarıyla birbirlerine tutturulmuş tenekelerden olusmustu. - Disaridaki parlak günes isigina alisan gözlerim, dumanin ve gölgenin olusturduga losluga^1 da uyum sagladi. İçeride, kimi kuma oturan, kimi ayakta duran bir grup yetiskin Aborijin vardi. Erkekler saçlarındaki baglar, kollarina ve ayak bileklerine bagladıkları tüylerle rengarenk bir görüntü sergiliyorlardi. Onların da kalçasinin etrafına sarili duran, soförünkine benzeyen bir kumas parçası vardi. Çevirmenimden farkli olarak hepsi yüzlerine, kollarina ve bacaklarına beyaz bir boyayla karmasik desenler çizmişlerdi. Kertenkele desenleri kollarini, yılanlar, kangurular ve kuslarbacaklarının üst kısmıyla sirtlarını süslüyordu. ,.

isf

Kadınlar daha gösterissizdiler. Boyları neredeyse benim kadardı, ortalama bir metre yetmiş santimdiler. Çogu oldukça yasliydi ama kakaolu süt rengindeki tenleri yumusacik ve saglikli bir görüntüye sahipti. Hiç birinin saçının uzun olmadigini farkettim, pek çoğunun kivrıcık saçı ense boyunda kesilmisti. Saçları daha uzun olanlarsa, bunu siyah bir bantla toplamisti. Girisin yanında duran oldukça yasli, beyaz saçlı bir kadın boynuna bileklerine çiçeklerden yapılmış taçlar takmisti. Bu taçlarda son derece sanatsal bir dokunus olduğu belliydi, her bir tomurcugun tarh ortasında yaprakların ayrıntıları, çiçeklerin erkeklik organları dikkat çekiyordu. Kadınların tümü ya iki parçalı bir giysi ya da bana verilene benzer bir örtü * ile örtünmüşlerdi. Yetisme çağındaki bir oğlanın disında, ortalıkta ne bir bebek, ne de bir çocuk vardi.

Bakışlarım, odanın en gözalici süslerini taşıyan kisisine kaydı - bu bir erkekti, kapkara saçlarını beyaz çizgiler bölüyordu. Kisa sakalı yüzündeki soylu ve güçlü anlatımı- daha da belirgin kiliyordu. Basında rengarenk papagan tüylerinden yapılmış bir süs taşıyordu. O da kollarına ve bileklerine tüyler bağlamisti. Belinden değişik nesneler sarkmasının yani sıra tohumlardan ve taslardan yapılmış oldukça süslü bir

kalkanla kendine gösterisli bir hava vermisti. Kadınların pek çoğu bu kalkanın çok daha küçüklerini kolye olarak boyunlarına asmislardı.

Adam gülümsedi ve iki elini bana doğru uzattı. Ben onun kara, kadife gözlerine bakarken, mutlak bir huzur ve güven duygusu ile sarmalandığını hissettim. Saniyorum, yaşamımda gördüğüm en sevecen yüz buydu.

Gene ' de duygularımın oldukça karmasik olduğunu söyleyebilirim. Adamlar, bir yandan boyalı yüzleriyle ve ellerinde tuttıkları jilet kadar keskin mızraklarıyla içimde giderek büyüyen bir korku uyandırıyor, öte yandan da son derece sevgi dolu gözlerle bakıyorlarch bana. Ortalıktaki hava arkadaşlık ve dinginlik kokuyordu. Kendi aptallığıma kızarak,

gelgitler yasayan duygularımı-yatıstırmayı basardım. Bütün bu olanların tahmin ettiklerimle ilgisi bile yoktu. Bir rüyada bile böylesine nazik insanlarla dolu bir mekanı böylesine dehşet verici olarak yansıtamazdım. Ah, keske fotoğraf makinem dışarıda alevler arasında yanmamış olsaydı; albümüme ne harika fotoğraflar yapıştırabilirdi ya da akrabalarım veya arkadaşlarımdan oluşacak seyircilerimi diyaframlarımla nasıl büyütebilirdim! Düşüncelerim yeniden ateşe döndü.. Acaba baska nelerim yapıyordu? Düşüncelerim beni ürpertmeye yetti: uluslararası sürücü ehliyetim, portakal renkli Avustralya banknotlarım, gençliğimde telefon şirketinde çalışırken kazanmış olduğum ve cüzdanımın en gizli bölümünde yulardır saklamakta olduğum yüz dolarım, bu ülkede bulma olanagim olmayan krem rujum, p i Hantal i saatim ve Nola teyzemin onsekizinci yaşgünümde taktığı yüzüğüm alevleri beslemekteydi!

Adi Ooota olan çevirmenimin beni kabileye sunmasıyla kaygılarımı bir kenara ittim. Genç adam, kendi adını Ooooooooo diyerek uzattığı bir Ooo. ile söylüyor, kısaca -ta- diye bitiriyordu.

Aborijinler, olaganüstü kara gözleri olan adama, Kabilenin Yaslı Kisisi adını vermişlerdi. O grubun en yaşlı erkeği değildi ama bu kavramı bir sef anlamında kullandıkları belliydi.

Kadının biri minik değnekleri birbirine vurmaya başlayınca, önce biri, sonra öteki derken, tümü onu taklit etti. Mızraklı adamlar, kumları sopalarının ucuyla havalandırırken, bir kısmı da el çırparak tempo tutmaya başladı. Derken bütün grup sarkılar ve ilah iler söylemeye başladı. El işaretleriyle benim de kumların üstüne oturmami istediler. Yaşamakta olan senliğin adı "corroboree" idi. Bir sarkı biterken, hemen bir yenisi başlıyordu. İnsanların bazılarının ayak bileklerinde baklagil kabuklarından yapılmış bilezikler olduğunu, kurumuş fasulye taneleri singirdamaya başlayıp dansin en canalici noktası haline gelince,

r" .

ancak farkettim. Bazen kadının biri tek basına dansediyor, bazen de gruplar halinde ortaya çıkıyorlardı. Kimi zaman erkekler yalnız dansediyorlar, kimi zaman kadınlar da onlara katılıyor. Öykülerini benimle paylaşıyorlardı.

Sonunda müziğin temposu ile birlikte devinimler de yavaşladı ve ortalık giderek sessizliğe büründü.

Sadece bir kenarda sürmekte olan minik vuruslar, benim yüregimin vuruslariyla ayni ritmi izler gibiydi. Herkes susmustu, kimseler kimildanmiyordu, gözler, ayaga kalkip, bana dogru yürümeye baslayan sefe çevrilmisti. Adam benim önümde durdugu zaman gülümsüyordu. O anda içimi sözlere dökmemin olanaksiz oldugu bir paylasim duygusu sardi. Sezgisel duygularim bizim' eski dostlar oldugumuzu söylüyordu ama bu elbette dogru olamazdi. Ne var ki varliginin beni rahatlattigini ve aralarina kabul edildigimi hissettigimi söyleyebilirdim.

Yasli Kisi, ornitorenk derisinden yapilmis olan kemerinden uzun, deri bir rulo çekti ve bunu göge dogru salladi. İçindekileri yere dökmek için ucunu açti. Kayalar, disler, kemikler, tüyler ve deriden yapilmis yuvarlak plaklar çevreme yayildi. Kabilenin pek çok üyesi ayak bas parmaklariyla ya da bir baska ayak parmagiyla her bir nesnenin düstüğü yeri kumda isaretlemeye basladi. Bu isaretleme sirasinda ayak parmaklarini bir el parmagi kadar maharetle kullanmalari dikkat çekiciydi. Sonra her bir nesneyi deri rulonun içine yerlestdirdiler. Yayli Kisi, bir seyler söyleyerek bunu bana uzatti. Las Vegas'i animsayan ben, deri -boruyu aidim ve havaya kaldirarak salladim. Sonra borunun ucunu açarak ve içindekileri yere saçarak oyunu yineledim. Hiç birinin nereye düstüğü kontrolümde degildi, iki adam eien ve dizleri üzerice egilerek bir baska arkadaşîarunun ayagin: kullanarak az önceki isaretle benimkilerin arasindaki mesafeyi ölçtü1"!-Br-'kae ki^i arasr^u bir takim yortimi?-. yupti ama Oota söylenenleri hana çevirmeye yellenmedi.

Ögleden sonra pek çok deneme yaptik. Son derece etkileyici olanlardan biri, bir meyvayla ilgiliydi. Bu biçimi armut, kabugu muz gibi olan garip bir meyvaydi ve elime verilen bu açık yesil-meyvayi tutmam ve kutsamam istendi. Bu ne anlama geliyordu acaba? Bu konuda hiç bir fikrim olmadigindan, içimden söyle geçirdim: "Lütfen sevgili tanrim, bu meyvayi kutsa.i.-Sortra da elimdeki meyvayi Yasli kis? ye uzattim. O, bir bıçak aldı, tepesini kesti ve soymaya basladi. Kabuk bir muzunki gibi asagi sarkacak yerde kendi çevresinde kivrilinca, grubun tüm üyeleri bafla baktılar. Kara gözlerin üzerime dikilmesi beni oldukça rahats, etti. Sanki bunun provasini yapmislarcasına, tek bjr agizdan "Ah" dediler. Ben bu "Ah"m, iyi mi yoksa, kötü anlarra o mi geldigini anlayamamistim ve bu koro, Yasli Kisfnin her bir kabugu kesisinde yineleniyordu. Ama sezinledigim kadariyla kabuk normal olarak böyle kivrilmiyordu ve bu durum benden yana bir puan olarak kaydoluyordu.

Elinde çakıl taslariyla dolu bir tepsi tutan genç bir kadin yanıma geldi. Saniyorum ki bu bildigimiz bir tepsi degil de genis bir kartondur ama tepeleme duran taslar nedeniyle bunu pek anlayamamistim. Oota ciddi bir yüzle bana bakti ve söyle dedi : "Bir tas seç. Bunu bilgelikle seç. O senin -yasamini kurtarma gücüne sahiptir."

Varolan tüm sicaga karsin tüylerim diken diken oldu ve kramplar giren midem çigliklar atmaya basladi : "Bu ne anlama geliyordu? Benim yasamimi mi kurtaracakti?"

Taslara baktim. Sanki hepsi birbirine benziyordu. Hiç birinin ötekine göre fazladan bir özelligi yoktu. Hepsi çeyrek lira ya da nikel para boyutunda gri taslardı. Bir tanesinin daha parlak veya bana göre daha özel olmasini dilerdim. Hiç sansim yoktu. Bu nedenle elimden tek gelen numara yapmakti: hepsini dikkatle inceledim ve tepeden herhangi bir tanesini alip bunu büyük bir zaferle tuttum elimde. Beni çevreleyen yüzlerin isidigini görünce" Dogru tasi aldım." diye geçirdim içimden.

2?

Iyi de simdi bu tasla ne yapacaktim ? Bunu yere atip, onların duygularini incitemezdim. Kaldi ki, bu tasın benim için hiç bir önemi yoktu ama galiba onlar için pek degerliydi. Tasi koyabileceğim bir cebim bile olmadigindan bunu aklıma gelen tek yer olan giysimle göğsüm arasına sikistirdim. Sonra da bu dogal cebe koydugum tasi çabucak unuttum.

Sonra yerliler atesi söndürdüler, bir iki parça esyalarını topladılar ve çölde yürümeye koyuldular. Yürüyüş için sıralandıklarında esmer, yarı çıplak göğüsleri güneşin altında piril piril parlıyordu. Görünüşe göre toplantı sona ermişti: ne*bir yemek ne de bir ödül vardı! Oota yürüyüşe geçenlerin en sonuncusuydu ama o da gidiyordu iste. Bir kaç metre uzaklastıktan sonra bana doğru döndü ve seslendi. "Gel haydi. Artık gidiyoruz."

"Nereye gidiyoruz ?" diye sordum. o

"Yürüyoruz." "

"Nereye doğru yürüyorsunuz?"

"Boylu boyunca Avustralya'ya geçiyoruz," ~ .

"Harika! Ne kadar sürer bu?"

"Tahminen, üç dolunay sürer." o .; [v] ;

"Yani üç ay yürüyeceğinizi mi söylemek istiyorsun?"

"Evet, aşağı yukarı üç ay."

Derin derin iç geçirdikten sonra, az ötede duran Oota'ya seslendim : "Evet, bu oldukça eğlenceli gibi görünüyor ama, biliyorsun ben gelemem. Yola çıkmak için bu gün benim için hiç de uygun sayılmaz. Sorumluluklarım, zorunluluklarım, ödenecek kırım ve^1 faturalarım var. Hıç bir hazırlık yapmadım. Uzun bir yürüyüş ya da kamp tatili yapmadan önce bazı düzenlemeler yapmam gerekirdi. Belki de anlayamıyorsun: ben bir Avustralya vatandaşı değilim; ben Amerikalıyım. Biz bir yabancı ülkeye gidip, eylemesine ortadan kaybolamayız. Sizin göç bürounuzun çalışanları bu durum karşısında zor durumda kalırlar ve benim

28' o...

hüküme^ni bir helikopter gönderip beni aratır. Kimbilir belki bir başka z^[man] b[ana] ç[0]< <j[ana] önceden haber verirsiniz size katılabilir[j][m)] [ama] (j[U]gjj[n] [O]i[maz]. Bugün sizinle gelemem. Hayır, hayır, ^^[n] bunun için hiç de uygun bir gön değil. "

O°Ha gülümsedi. "Her şey yolunda. Herkes bilmesi gerekeni bilecek.. g[en]j[m] insanlarım senin yardım çağrısını duydu: Eger bu kabilede^ [n] [te]j. ^-[IT] ^j [sana] ^s, [O]y]^[u]||[ai1sa]ydi, bu yürüyüşe katliam^,, Denendin ve kabul edildin. -Bo" sana ^k'^Vnayacağım kadar büyük bir onurdur. Ve sen bu deneyim j y[asama][isin]. Yaşamın boyunca yapacağın en önemli5e.y" U yürüyüş olacak. Senin dünyaya gelme nedenin bu yürüyüş [u]j[an]j p[uzen] j[s] başında; senin mesajın budur. Sâna daha fa^[asim] söyleyemem,

diGel." Sonra arkasını döndü ve yürüyüp gitti. " gözlerimi Avustralya çölüne dikmiş, öylece kalakalmıştım. Çöl tmykj]^ ıssızdı ama gene de güzeldi, Energizer pillerine benzer b j[r] s^ide [SO]nsuza dek sürecek gibi görünüyordu. Jip oraday i^ pah^, [mar]s[a] takiliydi. Ama acaba hangi yollardan geçerek g[e][m]istjk buraya? Saatlerce kat ettiklerimiz yol bile

!*^adece sürekli yön ^egisti1*1*11 kilometrelerce gitmistik. Ayakkab[ı][ar!m] y[O][ctU)] [SU]y[Um] yoktu, yiyeceğim yoktu. Yılın bu dönemin^ çöldeki ısı otuzsekiz ile ellidört derece arasında değişirdi. £[a]bj[en]j[n] feni aralarına kabul etme konusunda oy verme er^[ne] [m]j[nne]ttardım ama kimse benim

oyumu sormamisti. Uy'e SOFVjndyorfju j^j k[ara]r vermek benini elimde degildi.

im.

I*en f^tmek istemiyordum. Benden, yasamimi onlarin ellerine ^' ray.7^ianxii istiyorlardi. Bunlar henüz tanistigim insanlardi ve üstelik ^[r][ar][a] [a]y[m] (jjü bje konusamiyordiim. Ya isimi y|tinrseil? Bundan da beteri bir tazminat bile almam söz konusu olamazdi, [Bu] [çi][gin][lktl] [Tabi] [kj] [on][ar|a] gidemezdi

g[e]çj[r(lj[m] aklımdan: Sanirim bu iki perdelik bir oyun. ^[nce] [on][ar] [ro][er]j[fl]i [Du] barakada oynadılar sonra da

bonra

çölün içlerine gidip bunu sürdürecekler. Fazla uzaga gidemezler, yanlarında yiyecekleri -yok. Basima gelebilecek en kötü sey geceyi burada açıkta geçirmem olur. Ama hayir, hayir, bana söyle bir baksalar, benim kamp yasantisina uygun biri olmadigimi anlarlar; ben köpüklü banyolardan hoslanan kentlinin biriyim! Ama,eger gerekirse onlari ikna etmeyi de basaririm. Onlara otele sadece bir gecelik para ödemiş olduğumu söyleyebilirim. Yarın odayı bosaltma saatinden önce dönmem gerektiğini anlatirim. Bu aptal ve cahil insanlari memnun edeceğim diye fazladan bir günün parasini ödeyemem."

Grubun giderek ilerleyisini ve gözden uzaklasismi seyrettim. Her zaman yaptigim gibi durumun olumlu ve olumsuz yanlarini tartma yöntemimi uygulamaya zamanım yoktu. Burada dikilip ne yapacağımı düşündükçe onlari gözden yitiriyordum. O anda ağızımdan dökülen sözler, tahtaya oyulmuşçasına kazınmisti beynime: "Tamam Tanrım. Senin her zaman biraz sakaci olduğunu bilirdim, ama artık bunu anlamakta güçlük çekiyorum."

Bir ping pong topu gibi hızlı yer degistiren duygularım korku, saskinlik, inanamazlık ve mutlak bir duygusuzluk arasında gidip geldikten sonra kendilerine Gerçek İnsanlar adını takmış olan bu Aborijin kabilesini izlemeye başladım.

Ne ellerim bağlıydı, ne de ağızıma bir şey tıkanmisti ama kendimi gene bir tutsak gibi hissediyordum. Bilinmezlige doğru yapılan zorunlu bir yürüyüşün kurbaaiydim.

Doeal Avakkabılar

.Henüz kisacik bir yol yürümüstüm ki ayaklarımda müthis bir sızlama duydum ve 'egilip baktigimde tenime batmış dikenler olduğunu gördüm. Bu dikenleri çıkarttim ama attigim her yeni adım yeni dikenlerin batmasına yol açıyordu. Sonra bir ayagım üzerinde ziplamayı ve bu anda öteki ayagımdaki dikenleri çıkartmayı denedim. Geriye dönüp bana bakan grup üyelerine bu halim pek komik gelmiş olmalı çünkü gülümsemeleri artık kikirdamaya dönüşmüstü. Durup beni beklemeye karar veren Oota biraz daha anlayisli görünüyordu. "Aciyi unut. Dikenleri ' mola verdigimiz zaman çıkartirsın. Dayanikli olmayı öğren. Dikkatini baska bir noktaya ver. Daha sonra ayaklarına bir çözüm bulacagiz. Su anda yapabilecegin bir sey yok."

özellikle "dikkatini baska bir noktaya ver" sözleri bana

. anlamlı geldi. Son on bes yıldır akupunktur konusunda uzmanlasma yolunda bif hekim olarak çalıştıgımdan acı çeken yüzlerce insan görmüstüm. Genellikle hastalıklarının son asamasında bulunan.hastalar kendilerini bilinçsizlik uykusuna

daldiracak uyusturucu ilaçlarla akupunktur ansında seçim

yapmak durumunda bulurlar. Benim de evimde uyguladığım programda hastalanma söylediğim cümle aynen buydu. Her zaman hastalarımın bunu becerebilmesini beklerdim ve iste şimdi de benden beklenen buydu. Elbette söylemesi uygulamasından kolaydı ama elimden geleni yaptım.

Bir süre sonra bir kaç dakika dinlenmek üzere durduk ve ben dikenlerin pek çoğunun kırılmış olduğunu gördüm. Derinin içinde kalanlar iyee derinlere inmişlerdi ve yaralar kanıyordu. Botanikçilerin -spinifex- adını verdikleri doğal bir hali üzerinde yürüyorduk, bu bitki örtüsü bir tür kum otuydu, kumlara tutunuyor ve en çorak bölgelerde bıçak kadar keskin ve kıvrık iplikler oluşturunca yayılıyordu. Ot sözcüğü son derece yanıltıcı bir terim olabilir çünkü bunlar bildiğimiz hiç bir ot türüne benzemez. Sadece bıçak gibi keskin liflere sahip olmakla kalmaz ayrıca kaktüs dikenini gibi incecik dikenleri de vardır. Bunlar benim cildime girdiklerinde müthiş bir sisme ve dayanılmaz bir yanmaya neden oldular. Her ne kadar doğada yaşamaya, yalın ayak dolasmaya alışık bir insan olsam da ayaklarım böylesi bir iskenceye hazırlıklı değillerdi. Acı devam ediyordu ve kanlar, parlak kırmızıdan koyu kahverengiye doğru değişen tonlarda akmayı sürdürüyordu. Ben gene de dikkatimi başka bir noktaya vermeye çalışıyordum. Egilip baktığımda kırmızı ojelerimle kanımın birbirine karıştığını görüyordum. Sonunda ayaklarım tamamen duyarsızlaşmıştı.

. Mutlak bir sessizlik içinde yürümeyi sürdürdük. Hiç kimsenin konuşmuyor olması tuhaftı. Kumlar sıcaktı ama yakıcı

.._kızgınlıkta değildi. Güneş de sıcaktı ama dayanılmaz değildi.

' Arada sırada doğa bana acıyor ve serin bir esinti gönderiyordu. Grubun önlerine doğru baktığımda toprakla gökyüzü arasında belirgin bir çizgi olmadığını görüyordum. Aynı görüntü her yönde sulu boya bir tablo gibi aynı biçimde devam ediyordu ve gökyüzü kumların içinde eriyip gidiyordu.

Zihnimin bilimsel yani bu sonsuz boşluk duygusunu bir pusula ile ölçebilmek istiyordu. Yüzlerce metre ötede, yükseklerde duran bir bulut kümesi ufukta bir I harfi gibi dikilen ağacı görünür kiliyordu. Tek isittığım ses ayakların kumların üzerinde çıkarttığı çitirti idi. Arada sırada çalılıkların arasından çıkıveren çöl hayvanları tek düzeligi bozuyorlardı. Kocaman kahverengi bir şahin sanki yokluktan varol usmuşçasına ortaya çıkıverdi ve tepede büyük çemberler çizerek bâriâ doğru alçalmaya başladı. Sanki ilerleyişimi kontrol etmeye gelmişti, çünkü ötekilere yaklaşıp bile. Ama, kusu bir inceleme yapmaya iten, benim ötekilerden çok değişik olmam da olabiliyordu.

Yürüyüşçülerden oluşan konvoy, hiç bir uyarı olmaksızın ansizin durdu ve bir açı çizerek olduğu yerde döndü. Bı beni çok şaşırtmıştı çünkü yön değiştirmemiz gerektiğini söyleyen olmamıştı. Sanki benim dışımda herkes bu gerekliliği sezmıştı. Belki de daha önce çizdikleri bir rotayı izliyorlardı diye düşündüm ama ne kumun ne de spinifex'lerin üzerinde belirgin bir iz yoktu. Çölün ortasında öylesine yürüyorduk.

Zihnimin içinde binbir düşünce dolıyordu ve bu mutlak sessizlikte düşüncelerimin nasıl konudan konuya uçtuklarını izlemek benim için pek kolaydı.

Bunlar gerçekten yaşanmakta mıydı? Belki de bir rüya görmekteydim. Avustralya boyunca yürüyeceğiz demişlerdi. Bu olanaksızdı! Aylar boyunca yürümek gerekirdi! Kaldı ki bu hiç akılcı bir şey de değildi. Ne adama geliyordu bütün bunlar? Ben bunu yaşamak için dogm"stum. Ne biçim bir sakaydı bu? Benim yaşamımın amacı hiç bir zaman acı çekmek, Outback'in derinliklerine dalmak olmamıştı. Öte yandan

ortalıktan ansizin yok olmam çocuklarımı, özellikle de kızımı kaygılandıracaktı. Saygıdeğer ve yaslı bir hanım olan ev sahibemi de düşünmeden edemiyordum. Eger kirami zamanında ödemezsem, öteki kiracılara beni anlatmaya baslardı hemen. Daha geçen hafta bir

.33

televizyon ve video kiralamistim. Bunlara tekrar kavusabilmek harika olacaktı!

O noktadayken, yürüyüşün bir günden daha fazla süremeyeceğinden emindim. Kaldi ki görünürde yiyecek ve içecek bir şey de yoktu.

Yüksek sesle güldüm. Bu çok özel bir sakaydı. Kaç kez - tüm masraflar içinde- egzotik bir seyahat kazanmayı istemistim! İşte olmuştı. Tüm hazırlıklar yapılmıştı. Bir dis fırçası veya yedek giysi bile tasılamıstım. Gerçi benim hayalimdeki bu değildi ama böylesi bir dileği pek çok kez dillendirmistim.

Günün sonuna yaklaştıkça ayaklarımın durumu öylesine kötüledi ki, sismeler, pıhtılaşan kanlar ve kesikler ayaklarımı renksiz, hissiz ve çirkin iki uzanti haline dönüştürdüler. Bacaklarım kütük gibi olmuştı, omuzlarım yaniyor ve sizliyordu, yüzüm ve kollarım kızarmıştı ve acıyordu. O gün üç saat kadar yürüdük. Dayanma noktamın sinirini kat be kat asmıstım. Pek çok kez, yere oturmazsam, yıkılacağımı hissetmistim. Sonra ansizin dikkatimi çeken bir şey çıkmıştı ortaya. Sahin görünmüş, tepemde tuhaf çığlıklar atmıştı ya da biri yanımda yürümüş ve bana boynuna ya da beline bağladığı garip bir kaptan su içirmişti. Bu şekilde dikkatimin dağılması mucizevi biçimde bana yeni kanatlar takmış, beni güçlendirmiş, yeniden enerji vermişti. Artık gece için mola verme zamanı gelmişti.

Ansizin herkes bir işle uğrasmaya başladı, Elbette kibritledeğil de "kız izciler" kitabında okudugum eski bir yöntemle ates yakıldı. Gerçi ben izciyken asla elime bir odun parçası alıp, baska bir odunun oyuguna sokup çevirmemistim, çünkü bizim oymak baslarımız bile bunu beceremiyordu. Bizim izciler odunu ancak bir kivilcim görecek kadar kızdırabiliyorlardı. Oysa bu insanlar bu konuda uzmandılar. Kimisi odun topladı, kimisi de çalı çirpi. Yürüyüş sırasında iki adamın bir degnegin ucuna taktıkları renksiz bir kumasa sarılı bohçayı yardımlasarak

34 .

tasidıklarını görmüştüm. Bohça, içinde taşlar yüklüymüşcesine sis ve ağır görünüyordu ve yere konup açıldığı zaman içinden pek çok nesne çıktı.

Yaslı mı yaslı bir kadın yanıma geldi. Benim doksan yasındaki büyük annem kadar ihtiyar görünüyordu. Saçları kar beyazıydı. Yumusak, kat kat çizgiler yüzünü doldurmuştu. Zayıf ama esnek ve dayanıklı görünen bedeninin altındaki Ayakları öylesine deforme olmuştı ki, hayvan toynaklarına benzemisti. Onu daha önce de gözülcü renklerle süslü kolyesi ve-ayak bileklerine taktığı halhalları nedeniyle fark etmistim. Belinebağladığı yılan derisinden minik bir çantayı aldı ve eline saydam vazeline benzeyen sıvıdan döktü. Sonradan bu sıvının değişik yaprakların özünden elde edildiğini öğrendim. Ayaklarımı isaret edince yardımlarından ötürü ona minnettar olacağımı belli ettim. Önümde yere oturdu, ayaklarımı kucagina aldı ve o yagi yaralarima yedirirken bir türkü tutturdu. Bir annenin bebegine söylediği tarzda son derece rahatlatıcı bir ninniydi sanki dinledim. Oota'ya bunun sözlerinin anlamını sordum.

Hayal gücümün ürünü olmadığina eminim ama yanmalar, sızlamalar geçmiş, yaralar kapanmaya başlamıştı. Kendimi çok daha iyi hissediyordum.

Ayaklarım büyükannenin kucagina otururken, beni bugünkü deneyimi yaşamama hazırlayan şeyleri düşünmeye başladım. Bu nasıl olmuştı? Her şey.nasıl başlamıştı?

Hazirlan Gidiyoruz

Her sey Kansas City'de basladi. O sabahin anisi bellegimden asla silinmeyecek. Günes, bulutlu geçen pek çok günden sonra bizleri onurlandirmaya karar vermisti. Özel gereksinimleri olan hastalara uygulanacak programi hazirlamak için erkenden ofise gitmistim. Danisma görevlisinin gelmesine daha iki saat vardi ve ben bu sessiz saatleri günümü düzenlemek için kullanabilirdim.

Anahtarim kilidin içinde henüz dönüyordu ki, telefonumun çaldigini duydum. Acil bir durum mu vardi acaba? Açilis saatinden bu kadar önce kim arardi beni? Kosarak odama girdim ve bir elimle isigi yakarken, bir elimle telefonu yakaladim.

Heyecanli bir erkek sesi selamladi beni. California'da yapilan tibbi bir kongre sirasinda tanistigim Avustralyalı bir hekimdi ve Avustralya'dan ariyordu beni.

"Merhaba. Bir kaç yıl Avustralya'da çalışmaya ne dersin?"

Dilim tutulmustu, neredeyse telefon elimden düşecekti.

"Hala orada misin?" diye seslendi karsimdaki.

"E...evet" diyebilirdim. "Aklından geçenleri tam olarak öğrenebilir miyim ?"

"Saglikta koruyucu hekimlik programin beni o kadar etkiledi ki, buradaki meslektaşlarima senden söz ettim. Benden seni aramami istediler. Dilegimiz, bes yıllık vize alip Avustralya'ya gelmen. Burada hem bildiklerini yazabilir hem. de bizim koruyucu hekimlik programimiz çerçevesinde dersler verebilirsin. Bunu gerçeklestirebilirsek, gerçekten harika olur ve öte yandan sen de bir kaç yıl degisik bir ülkede yaşamayı denersin."

Göl kenarındaki modern evimi, rayına oturmus muayenehanemi, uzun yıllardan beri yakın dostlar haline geldigimiz hastalarimi bırakmak, çevreme kurdugum güvence zirhini delmek gibi gelmisti bana. Sosyal tıp konusunda çok daha fazlasini öğrenmeye hazır oldugum dogruydu. Çünkü -bu sistemde, tipta kârlilik söz konusu degildi ve bizde geleneksel tipla alternatif tibbi ayiran o büyük uçurum bu çalışmayla ortadan kaldıriliyordu. Gerçekten sagliga ve iyilestirmeye bas koymus meslektaşlar bulup, önyargılardan uzak çalışabilecek miydin, yoksa, Amerika'da karsilastigim bu olumsuz politika orada da karsima çıkacak miydi?

Aslında konunun beni en çok heyecanlandiran yani, Avustralya'nin kendiydi. Çocuklugumdan bu yana ekvatorun öte yanındaki bu anakarayla ilgili elime geçen her kitabi merakla okudugumu hatırlıyorum. Ne yazık ki bu konuda pek fazla kitap bulabildigimi de söyleyemem. Hayvanat bahçesinde gözlerim her zaman kanguruları arar ve biraz şansli olup bir koala ^-görebilmeyi dilerim. Son derece esrarli bir biçimde her zaman ' için bu merakimi gidermeye çalışmisimdir. Her zaman için kendi kendine yeten, güvenli ve iyi eğitim almıs bir kadın olan ben, ruhumun derinliklerinde yatan, yerkürenin bu tam aksi yönünde bulunan ülkeye bir yolunu bulup sizabilme hevesini beslemisimdir.

"İfimd"bir düşün" dedi Avustralyalı dostum. "Onbesgün sonra -seni yeniden ararım. o "

Su zamanlamaya bir bakin! Sadece iki hafta önce kizim ve nisanlisi düğün tarihlerini saptamislardi. Bu da yetiskin bir insan olali ilk kez özgür oldugum ve su dünya üzerinde istedigim yere gidebilme sansina sahip oldugum anlamina geliyordu. Kizimin da oglumun da bu firsati degerlendirmem konusunda beni destekleyeceklerini biliyordum. Artık her ikisi de kendi ayaklari üzerinde durabilen yetiskinler olduklarindan bir hayalimi gerçeğe dönüştürebilme olanagim vardi. ..-c-..""

Alti hafta sonra kizim evlenmis, muayenehanem devredilmisti ve kizimla yakin bir arkadasim havaalanina beni geçirmeye gelmislerdi. Bu, son derece tuhaf bir durumdu. Yillardan beri ilk kez arabam, evim, anahtarlarim yoktu. Hatta valizlerime sifre kilidi bile takilmisti. Dünyevi varliklarimin çoğundan siyirlimis, çok degerli bir kaç parça esyam" bir depoya- o emanet etmistim. Kusaktan kusaga geçen aile yadigarlari da kizkardesim Patci'deydi. Sonunda arkadasim Jana bana bir kitap uzatti ve birbirimize sarildik. Kizim Cam, son bir fotograf çekti ve yerkürenin karsi yarisinda bulunan ülkeye dogru gitmek üzere kirmizi halili rampadan asagi yürümeye basladim. Orada beni bekleyen dersin büyüklüğünü sezinleyemiyordum henüz. Annem her zaman söyle derdi: "Seçimlerini bilgelikle yap, çünkü istedigın sey eline geçebilir." Annemi yitireli yillar olmustu, ama iste bugün onun bu kehanetinin gerçekleştiği gündü.

Ortabati Amerikadan Avustralya'ya gitmek oldukça uzun bir yol katetmek anlamina geliyordu. Yolcularin sansina en büyük jetler bile arada bir yakit almak için yere inmek zorundaydilar ve biz de böylece bir kez Havvaih' de, bir kez de Fiji adalarinda temiz hava alma firsatini bulduk. Qantas havayollarinin jeti genis ve rahatti. Gösterilen filmler Amerika'da halihazirda oynamakta olanlardı. Ama gene de bu yolculuk hiç bitmeyecek gibi gelmistı bana. -

Avustralya, Birlesik Devletlerden onyedi saat ilerde; sözün tam anlamıyla insan yarına uçuyor. Yolculuk boyunca kendime

1

hep söyle dedim: Bu uçağın içindekiler yere indiklerinde, yarin dünyanın hala sağlam ve dönmekte olduğunu bilecekler. Çünkü gitmekte olduğumuz ülkede, yarin olmustu bile. Eski denizcilerin ekvatoru ve denizin üzerine çizilmiş olan ve zamanın baslangicini gösteren o görünmez çizgiyi sag salim geçislerini büyük bir heyecanla kutlamalarına sasmamak gerekir. Bugün bile böylesi bir kavram insanın zihninde yeni boyutlar açmaya yetiyor.

Yere indigimiz zaman tüm kabin ve yolculara dezenfektan bir sprey sikildi. Seyahat acentam bana bu tuhaf uygulamadan hiç söz etmemisti. Uçak yere degdiginde, yerlerimizden kalkmamamız söylendi. Havaalanından iki yer görevlisi kabine girdiler ve tüm uçağı boylu boyunca geçerek baslarimize bir teneke kutudan aerosol siktılar. Avustralyalıların mantigini arılayabiliyordum ama bir anlamda bedenimin zararlı bir böceğinkine benzetilmesi moralimi bozmustu. Ne de hos bir karsılamaydı bu! -

Havaalanının disında bana çok tanidik gelen bir sahneyle karsılaşmıstım. Eger ters yönden akan trafığı görmeseydim, - kendimi hala Amerika'da sanabilirdim. Bindigim taksinin soförü de sag tarafta oturuyordu. Sürücüm bana paralarımı bozdurabileceğim bir yer önerince, Amerikan cüzdanıma sigdiramadığım büyüklükte ama bizim dolarlarimize oranla çok daha neseli renklerde Avustralya dolarları

edindim ve hatta iki tane ikilik ve yirmilik madeni param da oldu.

ilerleyen günlerde Avustralya'ya alismakta hiç mi hiç güçlük 7- çekmedim. Bütün büyük kentler kiyılarda kurulmustu. Herkes kumsallarla ve su sporlariyla ilgiliydi. Ülkenin büyüklüğü neredeyse Birlesik Devletlerinkiyle ayniydi ve hatta biçimi bile benziyordu ama anakaranın iç bölgeleri çöl olduğundan buralarda pek fazla yasayan yoktu. Ben kendi ülkemde Painted Desen .ye Death Valley'i görmüstüm. Avustralyalıları bizim ülkemizin en orta noktasında bile uçsuz bucaksız bugday ve

misir tarlaları olduğuna inandırıyordum. Onların ülkelerinin iç bölgeleri insanların yaşamaları için öylesine elverişsizdi ki, Kraliyet Uçan Hekimlik Servisi yirmidört saat aralıksız hizmet veriyordu. Pilotlar zor durumda kalmış otomobillere benzin ve yedek parça ulaştırıyorlardı. Hastalar tıbbi yardım almaları gerektiğinde uçaklarla taşınyordu çünkü kilometrelerce yol boyunca hastane bulmak olanaksızdı. Hatta okulları bile ulaşılması olanaksız noktalarda yaşayan çocuklar içiRT radyo ile eğitim veriyorlardı.

Kentlerin son derece çağdas olduğunu düşünmüstüm, Hilton, Holiday Inn, Kamada otelleri, alışveriş merkezleri, ünlü modacıların butikleri ve hızlı ulaşım araçları dikkatimi çekmişti. Yiyecekler oldukça farklıydı. Benim düşünceme göre, Avustralyalılar, Amerikalıların en tanınmış yiyeceklerini, lezzetli biçimde pişirmeyi henüz öğrenmemişlerdi, ne var ki İngiltere'deyken tattığım patates püresi ve kıymayla yapılan Sheperd's Pie yemegini burada da yemiş.ve pek beğenmistim. Yemegin yanında pek ender olarak su veriyorlardı ve bunu asla buzsuz içmiyorlardı"

Avustralyalıları sevmistim, hele bazı sözcükleri su biçimde degistirerek söylemeleri kulagıma pek hoş gelmişti:

Tamam: Fair Dinkum.

Tavuk : Chook

Patates kızartması: Chips

Genç kız: Sheila '

Tatlı, sekerleme: Lolly,

Kırsal kesim : Bush

Kutu bira: Tinny,

Bebek kanguru: Joey

Bisküvi: Cookie

Sırt çantası: Svvg

Bilinmeyen bir süre için yola çıkmak : Walkabout

Kötü bir gün geçirmek : Having a crook day

Yiyecek: Tucker

Kaldırım: Footpath

Çesme: Billibong

Oto bagajı: Boot

Motor kapagı: bonnet

Peçete: Serviette

Yadırgadığım şeylerden biri de, dükkanlarda lütfen demeden önce teşekkür etmeleri idi. Söz gelimi tezgahhtarlar hep şöyle diyordu: "Ücreti bir dolar, teşekkür ederim."

Bira, ulusal bir hazine seklindeydi. Kisisel olarak ben birayi hiç bir zaman pek sevemedigimder. onların böylesine gururlandıkları tüm çeşitleri tatmadım. Her Avustralya eyaletinin bir bira fabrikası vardı ve insanlar tiryakisi oldukları markaya karşı belirgin bir tutku geliştiriyorlar ve örneğin, mutlaka Foster's Lager veya Four X içiyorlardı.

Avustralyalılar, değişik uluslar için pek değişik sözcükler kullanıyorlardı. Amerikalılara Yaiks, Yeni Zelandalılar! "Kivi", İngilizlere de Bloody Poms diyorlardı. Yetkililerden biri Pom sözcüğünün bir zamanlar Avrupalı askerlerin başlarına taktıkları kırmızı tüylerden geldiğini açıklarken, bir baskası da ondokuzuncu yüzyılda Avustralya'ya gelen mahkumların giysisinde POM, yani Prisoner of His Majesty (Kral Hazretterinin Mahkumları) yazdığı için bu terimin yerleştiğini anlatmıştı.

Avustralyalıların pek sevdiğim özelliklerinden biri de kofMistoalarındaki müzikal tonlamaydı. Doğal olarak, benim konuşmam onlara pek vurgulu geliyordu. Bunun yanı sıra

Avustralyalılar son derece cana yakın insanlardı ve yabancıların kendilerini evlerinde hissetmeleri için ellerinden geleni yapıyorlardı.

İlk günler pek sık otel değiştirdim. Her otele giriş kaydımı yaptırdıktan sonra elime içi süt dolu metal bir masrapa tutuşturuyorlardı. Her konuga böyle bir masrapa süt verdiklerini gözlemledim. Odamda da elektrikli bir çaydanlık, çayposetleri ve seker bulunuyordu. Anlaşıldığı üzere Avustralyalılar çaylarını sütle içmeyi seviyorlardı. Zaten bir süre öğrendiğim bir gerçek de Amerikan tarzı bir fincan kahve bulmamın olanaksız olduğuydu.

Bir motelde kalmaya karar verdiğim ilk kez, buranın sahibi bana sabaha kahvaltı isteyip istemediğimi sormuş ve elle yazılmış bir menü vermişti. Sonra bana kahvaltımı saat kaçta istediğimi sormuş ve odama getireceğini bildirmişti. Ertesi sabah ben banyo yaparken, kapıma yaklaşıp ayak seslerinin içeriye girmediğini isittim/Kapımı çalan da olmadı. Derken kapı çarpmasına benzer bir gürültü geldi kulagıma. Kurulanırken, yiyecek kokuları burnuma kadar geldi, ama çevreme bakındıysam da bir şey göremedim. Anlaşılan kokular yan odadan geliyordu.

Beni bekleyen gün için hazırlanmam ve valizimi toplamam bir saatimi aldı. Tam eşyalarımı kiraladığım otomobilime yüklüyordum ki, genç bir adam belirdi yanımda.

"Merhaba, kahvaltınızı begendiniz mi?"

Gülümsedim. "Herhalde bir karışıklık oldu" dedim. "Bu sabah bana kahvaltı gelmedi."

"Ah, tabi ki, geldi iste burada. Ben kendim getirdim." diyen delikanlı motel odasının dış duvarında ki bir tokmaga doğru yürüdü ve bunu kaldırdı. Minik bir bölme içersinde, harika süslenmiş ama şimdi lastige dönmüş olan bir omlet duruyordu. Genç çocuk sonradan benim odama girdi ve aynı bölmeyi içeriden açmak için bir minik dolap kapagını kaldırdı. İkimiz de

42,

II '#.

güldük. Yemegimin kokusunu duymustum, ama yerini bulamamistim. Bu, Avustralya'nın bana hazırladığı pek çok sürprizden ilkiydi.

Avustralyalılar çok nazikler. Kiralık bir ev arama çabalarım sırasında bana pek hoş davranmışlardı. Sonunda bulduğum ev, kent dışında son derece iyi korunmuş bir semtтейdi. Mahalledeki tüm evler hemen hemen aynı dönemde yapılmışlardı; tümü beyazdı ve hem önde, hem arkada birer verandaları bulunuyordu. Başlangıçta hiç bir evin kapısında kilit olmadığını, bunun sonradan eklendiğini söylemişlerdi bana. Banyo ikiye bölünmüştü, bir bölümde küvet ve lavabo, öteki küçük bölümde de klozet bulunuyordu. Odalarda gömme dolaplar olmadığından ahsap ve antika dolaplar edinmistem. Amerikadan getirdiğim hiç bir elektrikli aygıtım burada çalışmıyordu. Hem elektrik voltajı, hem de prizlerin biçimi değişikti. Bu nedenle yeni bir saç kurutucusu ve saç şekillendiricisi satın almak zorunda kalmistem.

Arka bahçem, ilik hava nedeniyle tüm yıl boyunca yeniden açan egzotik çiçekler ve ağaçlarla doluydu. Geceleri, yaprakların baygın kokusuyla bahçeme kirpiller doluyor ve bunların sayısı aydan aya artıyordu. Kirpillerin kontrolsüz bir biçimde çoğalıyor olması, ulusal bir sorun halini almıştı ve dönem dönem pek çok kirpi, sayıları kabul edilebilecek bir düzeyde kalması için öldürülüyordu. Bu nedenle benim bahçem onlar için emin bir sığınaktı.

Avustralyalılar beni, tüm oyuncuların beyaz giyindiği bir spor olan çayır bowlingi ile tanıştırdılar. Defalarca sadece beyaz gömlek, beyaz pantolon ve etek, beyaz ayakkabı ve çorap, hatta beyaz sapka satan dükkanların önünden geçmiş ve neden böylesine tekdüze bir renge takilip kaldıklarını merak etmişim. Bu sporla tanışınca soruma da bir yanıt almış oldum. Sonra beTri~AVustralya kurallarına göre oynanan bir futbol maçına da götürdüler. Bildiğim kadarıyla Amerika'da pek sert oynanan bu

maçlarda tüm oyuncular sert kasklar ve kocaman vatkalar kullanmak zorundadırlar, oysa buradaki sporcular sort, kısa kollu tışört giyiyorlar ve asla koruyucu nesneler kullanmıyorlardı. Kumsalda gördüğüm bazı kişilerce çenelerinin altından bağladıkları lastik sapkalar takıyorlardı. Bunun, cankurtaranların bir simgesi olduğunu sonradan öğrendim. Avustralya 'da yüzücüleri köpek balıklarından kurtarmak üzere eğitilmiş cankurtaranlar da bulunuyordu. Bir köpek balığı tarafından yutulmak pek sık görülen bir 'kaza değildi ama gene de eğitilmiş personel bulundurmaya neden olacak kadar önemli bir sorun oluşturmıyorlardı.

Avustralya dünyanın en düz ve kurak anakarasıdır. Sadece kıyılarda ve denize paralel bulunan dağlar, yağışların yüzde onunu alır ve ülkenin yüzde doksanının kurak kalmasına yol açar. Uçakla, Sidney'den Perth'e kadar, üçyüz kilometre yo] alabilir ama bir tek kasabaya bile rastlamazsınız.

ilgilendiğim sağlık programı nedeniyle, anakaranın bütün büyük kentlerinde çalışmalar yaptım. Amerika'da ayrılmamış kani incelediğim özel bir mikroskobum vardı ve bununla tek bir damla kan alarak hastanın kimyasal pek çok özelliğini grafik olarak, saptamam mümkün olurdu. Mikroskobumuz bir kamera ve video ekranına bağlanır ve hasta ile hekim yan yana oturur, akyuvarları, alyuvarları, bakterileri ya da yağlan birlikte gözlemlerdik. Ben örnekler alır, hastaya kanını gösterir ve sonra söz gelimi eğer kişi sigara kullanıyorsa, disari çıkıp, bir sigara içip gelmesini isterdim. Sonra da bir damla daha kan alıp tek bir sigaranın kanda ne gibi değişiklikler yaptığını kendine gösterirdim. Bu sistem hastayı bilinçlendirme ve kendi sağlığı konusunda sorumluluklarına sahip çıkmayı öğretmede çok yararlıdır. Hekimler bu yolla hastalarına kanlarındaki yağ oranını veya bağışıklık eksikliklerini gösterebilir ve sonra da bu duruma karşı ne gibi önlemler alabileceğini açıklar. Ne var ki Amerika Birleşik Devletleri'nin sağlık sigortaları koruyucu

44.

hekimlik ödemelerini karşılamadığından, hastalar bu çalışmanın ücretini ceplerinden ödemek durumunda

kalırlar. Bizler, Avustralya'da yetkililerin konuya daha sıcak bakacağını ummştuk. Benim görevim bu sistemin teknik açıklamalarını yapmak, aygıtları elde etme yoluna gitmek, kullanım kılavuzlarını yazmak ve pratikteki kullanımları öğretmekti. Bu, çok yararlı bir programdı ve yeryüzünün güney yarımküresinde pek hoş günler geçirmekteydim.

Bir cumartesi öğleden sonrasında Bilim Müzesini dolasmaya gittim. Grubumuzun rehberi iri yan, sık giyimli ve Amerika konusunda çok ilgili bir hanımdı. Uzun söyledilerden sonra pek siki fiki dost olduk. Günlerden bir gün öğle yemeği için bulusmaya karar verdik ve o bana kentin merkezinde bulunan ve falcıları da ün salmış olan ilginç bir çay salonunda buluşmayı Önerdi. Restoranda uzun süre dostumu beklediğimi ve neden hep .böyle geç kalma eğilimli arkadaşları kendime çektiğimi düşündüğümü anımsıyorum. Sonunda, bulunduğum mekanın kapanma saati geldi. Anlaşılan arkadaşım bugün gelemeyecekti. ' Bunun üzerine eğilip, kırkbes dakika önce yere bıraktığım çantamı aldım. o

O anda uzun boylu, esmer tenli, sandaletlerinden türbanlı basına dek beyazlar giyinmiş genç bir adam masama yaklaştı.

Dingin bir ses tonuyla, "Şimdi sizin el falınıza bakabilirim," dedi.

^.'Sjzi buraya - çay salonuna değil- Avustralya'ya, getiren, alınyazınız. Gelisinizin nedeni olan kişiyle tanışmak konusunda

bir anlasma yapmıştınız. Burada buluşmanız, her ikinizin de yararına olacak. Bu buluşmanın kararı, her ikiniz de doğmadan önce alınmıştı. Gerçekten de her ikiniz de aynı anda ama-dünyanın karşılıklı iki yarım küresinde doğdunuz. Anlasma, sizlerin sonsuz benliğinizin en üst düzeyinde yapıldı. Buluşma tarihi olarak doğumunuzdan elli yıl sonrası saptandı. Şimdi bunun zamanı geldi. Karşılıştığınız zaman, ruhsal düzeyde birbirinizi hemen tanıyacaksınız. Size bütün söyleyebileceklerim bu kadar."

Genç adam ayağa kalktı ve restoranın mutfakı olduğunu tahmin ettiğim bir bölümün kapısını açtı ve gözden yitti. o Benimse dilim tutulmuştu. Söylediği hiç bir şeyin anlamı yoktu ama bu sözleri öylesine otoriter bir ses tonuyla dile getirmiş_i_ki, ciddiye almamazlık edememistim.

Sözleştiğim arkadaşımın randevuya neden gelemediğini açıklamak için beni telefonla aramasıyla durum daha da karmaşık bir hal aldı. Ona basıma gelenleri anlatınca pek heyecanlandı v'e ertesi gün gidip kendi falına baktıracasına söz verdi.

Ne var ki ertesi gün beni aradığında :heyecanının yerini, kşku almıştı.

Deli olmadığımı biliyordum. Ben bu fal isine tamamen bir eğlence diye bakardım ama emin olduğum tek bir şey vardı; o genç adam hayal ürünü değildi. Ah, evet Avustralyalılar Yankilerin biraz garfı olduklarını düşünüyorlardı. Zaten fali ciddiye alan yoktu ve Avustralya da eğlenceli bir yerdi.

Büyük Umutlu

Bu ülkede hoşlanmadığım tek bir şey vardı. İzlenimlerime' göre ülkenin asıl yerlileri olan ve Aborijin adı verilen, esmer tenli kişiler ayrıma tabi tutuluyorlardı. Avustralyalılar, onlara Amerikalıların, kendi yerlileri

olan kızı (derililere davrandıkları gibi bir tutum sergiliyorlardı. Onlara yasama hakkı tanınan tek bölge olan "Outback" bes para etmez kumlarla örtülüydü ve kuzey yöreleri yüksek kayalıklar ve sert çalılıklarla kaplıydı. Hala onlara ait olduğu kabul edilen ve yasama koşullarının görece düzgün olduğu tek yer, ulusal parkı ve bu nedenle burayı turistlerle paylaşmak zorundaydılar.

Sosyal görevlerin hiç birinde çalışan bir Aborijin görmediğim gibi, yollarda okul önlüğü giymiş bir Aborijin çocuğa da rastlamamıştım. Pek çok değişik kilise dolasmama karşın, hiç bir pazar gününde de onları görememişim. Ne tezgahçılık yapan, ne postanede çalışan ne de devlet dairesinde bir sorumluluk almış Aborijin çıkmamıştı karşıma. Onları berzın istasyonlarında ya da ayak üstü yiyecek satan büfelerde de aradım ama gene bulamadım. Anlaşıldığı kadarıyla, sayılan pek azdı ve kentte yaşayanlar da turistik gösterilerde yer alıyorlardı. Avustralyalıların koyun ve büyükbaş hayvan çiftliklerinde de

mevsimlik işçi olarak çalışıyorlardı ve onlara Jackaroos adı veriliyordu. Bana anlatıldığına göre Aborijinlerin bir koyun kesmeleri durumunda çiftlik sahipleri hiç bir yasal işlem yapmazdı, çünkü Aborijinlerin sadece ayakta kalmalarına yetecek kadarıyla yetindikleri biliniyordu ve sahip olduklarına inanılan doğaüstü güçler nedeniyle onlardan korkulurdu.

Bir akşam melez aborijin gençlerinin küçük teneke kutulara benzin doldurdıklarını ve sokakta bunu koklayarak yürüdüklerini görmüştüm. Çok kısa bir süre sonra zehirlenme belirtileri göstermişlerdi. Benzin, hidrokarbon, ve kimyasal maddelerin bir karışımıdır. Bu maddelerin kemik iliğine, karaciğere, böbreklere, böbreküstü bezlerine, omuriliğe ve tüm sinir sistemine zarar verdiğini biliyordum. Ama o gece, alanda bulunan herkes gibi ben de hiç bir şey yapmadım. Hiç bir şey söylemedim. Onların bu aptalca oyununu durduracak hiç bir girişimde bulunmadım.. Sonradan o gençlerden birinin kursun zehirlenmesi ve solunum yetersizliği nedeniyle öldüğünü öğrendim. En yakın arkadaşımı toprağa vermişçesine etkilendiğim bu ölüm, beni morga gidip o gencin bedenini son bir kez görmeye itti. Ömrümü insanların sağlıklarını korumasına adanmış olan ben anlamıştım ki, gerçek kültürel köklerini yitiren ve yaşamda bir amacı olmayan insanların elinden ancak ölümle kumar oynamak gelir. En tasalandığım nokta ise, benim bile onları durdurmak için parmağımı kimildatmamış olmamdı. Bu konuyu yeni Avustralyalı arkadaşım Geoff'a açmıştım. Büyük bir otomobil galerisinin sahibi olan Geoff, benimle aynı yastaydı, bekardı ve çok çekici bir erkekti. -Avustralyalı bir Robert Redford'du!- Bir kaç kez birlikte çıkmıştık ve sonunda bir konserin ardından gittiğimiz mum ışıklı yemekte, kentlilerin olup bitenden haberleri olup olmadıklarını sordum. Bu konuda hiç kimse bir şey yapmayı düşünmüyor muydu? -J'Éyet, bu çok hüznün verici bir durum ama elden gelen bir şey yok. Sen Abo'lari anlayamazsın. Onlar ilkel, yabani, çöl

adamlarıdır. Onları eğitmeyi önerdik. Misyonerler onları dinimize çekebilmek için çok uzun yıllar boyunca uğraştılar. Geçmişte yamyamdılar ve şimdi hala geleneklerini ve eski inançlarını terketmeye yanaşmıyorlar. Pek çoğu çöllerin zor yaşamını yegliyor. Outback, yaşamı zor bir bölgedir ama bunlar dünyanın en kati insanlarıdır. Her iki kültürü de benimsemeye çalışanlar ender olarak bunu başarabiliyorlar. Gerçek olan bir konu varsa o da bu irkin yok olmakta jıldığı; ama nüfuslarının giderek azalması kendi seçimlerinin bir sonucu. Umut vermeyecek derecede bilgisiz, ihtirassız ve de asla başarı gösterme çabası sergilemeyen insanlar. İki yüz yıldan sonra halâ uyum sağlamayı beceremediler. Aslında bunu denemediler bile. İy yaşamında onlara asla güvenilmez ve onlara bel bağlanı lamaz -kaldı ki, zaman kavramları hiç gelişmemiştir. Bana inan, onları heveslendirecek hiç bir şey yapılamaz."

Aradan geçen bir kaç gün, ölen çocuğu aklımdan silip atmaya yetmedi. Kaygılarımı, sağlık alanında çalışan ve benim gibi özel bir görev yüklenmiş bir arkadaşına açtım. O, tipta kabul edilmiş sıfatlı bitkileri, çiçekleri ve otları sınıflandırmak ve belgelendirmek gibi bir çalışma yürüttüğünden yaslı Aborijinlerle sık sık temasa geçiyordu. BushMen -Çalı insanları- diye de adlandırılan yerliler, gerçekten de bu tür konularda son derece yetkin bilgilere sahiptiler. Ömürlerinin uzunluğu ve soyu bozan hastalıkları olmaması

bunun en büyük göstergesiydi. Arkadasim, ırkların kaynasmaşı için pek az çaba gösterildiğini kabullendi ve eğer yapılabilecek bir şey varsa bunu denemeye ve benim bu konudaki çabalarıma yardım etmeye gönüllü olduğunu bildirdi.

Bu amaçla yirmi iki yarım kan Aborijini bir toplantıya davet ettik. Arkadasim beni onlara tanıttı. O akşam hükümetin serbest girişim programını gençlere anlattım ve "GENÇ BASARI" adı verilen ve kentleşmiş yoksul gençliği kapsamına alan çalışmalar konusunda onları bilgilendirmeye çalıştım. Amacımız, bu

grupun üretip, pazarlayabileceği bir ürün saptamaktı. Ham madde alımı, iş gücünü düzene sokma, ürünü yaratma, pazarlama konularında, iş ve bankalar dünyasında onlara yol göstereceğime söz verdim. Gençler konuya ilgi gösterdiler.

Bir sonraki toplantıda elası projeler hakkında tartıştık. Gençliğimde büyükannem¹ ve büyükbabam Iowa'da yasarlardı. Ben büyükannemin giyotin pencerelerini yukarı kaldırarak açtığını, buraya pencerenin genişliği kadar sinek teli taktığını, sonra da pencereyi kapattığını anımsıyordum. Büyükannem, otuz santimetre karelik bir sineklik imal ediyordu sonuçta. Avustralya'da kent merkezinin dışında bulunan pek çok ev gibi benimkinde de sinek teli yoktu. Klima aygıtı fazla yaygın değildi ve insanlar ya pencerelerini kapalı tutmak ya da böcekleri eve almak arasında seçim yapmak zorunda kalıyorlardı. Ortalıkta hiç sivrisinek yoktu ama uçan hamamböcekleriyle bitmeyen bir savaş sürdürmek zorundaydık. Genetikle yataga yalnız giriyordum ama uyandığımda yastığımı s*1* V£ kara kabuklu, bes santimlik böceklerle paylaştığımı farfı ediyordum. Bir sinek telinin onların bu saldırısını durduracağını umuyordum.

Grup da bu tellerin, işe atılmak için İyi bir başlangıç olacağı konusunda bana katıktı.

-Aterik^daftaiudiginT evli bir çiftle bağlantı kurdum. Tanıdığım o ad"l";tOyÖk bir firmada endüstri mühendisi, karni da bir sanafpyfe3i\$"i gereksinmem olduğunu onlara mektubumda anlattım. Mlirieia bana bir çizim

L " o -.. - ' ^*.-% - o 'l JLIJ o J -A" o o ' -

tasarımlar, iki ."vgili yaslı Mola ii bildirdi ve sağladı. Şimdi bir mekandı, ama arabaların 4e banlardan birini

gönderebileceklerini biliyordum* hafta sonra elimdeydi. ' teyzem bu girişimi ekonomik olarak gereksinme

Avustralya'da garaj, livana* "efe üstünü ört kiralayıp, açık havad"

Her genç Aborijin son derece doğal bir biçimde yatkın olduğu beceriye yöneldi ve böylece aramızda bir iş paylaşımı yapılmış oldu. İçlerinden biri hesap defterlerini tutuyor, biri malzeme alımıyla ilgileniyor, biri de malzeme envanterini tutuyordu ve hepsi son derece başarılıydı. Üretimin her aşaması için bir uzman olduğu gibi satış konusunda müthiş yetenekli gençler de çıkmıştı aralarından. Ben biraz geride <tarıyor ve bu yeni oluşuma fazla karışmamaya çalışıyordum. Çok kısa süre sonra* gençler, temizlik ve getir götür işleri yapanların, satışın son aşamasında çalışandan daha az değerli olmadığı kavramında da birleşmişler ve bir sorun yaşanmamıştı. Olası müşterilere sinek tellerimizi ücretsiz olarak dağıtmayı, bir kaç günlük kullanımın sonunda hosnut .kalanlara satış yapmayı tasarlamıştık. Bu yöntemle sinek tellerimizin büyük bir çoğunluğu satıldı ve elimize para geçti. Eski bir amerikan kavramı olan, müşterilere referans verme sistemini de benimsettim.

Zaman hızla akıyordu. Günlerim çalışmalar, eğitim metinlerinin yazımı, yolculuklar, eğitimler ve konferanslarla doluydu. Akşamlarımın pek çoğunu da esmer tenli genç dostlarımla birlikte geçiriyordum, ilk başlangıçta kurulan grup hiç dağılmadı ama bankadaki hesabımız kabardıkça her birine yararı olacak

bir vakif hesabi kurmaya karar verdik.

Bir hafta sonu birlikteligimiz sirasinda Geoffa da girisimimden söz ettim ve Aborijin gençlerin ekonomik bagimsizliga ulasmalari konusundaki arzularimi anlattim. Büyük sirketler bu gençlere is olanagi saglamiyordu belki ama onlar yeterince sermaye sahibi olurlarsa, kendileri bir sirket satin alabilirlerdi. Büyük bir olasilikla bu konusmalarim sirasinda gençlerir bilinçlenmeleri konusundayaptiklarimla övünmüştür. Geoff "Eh, aferin sana Yanki!" demekle yetindi. Ama bundan sonraki bulusmamiza elinde bazi tarih kitaplarıyla çıkageldi. Dünyanın en güzel limanina bakan

verandasina oturup bütün bir cumartesi öğleden .sonrami okumakla geçirdim. .

16 aralik 1923 tarihinde yayınlanmis olan Australian Sunday Times, Saygideger George King'in 'söyle söylediğini aktariyordu: .

Avustralya Aborijinleri, hiç kustu yok ki insanligin evrim asamasinin düşük düzeyli bir basamagina aittirler. Kendilerinin, eylemlerinin ve kökenlerinin güvenilir bir tarihsel belgesi yoktur; su gün yeryüzünden silinip atilacak olsalar, arkalarinda bir halkin varligini kanitlayacak tek bir sanat yapiti birakmamis olacaklardir. Ne var ki dünya tarihinin çok erken çağlarından beri Avustralya'nin genis düzlüklerinde oradan oraya sürüklendikleri anlasilmektedir."

Beyaz Avustralya'nin görüşleri daha yakin tarihli bir belgede John Burless'in agzindan öğren itebiliyordu : "Size bir sey verecegim, ama sizlerde benim isteyebilecegim hiç bir sey yok."

Avustralya ve Yeni Zelanda Bilimi Gelistirme Dernekleri'nin Onüördüncü Kongresine katılan uzmanlar söyle bir açıklama yapmislardi:

Koku alma duyulari gelismemistir.-Bellekleri az gelismistir. Çocuklarında, istenç eksikligi görülmüştür. Yalana ve ödlekli eğilimlidirler. Gelismis ırklara oranla aciya çok daha fazla dayanikli dirler.

Bundan sonra okudugum tarih kitabinda Avustralya Aborijinlerinin erkek çocuklarının penislerinin haya torbasinin kanal agzina kadar tasta yapilmis bir bıçakla kesildiği ve anestezi yapilmamasina karsin çocukların hiç bir aci belirtisi göstermedigini yaziyordu. Yetiskinlige geçisi kanitlamak içinse, gencin ör" dislerinden biri bir tas ile kiriliyor; onun sünnet derisi erkek akrabalara aksam yemeginde sunuluyor sonra da korku ve dehset içindeki genç, tek basina çöle gönderiliyor ve hayatta kalabilecegini kanitlamak zorunda birakiliyordu. Tarih, onların ayni zamanda yamyam olduklarını ve kimi zaman kadınların kendi bebeklerini yediklerini, yavrularının en tatli yerlerini özellikle çok sevdiklerini de bildiriyordu. Bu kitapta ayrica iki erkek kardese ait söyle de bir öykü yer aliyordu : Kardeslerden genç olani bir kadın yüzünden yapılan kavgada agabeyini'kesici bir aletle yaralamisti. Bu nedenle kangren olan bacak kesilince o da küçük kardesinin gözünü kör etmisti. Bundan sonra iki kardes mutlu bir şekilde birlikte yasmislardi. Büyük kardes kanguru kemiginden yapilmis takma bacağıyla yürümüş ve bir degnegin ucundan tutan kardesine rehberlik ederek gezip dolasmislardi. Öykü dehset verici idi ama beni asil .sasirtan hükümet tarafından bastirilmis bir belgede ilkel cerrahiden söz edilmesi ve aborijinlerin aci esiklerinin insani düzeyden çok daha düşük oldugununun dile getirilmesi idi.

Benim projemde çalışan gençler yabanil degildiler. Olsa olsa ülkemde uyum saglama güçlüğü çeken -gençlikle karsiiastirilabilirlerdi. Kent dokusunun içinde ama yalitilmis biçimde yasiyorlardı ve büyük bir çogunlugu Issizlik çeken ailelerin çocuklarıydı. Bana öyle geliyordu ki ikinci el bir Levis pantolona ve

sıcak bir biraya çoktan razı olmuşlardı ve bir kaç yılda içlerinden birinin kendini kurtarabileceğini düşünüyorlardı. Ertesi pazartesi günü gene sinek teli üretim çalışmamıza geri döndüğümde farkettim ki bu gençler genellikle is dünyasında rastlanan rekabet duygusunu hiç bilmiyorlar ve birbirlerini

destekliyorlardı. Benim için bu gerçekten heyecan ve keyif verici bir gözlem.

Genç dostlarıma kökenleri hakkında sorular soruyordum. Onlar bana kabile kavramının anlamım çoktan yitirdiğini anlattılar. Bir kaç tanesi büyükannelerinin Aborijinlerin bu ana karanın tek sakinleri olduğu günlere dair öyküler anlattığını anımsadı. O zamanlar baskalarının yanı sıra, tuzlu su kabileleri ve Emu halkı varmış; ne var ki gerçeği söylemek gerekirse, onlar, bu esmer tenlerinin ve onun getirdiği ayrımcılığı anımsamak bile istemiyorlardı. Bütün umutları daha açık renkli biriyle evlenmek ve beyazlarla bütünleşebilecek çocukların babaları olmaktı.

Firmamız her bakımdan son derece başarılıydı, bu nedenle anakaranın öte yakasında yerleşmiş olan bir Aborijin kabile beni bir toplantıya çağırdığı zaman hiç şaşmadım. Anladığım kadarıyla bu sadece bir toplantı değil, -benim- için düzenlenmiş özel bir kutlamaydı. "Lütfen katılabilmeniz için tüm düzenlemeleri yapın." Demisti telefondaki ses.

Alisverise çıkıp yeni giysiler, gidis dönüş uçak bileti satın aldım ve bir otel rezervasyonu yaptım. Birlikte çalıştığım insanlara bir süre uzaklaşacağımı bildirdim ve onlara bunun nedenli de açıkladım. Heyecanımı Geoff ile ev sahibim hanım ile ve de bir mektup yazarak kızım ile paylaştım. Böylesine uzakta yaşayan insanların bizim tasarımızla ilgilenmeleri ve bizleri takdir etmeleri gurur verici bir olaydı. "Otelden toplantı yerine transferiniz sağlanacaktır." Datıflardı bana. Otelden saat onikide alınacaktım. Bunun bir öğle yemeği ve ödül töreni olduğu açıkça belliydi. Tek merak ettiğim ne tip bir-menü sunacaklarıydı.

Evet, Ooota tam onikide otelde olmuştum, ne var ki Aborijinlerin bana ne ikram edeceklerini hala merak ediyordum.

Ziyafet

Yaprakların ısıtılmasıyla elde edilen yaşı bitkî Özü, ayaklarıma inanılmaz biçimde iyi gelmişti ve artık yeniden ayağa kalkabileceğimi düşünmeye başlamıştım. Sağımda bir öbek kadın bir tür çalışma zinciri oluşturmışlardı. Bir kaç tanesi büyük yapraklar topluyor, biri çalılar ve ölü ağaçların kovuklarını bir değnek ile eseliyordu. Kadınlardan biri, bir avuç tozu yaprakların içine koyuyor ve bir başka yaprakla bunu örtüp, bir tür bohça yapıyordu. En sonda duran kadın bunu alıp kosarak ilerdeki atesin közlerinin içine sokuyordu. Merak içindeydim. Bu, birlikte yiyeceğimiz ilk yemeğim izdi ve hafızlarımda kafa yordüğüm menüyü en sonunda öğrenecektim.! Hoplaya zıplaya onlara yaklaştım ve gözlerime inanmadım. Kadının avucunun içinde büyük, beyaz ve canlı bir solucan vardı.

Yeniden derin derin iç geçirdim. Bugün kaçınıcı kez saskinlikten dilim tutuluyordu. Kesinlikle emin olduğum tek bir şey vardı ki, ne denli aç olursam olayım, asla bir solucan yiyemezdim! Aslında o anda yeni bir ders almaktaydım: Asla, asla deme! Gerçekten de o günden sonra bu sözcüğü, sözlüğümden silip attım. Artık yegledigim ve uzak durmaya çalıştığım şeyler var ama -asla- sözcüğünün, henüz denenmemiş

Aksam saatleri, kabile halki için günün en eglenceli zamaniydi. Masallar anlatildi, sarkilar söyleyip dansedildi, oyunlar oynandi ve söylesildi. Bunlar gerçek anlamda paylasma saatleri idi. Yemegin hazirlanmasini bekledigimiz süre içinde yapılacak bir seyler her zaman bulunuyordu. Birbirlerinin omuzlarini, sirtlarini, hatta bas derilerini bile ovuyorlar, masajlar yapıyorlardi. Boyunlari ve omurgalari elleriyle oynatiyorlardi. Yolculugumuzun ilerleyen günlerinde aramızda masaj tekniklerinde alıs verisler yaptık; ben onlara Amerikan usûlü sirt ve eklemeleri gevsetme yöntemleri öğrettim, onlar da bana kendi yöntemlerini.

tık gün ortalıkta tabaklar, fincanlar, hatta tepsiler yoktu. Demek ki dogru tahmin etmistim. Bu, piknik tarzında, resmi olmayan bir yemek olacakti. Az sonra yapraklardan olusan güveçler, küllerin içinden çıkartildilar. Benimki, görevine sadık bir hemsireye özgü titizlikle sunuldu. Herkesin yaprakları açıp, içindekileri elleriyle yediklerini gözlemledim. Benim elimde tuttugum ziyafetim sicakti ama içinden hiç bir hareket gelmiyordu, bu nedenle tüm cesaretimi toplayıp, açıp içine baktım. Solucan yok olmustu, daha dogrusu artık solucana benzer bir hali kalmamisti. Simdi, kahverengi, gevrek bir yatağın içindeki kavrulmuş yer fistigi ya da domuz etine benziyordu. Kendi kendijie söyle döşündüm : "Sanırım, bunu becerebilirim." Agzıma attığım lokmanın tadı son derece lezizdi! Semadan öğrendim ki yerliler yiyecekleri pisirmezlerdi, hele nesneler biçim degistirene dek uzun uzun pisirme yöntemini hiç kullanmazlardı ama benim ilk- aksamım için özel bir ayrıcalık yapmışlardı.

O aksam, kentte yasayan Aborijinlerle ilgili çalışmalarımı bildiklerinköğrendim. Gerçi, benim genç arkadaşlarım tam kan Aborijin degildiler ve bu kabileyle bir ilgileri yoktu ama

buradaki insanlar benim iyi niyetimden haberdar olmuşlar ve buna sevinmişlerdi. Bu kabileye katılma davetini ise yüregimin ta derinlerinden gönderdiğim yardım çağrısı nedeniyle almıştım. Evet iyi niyetliydim ama bana açıkladıklarına göre Aborijin kültürünü ve bu kabilenin yasalarını anlayamamıştım. Günün erken saatlerinde tanık olduğum töcen, gerçekte bir sınavdı ve insanın, içinde yaşadığı dünya ve onun ötesindeki gerçeklikle yani ondan geldigimiz ve gene oraya dönecegimiz" Boyutla olan asıl ilişkisini öğrenme hakkını Jcazanniis ve aralarına kabul edilmistim. Bundan sonra gerçek benliğimle tanışmaya hazır olmalıydim.

Giderek iyilesmekte olan ve arkadaşlarımın sinirli sayıdaki

yapraklarıyla sarılmış olan ayaklarımı toparlayıp oturdugumda,

Ooota, çöl göçebelerinin beni yürüyüşlerine katmakla ne büyük

bir sorumluluk altına girdiklerini anlattı. Bana onların

yasantılarını paylasma kızı verilmisti. Simdiye dek asla bir

beyazla ilişki kurmamışlar, aralarına almamışlardı. Gerçekte

böyle bir durumdan özellikle kaçınmışlardı. Avustralya'nın tüm

öteki kabileleri, beyaz hükümetlerin yasalarına boyun eğmiş, bir

tek onlar direnebilmişlerdi. Genellikle altı ila on kisten olusan

küçük aileler olarak yürürlerdi ama benim onlara katılmam

nedeniyle hepsi bir araya toplanmıştı.

Oota dönüp gruba bir şey söyleyince hepsi teker teker konuşmaya başladılar. Bana adlarını söylüyorlardı. Sözcükler benim için çok göçtü ama neyse İç her bir sözcüğün bir anlamı vardı. Onlar, bizim Birleşik Devletlerde alıştırımız gibi "Debbie" veya "Cody" gibi isimler almadık.İ-rl.in, adları oluşturan sözcükleri telaffuz etmeye çalışmak ii .sa, adlara yüklenen anlamları öğrenmeye çalıştım. Her bebeğe doğduğunda bir ad veriyorlardı ama yılların geçmesiyle bu ad gölgede kalıyor, kişi kendine yakışan adı özgürce seçiyordu. Kaldı ki alınan adlar da bir ömür kişiye takili kalmıyor, bilgelik, yaratıcılık ve belirleyicilik arttıkça yeni adları kazaniliyordu.

Bizim grubumuzda pek çoğunun yanı sıra bn Masal Anlatıcı, bir Alet Yapıcı, bir Sir Saklayıcı, bir Dikiş Ustası ve bir de Büyük Müzik vardı.

En sonunda Oota beni gösterdi ve dönüp tek tek herkese aynı sözcüğü tekrarladi. Önce ilk adımı ve soyadımı söylemeye çalıştıklarını sandım ama yanlışım. O akşam bana verdikleri ve yolculuğum boyunca taşıyacağım adım -Mutani - idi. Her iki dili de konuşan tek kişi olan Oota'nın neden onlara böylesine tuhaf bir sözcüğü söyletmeye çalıştığını anıyamıyordum. Benim için mutant sözcüğünün anlamı temel yapısında derin bir değişime uğrayan ve bu nedenle artık ilk yaratıldığı andaki gibi olmayan kişi idi. Ne var ki bunu kendime dert edecek değildim, şu noktada zaten bütün günüm ve bütün yaşamım mutlak bir karmaşa içine girmisti.

Oota bazı aborijin kabilelerin en fazla sekiz ad kullanmakla yetindiklerini söyledi. Aynı kusaktan ve jyni cinsten olan kişiler akraba kabul ediliyorlardı ve böylece herkesin pek çok annesi, babası, kardeşi oluyordu. o

Gün karamaya başladıkça sıradan fizyolojik gereksinimlerimi yerine getirebilmek için gerekli yöntemleri soruşturmaya başladım. Keske kızımın kedisi Zuke'u daha dikkatli inceleydim diyerek hayıflandım, > çünkü burada da tuvalet yöntemi, çölün" içerlerine doğru ilerlemek, kumu eselemek, tuvalet gereksinmesi giderildikten sonra da kumu üzerine örtmek biçiminde gideriliyordu. Bana günün en sıcak saatlerinde pek görünmeyen ve gecenin soğuğu bastırmadan, trfm bu saatlerde ortaya çıkan yılanlara dikkat etmem öğütlendi. Bu nedenle küçük gözlü çatal dilli yılan hayalleri görerek uzaklaştım yılanlarından. Avrupa'ya yaptığım yolculuklarda tuvalet kâğıtlarının kalitesizliğinden yakını, Güney Amerika'ya yaptığım yolculuklarda ise kendi tuvalet kâğıtlarımı yanımda taşıdım.' ^ufada ise kâğıt bulunmaması sorunlarımın en sonuncusuydu elbette.

Çöldeki küçük serüvenimden sonra arkadaşlarımın yanına dönünce Aborijinlerin tas çayı yapılarını seyrettim. Çay, kızgın taşların değerli bir suyun içine atılmasıyla hazırlanıyordu. Su ise, daha önceden bir hayvanın mesanesi olmuş olan bir. torbada saklanıyordu. Bu yöntemle isinan suyun içine yabancı otlar ekleniyor ve bunların demlenmesi bekleniyordu. Biricik çay kabımız elden ele dolardı, sıra bana geldiğinde tattığım çay, olağanüstü lezzetli. ,--.~

Çay töreninin sadece özel durumlara özgü olduğunu sonradan öğrendim. O gün benim ilk yürüyüş günümü ve ontai" benim kızgın günesin altında yalınayak yürümemi ve dayanmamı takdir ettiklerini böylece bildirmiş oldular. Çayı oluşturmaya üzere suya eklenen yabancı otlar, menüyü zenginleştirmek veya sifa[x] vermek amaçlı değillerdi. Amaç, grubun olayı kutlaması;"" benim başarımın paylaşılmasıydı. Ben

pes etmemis, kente dönmeyi istememis ve aglayip, yakınmamistim. Onların Aborijin ruhunu benimsediğimi hissetmişlerdi.

Çaydan sonra, herkes yatacağı noktayı seçerek oradaki kumu düzeltti ve herkes ortak bohçadan durulmuş bir hayvan postu aldı. Yaslı bir kadın bütün bir akşam boyunca yüzünde hiç bir ifade olmaksızın beni süzmüştü. Ooota'ya onun ne düşündüğünü sordum. "Senin çiçek kokunu yitirdiğini, bir olasılıkla uzaydan geldiğini düşünüyor. "Bunun üzerine ona gülümsedim, o da bana benim post yatagımı uzattı. Adı Dikis Ustası idi.

"Harika" diye düşündüm." Is, bedenimin hangi altmış santimetresini rahat ettireceğime karar vermeye kaldı!"

Sonunda bu postu az önce yerlerde süründüklerini gördüğüm yaratıklarla arama sermeye karar verdim. Yıllar vardı ki yere

yatıp uyumamıştım. Çocukken California'da Mojave Çölünde bulunan dümdüz bir kayaya bayılırdım. O zamanlar Barstov'da yasadık ve kasabamızın en dikkat çekici yanı "B tepesi" adı verilen bir toprak yığınıydı. Yazları çoğunlukla Nehi marka portakal suyum ve fındık ezmesi sürülmüş sandviçimi alır ve bu tepeye tırmanırdım. Her zaman aynı düz kayaya oturup karnimi doyurur sonra, sırt üstü uzanır ve bulutları seyredip onların neye benzediklerini düşünürdüm. Çocukluğum o kadar uzakta kalmıştı ki! Gökyüzünün hiç değişmemiş olması ne garipti! Uzun yıllardan bu yana karanlıkta gökyüzünü seyretilmemiştim. Tepemde kobalt renkli bir örtü vardı ve gümüşü ışıklar göz kırpiyordu. Avustralya Bayrakında yer alan Güney Haç'ı yıldız kümesini kolaylıkla seçebildim.

Orada öylece yatarken serüvenimi düşündüm. Bugün olanları nasıl tanımlayabilirdim ki? Bir kapı açılmış ve varolduğunu bile bilmediğim bir dünyanın içine girmiştim. Şimdiye dek sürdürdüğüm çok konforlu bir yaşam değildi. Pek çok yerde yaşamış, pek çok ülkeye, değişik ulaşım araçları ile yolculuklar yapmıştım. Ne var ki böyle bir şeyi hiç yaşamamıştım. Bundan sonrası daha kolay olacaktı, bundan emindim.

Sabah uyanınca aborijinlere onların kültürlerini değerlendirebilmek için yanlarında bir gün geçirmenin yeterli geldiğini söyleyecektim. Ayaklarım, jipe geri yürümeye dayanırdı. Belki de o harika bakımdan biraz yanıma alırdım, çünkü gerçekten ise yaramıştı. Bu. yaşam tarzı bana yeterli gelmişti. Ayaklarımın çektiği işkence bir yana, bugün oldukça iyi geçmişti.

İçten içe baska insanların nasıl yaşadıklarını öğrenme fırsatını bulduğum için mutluydum. İnsan yüreğinden akan tek şeyin kan olmadığını öğrenmişim. Gözlerimi yumdum ve yukarıdaki Güce sessizce teşekkür ettim.

Kampta, jölelerinde birisi bir şey söyledi, sözü yanındaki tekrar etti ve sonra herkes aynı sözcüğü sırası gelince yineledi.

En sonunda sözcük benim yanımda yatan Ooota'ya geçti. O da bana döndü ve söyle dedi: "Rica ederim, güzel bir gündü. "

Sessiz ve içten teşekkürüme beklenmedik bir biçimde yanıt alınca, bu kez yüksek sesle yineledim; duygularım i : "Teşekkür ederim."

Sosyal Güvence

Günesin dogmasından çok önce, bir önceki aksam kullanmış oldukları tek tuk esyalarını toplayan ötekilerin sesiyle uyandım. Bana söylendğine göre, gündüz çok sıcak olduğundan sabahın serinliği ile yürümeye başlayacak, sıcak saatlerde dinlenecek ve yürüyüşümüzü aksam sürdürecektik. Dingo postumu katladım ve bunları toplayan bir adama uzattım. Postlar ve deriler el altında tutuluyorlardı ve gün boyunca onları bir - viltja- yapmak ya da gölge yaratmak için kullanacaktık.

Hayvanların pek çoğu güneşin parlak ısınlarından hoslanmazlar. Sadece kertenkeleler, örümcekler ve sinekler hava otuzsekiz derece bile olsa ortalıkta gezerler. Yılanlar bile en sıcak saatlerde kendilerini ,topraga gömerler yoksa susuz kalıp, ölme tehlikesi ile karşı karşıya kalırlar. Yürürken onları farketmek güçtür, çünkü yerin altından ayak seslerimizi duyup birdenbire baslarını toprağın üzerine çıkarıverirler. Bir zamanlar Avustralya'da ikiyüz tür yılan yaşadığını ve yetmisten fazlasının zehirli olduğunu bilmezdim.

Iste o gün Aborijinlerin doğa ile nasıl olagüstü bir ilişki içinde olduklarını öğrenme fırsatını yakaladım. Gün için yürümeye başlamadan önce hepimiz yüzümüzü doguya dönerek,

yarım daire biçiminde oturduk; Kabilenin Yaslı Kisi'si ortaya geldi ve sarkı söylemeye başladı. Belli bir ritm içinde oturanlar da ellerini çırpmaya, ayaklarını yere, ellerini kalçalarına vurmaya başladılar. Bu tören onbes dakika sürdü, ve ben bunun birlikte yasamanın çok özel bir parçası olduğunu keşfettim. Bu o sabah -duası, toplanması, amaç saptaması - idi; ne ad vererseniz verin. Bu insanlar, evrendeki her şeyin bir varoluş nedeni olduğuna inanıyorlardı. Her şeyin bir amacı vardır. Hiç bir şey rastlantısal, anlamsız ya da 'yanlış' değildir. Sadece yanlış anlamalar ve ölümlü insana henüz açıklanmamış sırlar vardır.

Bitki dünyasının var oluş nedeni insanları ve hayvanları beslemek, toprağı sağlıklı kılmak, güzellik sağlamak ve atmosferin dengesini sağlamaktır. Bana bitkilerin ve ağaçların* biz insanlara sessizce sarkı söylediklerini anlattıklarında, benim bilimsel zihnim bunu hemen oksijen, karbondioksit değişimi olarak algıladı. Hayvanların var oluşunun asıl nedeni de insanoglunu beslemek değildir ama gereksinimler karşısında hayvanlar yenebilir. Hayvanlar atmosfer dengesini sağlamak, arkadaş olmak ve eğitimde örnek oluşturmak için aramızda bulunurlar. Bu nedenle kabile her sabah düşünce yoluyla, çevrelerindeki hayvan ve bitkilere bir ileti yollar: "Sizin yolunuz üzerinde yürüyoruz. Sizin varoluş nedeninizi onurlandırmaya geliyoruz." Bundan sonra aralarından hangilerinin seçileceğine karar vermek, hayvanlara ve bitkilere kalır.

Gerçek İnsanlar kabilesi asla yiyeceksiz kalmaz. Evren, onların zihinsel mesajlarını hiç bir zaman yanıtsız bırakmaz. Eftafer dünyanın bereketli bir yer olduğuna inanırlar. Sizin ve 'benim, piyano çalan bir kişiyi dinlemek için bir araya gelmesi ve onu alkışlaması gibi, bu insanlar da doğada var olan her şeyi içtenlikle onurlandırır. Yollarının üzerine bir yılan çıktığı zaman, onun bu insanlara yiyecek sağlamak için ortaya çıktığına inanırlar^_Aksam törenlerimizin en önemli kısmı gündelik yiyecek konusuna ayrılmıştı. Onlardan, yiyeceğin ortaya

çıkmasının bile hiç bir şeyi garanti etmediğini öğrendim. Yiyecek isteniyor, ortaya çıkması bekleniyor ve elde edildiği zaman da içtenlikle sükran duyguları sunuluyordu. Kabile her yeni güne; ısı, kendileri, arkadaşları ve dünya için Tanrısal Birlik'e teşekkür ederek başlıyor. Kimi zaman Özel isteklerde bulunuyorlar ama bunu mutlaka "Eğer benim ve çevremdeki her türlü yaşam formlarının hayrınaysa" dileğiyle sona erdiriyorlar.

O sabah, toplantıdan sonra Oota'ya beni jipe'götürmesinin zamanının geldiğini söyleyecektim ama nedense görünürlerde olmadığından bu arzumu bir gün ertelemeye karar verdim.

Kabilenin hazırda tuttuğu yiyeceği yoktu. Ne ekim, ne hasat yapıyorlardı. Sadece Avustralya'nın alev alev

yanan iç bölgelerinde yürüyorlar ve her yeni gün evrenin.onlara cömert bagislarda bulunacaklarini biliyorlardi. Evren onlari hiç bir zaman düs kırıkligina ugratmamisti.

İlk gün kahvalti etmedik ve ben sonraki günlerde hiç bir sabah kahvalti edilmedigini öğrendim. Karnimizi gece doyurdugumuz da oluyordu. Önemli olan yiyecegin bulunmasiydi, günesin nerede oldugu hiç önemli degildi. Pek çok kez de gerçek bir yemek düzenine geçmeden, biraz surada biraz.burada karnimizi doyurduk.

Hayvan mesanelerinden yapilmis kaplarda bol bol su tasiyorduk. Insanin yüzde yetmisinin sudan olustugunu ve ideal kosullarda günde dört buçuk litre su içmesi gerektiğini biliyordum. Aborijinleri gözlemleyerek onların, suya çok daha az gereksinme duyduklarını ve çok daha az su içtiklerini farkettim. Gerçekten de mataralarından ender olarak su içiyorlardi. Bedenleri, besinlerin içindeki siviği maksimum düzeyde özümseyebiliyordu. Onlar Mutant'ların pek çok fiziksel bagimlilik oldugunu, bunlardan birinin de su bagimlilik olduguna inanıyorlardi.

. 67

Suyu, yemek saatlerinde tamamen .kurumus gibi duran otları ıslatmak için kullanıyorduk. Kara kuru kahverengi bazı dal parçacıkları da suya batırınca büyülmüşçesine canlanıp, yeşil kereviz saplarına benzeyen bitkilere dönüşüyorlardi.

Aborijinler, bana göre en küçük bir nem belirtisi bile olmayan noktalardan su bulabiliyorlardi. Kimi zaman, kuma yatıp yerin altından akan suyun sesini duyuyorlar, kimi zaman da ellerini, avuçları yere dönük olarak kumdan belli bir yükseklikte tutmaları suyu bulmalarına yetiyordu. Sonra yerin altına uzun kamislar sokuyorlar ve tepedeki ucu emerek minik bir çeşme yapıyorlardi. Su, kumlu ve koyu renkliydi ama tadi duru ve serindi. Isinin buharlarına bakarak ta uzaktan suyun varlığını anlamalarının yani sıra, hafif bir esintiyle kokusunu o bile duyuyorlardi. Avustralya'nın derinliklerini keşfetmek için yola düşen beyazların neden pek çok kurban verdigini şimdi anlıyordum. Bu çöllerde ayakta kalabilmek için yerlilerin deneyimlerine sahip olmak gerekirdi.

Kayaların arasındaki bir yarıktan su çektiğimiz bir gün, kokumu o bölgeye bulastırmamam ve hayvanları rahatsız etmemem için nasıl dikkatli davranmam gerektiği öğretildi. Çünkü bu su aynı zamanda o hayvanlara da aitti ve aynı su üzerinde onların da hakkı vardı. Kabile, bulduğu suyun asla tümünü almiyordu; kaynakta su çok az bile olsa, hep aynı noktadan içmeye özen gösteriyordu. Anladığım kadarıyla hayvanlar da aynı şeyi yapıyorlardi. Bu kuraldan haberi olmayanlar sadece kuslardi ve onlar suyu istedikleri gibi içiyor, saçıyor ve de pisliklerini buraya bırakıyorlardi.

Kabile üyeleri, yere bakıp yakınlarda ne gibi hayvanlar oldugunu anlayabiliyorlardi. Daha çocukken, inceden inceye gözlem yapmayı öğrendiklerinden, kumun üzerine bırakılan ayak izlerini inceleyerek önlerinden kaçan hayvan sürünüyor mu, zipliyor-mu, yürüyor mu bilebiliyorlardi. Birbirlerinin ayak izlerini ise, öylesine iyi tanıyorlardi ki, arkadaşlarının

adımının uzunlughundan onun sağlıklı oldugunu, kısa adımlardan onun hasta oldugu için yavaş yürüdüğünü saptayabiliyorlardi. İzlerdeki en ufak bir sapma onun hangi yöne gittigini de bildirmeye yetiyordu. Algılama yetenekleri 'baska kültürlerle ait kisileri oranla çok daha fazla gelişmişti. Isıtme, görme ve koku alma duyuları ise insanüstü düzeylere ulaşmıştı. Ayak izlerinin kumda bıraktığı izlerin titresimleri,, onlara bizlerin görerek anlayabileceğimizden dafûf fazlasını söylüyordu.

Daha sonra öğrendim ki aborijin iz sürücüleri, otomobil lastiklerinin izlerinden aracın tipini, geçtiği günü ve saati ve hatta içindeki yolcu sayılarını bile saptayabiliyorlardi.

Bundan sonraki bir kaç gün boyunca, bitki soganlarini,. yumru köklerini ve yer altında yetisen ve patatese benzeyen bitkileri yedik. Bitkileri, yer üstüne çıkartmadan onların ham mır olgun mu olduklarını anlayabiliyorlardı. Ellerini bitkinin üzerinde gezdiriyor ve şöyle diyorlardı: "Bu daha büyüyor. Henüz olmamış." Ya da şöyle bir. yorumda bulunuyorlardı: "Evet, bu can vermeye hazır." Bana sorarsanız bitki saplarının tümü birbirinin aynıydı, bu nedenle pek çok bitkiyi yanlışlıkla sokmuştum ama onlar yeniden yerine dikmişlerdi. Bu nedenle ben artık uzaktan seyretmeyi yegliyordum. Bana anlattıklarına göre bu yetenek tüm insanogullarına verilmisti ama benim yetistigim toplum, üyelerinin sezgilerine kulak vermesini doğa' üstü ya da kötücül bulduğu için onaylamayan bir tutum sergilemisti. Simdi benim doğal olarak içimde bulunan bu yetiyi geliştirmem gerekiyordu. Bu nedenle bana bitkilere, varolma nedenlerini onurlandırmama hazır olup olmadıklarını sormayı öğrettiler. Evrenden izin aldıktan sonra elimin ayasını bitkilerin üzerinde gezdiriyordum. Olgun'bir bitkinin üzerindeyken elimin ya ayası isiniyor ya da parmaklarımın ucunda bir kivilcimlanma duyuyordum. Bunu yapmayı öğrendiğim zaman, büyük bir adım atmış olmamdan Ötürü kabile tarafından daha içtenlikle

benimsendim. Demek ki ben mutant olmaktan bir adım geriye gitmistem ve belki de daha gerçek bir insan olma yolunda bir adım atmistim.

Bir bitki yatağının tümünü sökmek çok önemliydi. Bitkinin üremesi için bir bölümü daima toprakta bırakılırdı. Kabile halkı, onların deyimiyle toprağın sarkısına ya da suskun seslere karşı müthiş bir farkındalık sergiliyorlardı. Çevreden gönderilmiş bilgileri alıyorlar, bunları çözümliyorlar ve sonra da bilinçli bir biçimde eyleme geçiyorlardı. Sanki evrenden gelen mesajları alabilen minik bir göksel alıcıya sahiptiler.

İlk günlerin birinde kuru bir göl yatağının üzerinden yürüdük. Yüzeyde kenarları ince ince kıvrılmış, düzensiz çatlaklar vardı. Kadınların pek çoğu, sonradan boya tozu olarak kullanacakları beyaz kilden topladılar.

Kadınların ellerinde uzun değneler vardı ve bunları sert, killi yüzeye batırıyorlardı. Yüzeyin onlarca santimetre altında bulup çıkarttıkları nemli çamur Kümeciklerini şöyle bir temizlediklerinde bunların gerçekte birer kurbaga olduklarını çıkıyordu ortaya. Anlaşılan kurbagalar kendilerini derinlere gömerek, susuz kalıp ölme tehlikesinden sakınıyorlar ve kızartıldıkları zaman bile içlerindeki suyu yitirmeyen ve tavuk göğsü lezzeti veren yiyeceklere dönüşüyorlardı. Bundan sonraki aylar boyunca, günlük evrensel kutlanma törenlerimizde onurlandıracak pek çok ve değişik yiyecek çeşidi çıktı karsımıza. Kanguru, vahşi at, kertenkeleler, yılanlar, böcekler, her renk ve boyda solucanlar, karıncalar, termitler, ;fcarıncayiyenler, kuslar, .balıklar, tohumlar, cevizler, meyvalar, sayılamayacak kadar çok bitki ve hatta bir timsah yedik.

İlk sabâhimda yanıma bir kadın sokuldu. Basındaki yıpranmış çatkiyi çıkarttı ve benim saçımı enseme toplayarak bu uzun kumas parçasıyla bana yeni bir saç modeli yarattı. Adı Ruh Kadini-'idi. Ruhsal olarak kimle bağlantılı olduğunu o

zaman anlayamamistim ama sonradan iyi dost olduk ve benim ruhsal bir akrabam olduğuna karar verdim.

Giderek gün, hafta hatta zaman kavramını tümünden yitirdim. Beni jipe geri götürmelerini istemekten de vaz geçtim. Bu bosuna bir istekti; kaldı ki benim için baska bir şeylerin hazırlandığı belliydi. Ne var ki akıllarından geçeni bu kez bilmeme izin vermeyecekleri belliydi. Gücüm, tepkilerim ve inançlarım sürekli gözlem altında tutuluyor ve-mceTeniyordu ama bunun nedenini anlayamıyordum. Bu okuyup yazma bilmeyen insanların öğrencilerine değişik yöntemlerle karne hazırladıklarını düşünüyordum.

Bazi günjer kum öylesine kizgin oluyordu ki, sözcüğün tam anlamıyla ayaklarımı hissedemiyordum. Tavada yanan köfteler-gibi cizirdiyordu ayaklarım. Yaralarım kuruyup sertlestikten sonra ayagimda nasirli bir toynak olusmaya basladi.

Zaman akip geçtikçe, fiziksel dayanikliligim beni bile sasirtir oldu. Kahvaltida ve öğle yemeginde agzima lokma koyamayan ben, gözlerimi manzarayla doyurmayı öğrendim. Kertenkelelerin yarislarini, böceklerin törenlerini seyrediyor, taslarda ve gökyüzünde gizlenmis resimler bulmaya çalisiyordum.

Dostlarim bana çölde kutsal yerleri tanitiyorlardi. Sanki buralarda kutsal olmayan bir sey yoktu: kaya salkimlari, tepeler, uçurumlar, hatta cilali kurumus havuzlar... Geçmiste baska kabilelere aij olmus olan topraklarin sinirlarini, gözle görünmez çizgiler belirliyordu. Mesafeleri, ayrıntilari ve ritimleri son derece belirli olan sarkılarla nasıl ölçtüklerini gösterdiler bana. Sarkıların bazıları yüz satırdan daha uzundu. Her sözcük Ve her sessizlik arası tam olarak söylenmeliydi. Ne bellekte boşluklara ne de yeni sözcükler eklemeye asla izin yoktu, çünkü bu gerçek anlamıyla bir ölçü birimiydi. Bu sarkıları, ancak gözleri görmeyen bir arkadasimin bulusu olan ölçü yöntemiyle, karsilastirabilirdim. Bu insanlar yazili bir dil kullanmayı

reddetmislerdi çünkü onlara göre, yazı, bellegin gücünü yok ediyordu. Eger sürekli alıştırma yapılırsa bellek mükemmel bir isierik sergilerdi.

Gökyüzü her zaman masmavi ve bulutsuzdu, arada bir mavinin tonunda oynamalar oluyordu. Öğlen güneşinin parlak isigi, kumdan öylesine yansiyordu ki, gözlerimi kismak zorunda kaliyordun, ne var ki bu ;sik gözlerimi alabildigine canlandirmis ve güçlendirmisti, yepyeni vizyon imaklarına tanik o' 'vordum artik.

Bir gecelik uykuyla yenilenmenin, bir yudum suyla susuzlugumu gidermenin ve tatlıdan aciya uzanan lezzetlerle doyma[^] tadini çıkarmaya basladim. Bütün ömrüm boyunca bana güvenli bir iş edinmem, enflasyona karsi korunmam, bir mülk satın almam ve emekliligim için para biriktirmem gerekliligi animsatilmisti. Burada bizim sosyal güvencemiz asla düzenim bozmadan dogup batan güneşti. Benim standartlarima "[^]öre dünyanın en korunmasiz irki _ ne ülserden, ne yüksek mansiyondan, ne de kalp hastaliklarindan yakiniyordu.

En beklenmedik gösterilerde yasamin tüm formların Dirligini ve güzelligini görmeye basladim. Bir yılan yuvasi belki ikiyüz yılanla doluydu ve her biri benim parmagım kadar olan bu yaratıkların birbirlerine örgülenen o oynasmaları ancak-bir müzenin raflarında saklanan vazoun deseni olarak çıkabilirdi karsima. Yılanlardan her zaman nefret etmistim ama artık onları doganın dengesini koruması ve bizim toplulugumuzun ayakta kalabilmesi için bir gereklilik olarak görebiliyordum. Bu yaratıklar kolayına sevgiyle yaklasilabilecek türden degildiler :iSffia her zaman sanatta ve dinde kendilerine bir yer bulmuslardi. Baslangıçta degil çig, tütsülenmis yılan eti bile yiyebilecegimi sanmiyordum*ama günün birinde onu da tatmak zorunda kaldim., iste o zaman hangisi olursa olsun, her besinin içindeki nemin ne değerli oldugunu öğrendim.

Aylar kayıp giderken birbirinden .müthis farklı iklim kosullarının her türlü güçlüğü'ile karsilastik, tık aksam postumu dösek olarak kullanmistim ama geceler sogudukça onu bir battaniyeye dönüştürdüm. Dostlarimin pek çoğu yerde, birbirlerine sarılarak yatıyordu. Yakındaki atesin degil, birbirlerinin sicagi ile isinmayı yegliyorlardi. Geçmiste, onlara avda yardım eden, arkadaslik yapan ve de soguk gecelerde isitan evcillestirilmis dingolarla yolculuk etmislerdi. İstö o soguk gecelerden kalmis olan bir deyimleri vardi: Üç köpeklik-gece !

Genellikle aksamları bir çember seklinde uzaniyorduk. Bu yöntemle hem battaniyelerimiz daha kullanisli oluyorlar hem de bedenler isisini daha uzun süre koruyordu. Kuma.minik çukurlar kaziyor, altına bir kat

kizgin kömür koyuyorf^rsonra bunu gene kumla örtüyorduk. Her isitilmiş "yatagi" iki kisi paylasiyordu. Hepimizin ayagi ortada bulusuyordu.

Kendimi yüzüstü yatip, ellerimi çeneme dayayip, basimin üzerindeki sonsuz gökyüzünü seyreylerken animsiyorum! Beni çevreleyen bu harika, tertemiz, saf, masum ve sevgi dolu insanların varligini duyumsuyordum. Papatya yapraklari gibi dizilmiş bu ruhlar çemberi ve iki çift, arasında yanan minik atesler, bizleri tepemizdeki evrenden seyredenler için olaganüstü bir manzara olusturuyordu herhalde.

Görünürde sadece birbirlerinin ayak parmaklarına deger gibiydiler ama günden güne sunu öğreniyordum: onların bilinci, insanligin evrensel bilinci ile sürekli bir iletisim içindeydi.

Benim bir mutant olusumu böylesine içtenlikle hissetmelerinin nedenini artık anlamaya basliyor, benim uyanmami saglayan bu firsati bana tanidiklari için onlara karsi sonsuz minnettarlik duyuyordum.

Telleri Olmavan Telefon

O gün de ötekiler gibi basladi, önümüzdeki saatlerin bana neler hazirladiklarindan haberim yoktu. Kahvalti ettik, oysa bu pek alisik olmadigimiz bir durumdu. Bir önceki gün, yolumuzun üstünde büyük bir öğütme tasma rastlamistik. Bu, kocaman, çok agir ve oval biçimli bir kayaydi -elbette tasiyamayacagimiz agirliktaydi- ve yanlarında tohumlan ya da bugdaylari olacak kadar sansli yolcularin kullanimi için yerinde biraktik. Kadınlar tasi kullanarak bitki saplarini incecik bir una dönüştürdüler ve bunu tuzlu otlarla ve suyla karistirarak incecik hamurlar yaptilar Ve minik krepler pisirdiler.

Sonra yüzümüzü doguya dönerek sabah duamizi ettik ve bize sunulan tüm nimetler için şükrettik. Sonra besin dünyasina günlük iletimizi yolladik.

Genç erkeklerden biri ortaya çıktı ve kendi etrafında bir kez döndü. O gün özel bir görev yüklenecegi daha önceden açıklanmisti. Erkenden kamptan ayrıldı ve kosarak uzaklasti. Bizler de uzun saatler boyunca yürüdük ve sonunda durmamizi söyleyen Yasli Kisi, dizlerinin üstüne oturdu. Herkes, kollarini öne dogru uzatarak, dizlerinin üstünde yavas yavas sallanan

adamin çevresinde toplandi. Ooota'ya neler oldugunu sordum. Bana sessiz olmami öğütledi. Hiç kimse bir sey konusmuyordu ama yüzlerinde dikkatli bir anlatim vardi. Sonunda, Ooota bana döndü ve sabah yola erken çıkan kisinin bir mesaj yollamakta oldugunu söyledi. Vurmus oldugu bir kangurunun kuyrugunu kesebilmek için izin istiyordu.

Iste ancak o anda, tüm yürüyüslerimizi neden mutlak bir sessizlik içinde gerçeklestirdigimizi anladim. Bu insanlar iletisim kurmak için çogunlukla zihinsel telepatiyi kullaniyorlardi. Ben <je buna taniklik ediyordum. Su anda duyulan hiç bir sey yoktu ama aralarında ofuz kilometre bulunan insanlar aralarında iletisim kurmaktaydilar.

"Neden kesmek istiyor kuyruğu?" diye sordum.

"Kuyruk kangurunun en agir parçasidir ve arkadasimiz ise bütün bir hayvani tasiyamayacak kadar bitkin. Hayvan ondan çok daha büyük ve bize söylediğine göre bir yerde durup içtigi su zehirli oldugundan bedeni fazlasiyla-isinmis. Yüzünden terler akiyormus."

Sessizce telepatik bir yanit yollandi. Ooota bu gün orada* mola verecegimizi bildirdi. İnsanların bir

bölümü az sonra buraya getirilecek olan büyük et için derin bir çukur kazmaya başladılar, bir bölümü de Sifaa Adam ve Kadın Sifaci'nin. öğretileriyle bazı otlar hazırlamaya koyuldular.

Aradan uzun saatler geçtikten sonra genç adam kuyruğu olmasa da devasa bir kanguruyu sürükleyerek kampımıza ulasti. Hayvanın iç organları bosaltilmiş ve karın boslugu minik ^dstlarla yeniden kapatılmışti. Bağırsakları ile dört ayaklarını bir araya bağlayan genç adam baskı ve omzu üzerinde taşıyarak bu elli kilo eti bize getirebilmişti ama ter içindeydi ve hasta olduğu besbelliydi. Ben geride durup kabile halkının bir bölümünün hastayı iyileştirmek, bir kısmı da yiyeceği hazırlamak için ise girişmelerini seyrettim.

Kanguru önce ateş Üzerinde alazlandı; yanan kürkün .havaya asılı kalan kokusu Los Angeles'in kirli havasını anımsattı bana. Baş yerinden kesilip çıkartıldı, sonra da ayaklar kırıldı ve tendonlar alındı. Hayvanın bedeni yanan kömürlerle doldurulmuş çukura indirildi. Su dolu minik bir kap derin çukurun bir kenarına yerleştirildi ve bunun içine de çukurun tepesine kadar çıkan bir kamış sokuldu. Sonra tümünü" üzeri çalı çirpi ile örtüldü. İlerleyen saatler içersinde sefi, dumana doğru eğiliyor, kamışın içine üflüyor ve asagıda suyun her yana saçılmasını sağlıyordu ve bu da buharın anında yayılmasıyla anlaşıyordu.

Yemek saati geldiğinde etin sadece dış kısmı kızarmışti, geri kalanı hala kanla kaplıydi. Ben onlara kendi payımı bir değneğe takip, bir süre daha ateşin üzerinde tutacağımı söyledim. Hiç dert değildi! Bana hemen bu işe yarayacak bir çatal hazırlayıverdiler.

Bu arada, genç avcı iyileştirilmeye çalışılıyordu. Ona önce otlardan yapılan bir çay içirdiler. Sonra az önce kazdıkları derin çukurdan çıkarılan soğuk kumu ayaklarına örttüler. Bana söylediklerine göre, bu yöntemle ateş basından ayaklarına doğru inerdi ve bedenin ısı dengelenmiş olurdu. Bu bana tuhaf göründüyse de gerçekten ateşi düşürmeye yaradı. Ot çayı karninin ağrısını gidermeye yaradı ve benim öngörümün tam, tersine ishal olmasını engelledi. -

Gerçekten ilginç bir deneyimdi. Bugün yaşadıklarımı gözlerimle görmeseydim, inanması güç olabilirdi; hele telepati yoluyla haberleşmeleri beni çok şaşırtmışti. Duygularımı Oota ile paylaşmak istedim.

O bana gülümseyerek söyle dedi: "Sen de şimdi bir yerlinin kente ilk kez gittiğinde, sizlerin arkadaşlarınızla konuşabilmek için bir telefon kumbarasına para atmanız, bir numara çevirmenize ne kadar şaşırdığını tahmin edebilirsiniz. O yerli de sizin yaptıklarınızı inanılmaz bulur."

Eve geri döndüğümde, çevremdekileri bu zihinsel telepati olayına inandırmamın çok güç olacağını seziyordum. Onlar, dünyanın her yanında insanların birbirlerini acımasızca öldürmesini kolaylıkla benimseyebilirlerdi ama yeryüzünde ırkçı olmayan; müthiş bir uyum ve dayanışma içersinde yaşayan, kendi yeteneklerini bulup ortaya çıkarmak kadar, baskalarının yeteneklerini de onurlandıran insanlar olduğuna inanmakta güçlük çekebilirlerdi. Oota'ya göre, Gerçek İnsanlar1!!! telepatiden yararlanabilmelerinin nedeni, onların asla yalan söylememesiydi. Bu kabilenin insanları gerçekleri gizlemek, minik ve zararsız yalanlar söylemek nedir bilmezler. Hiç yalan söylemedikleri için saklayacak hiç bir şeyleri de yoktur. Onlar, birbirlerini algılamak için zihinlerini açık tutmaktan ve baskalarına bilgi vermekten yüksünmeyen bir öbek insandır. Oota bana zihinsel telepatinin işleyişini söyle açıkladı: söz gelimi iki yasında bir çocuk ötekinin bir oyuncakla -bir ipe bağlanarak çekilen bir taş olabilir bu- oynadığını görür ve onu elinden almaya niyetlenirse, büyüklerin bu durumu onaylamayan bakışlarını üzerinde hisseder. Bu durumda da baskasının malını izinsiz sahiplenme arzusunun bilindiğini ve de kabullenilmediğini anlar. İkinci çocuksa paylaşmayı ve nesneleri sahiplenmemesi gerektiğini öğrenir. Bu

çocuk oyuncakla oynamis ve eglencenin anisini belleğine kazimistir, Jpöylece öğrenmistir ki, arzulanan şey mutlulugun heyecanıdır, o "" nesnenin kendi değil.

Zihinsel telepati; evet, insanlar aslında bu yöntemle iletişim kurmalıydılar. Telepatiyle konuşabildikleri zaman, değişik diller ve alfabeler gibi engeller söz konusu olmaz. Ne var ki ben biraz düşününce birim dünyamızda bunun asla islemeyeceğine karar verdimT çtfnkü bizler için sirketten çalmak, vergi kaçırmak, her

türlü dalavereyi çevirmek sıradan olaylar halindedir. Bu dünyanın insanları asta -açık zihinli- olmaya yanasmazlar. Saklanacak o kadar çok hile, o kadar çok kirginlik vardır ki!

Ya ben, bana karşı yanlışlar yapan herkesi acaba affedebilir miydim? Neden olduğum tüm kirginliklar için kendi kendimi bağışlayabilir miydim? Keske, günün birinde, Aborijinler gibi tüm zihnimi bir masaya yatırabüseydim ve tüm. davranışlarım sergilenip, incelenebilseydi. " _ o -. o .-"

Gerçek İnsanlar, sesin var oluş nedeni olarak konuşmayı görmezler. Konusmak, yürek ve akılla yapılır. Ses, konuşma amaçlı kullanıldığı zaman ortaya dökülenler boş sözlerdir, ruhsal içerikli olamazlar. Ses, şarkı söylemeye, kutlama yapmaya ve şifa vermeye yarar.

Bana herkesin pek çok yeteneği olduğunu ve herkesin şarkı söyleyebileceğini anlattılar. Eğer şarkı söyleyemediğimi düşünerek, bana armağan edilmiş bu onuru kullanmazsam, bu içimdeki şarkıcıyı küçültmez.

Yolculugumuzun ilerleyen aşamalarında, benim zihinsel iletişim gücümü geliştirmem için yaptıkları alıstırmalarda, öğrendim ki yüreğimde veya zihnimde saklanacak bir şeyler olduğuna inandığım süre içersinde hiç bir gelişme gösteremezdim. Kendimi her şeyle uyum içinde hissetmeliydim.

Kendimi bağışlamayı, yargılamamayı, ama geçmisten ders almayı öğrenmem gerekiyordu. Bana kabul etmeyi, içten olmayı ve baskalarının da aynını yapabilmesi için kendimi sevmeyi öğrettiler.

Çöl î çiti Sapka

Avustralya'nın iç bölgelerinde uçan sinekler dehşet vericidir. Güneşin ilk ısıklarıyla beraber sinek orduları ortaya çıkar. Sanki milyonlarcası bir arada uçar ve kara paketler halinde gökyüzünü lekelerler. Kansas'ta bir hortum olsa ancak bu kadar 'gürültü' yapabilir..

Sinekleri yemeineyi ve solumamayı asla basaramadım. Kulaklarıma daldılar, burnuma tımandılar, hatta dislerimi asıp, boğazıma kadar indiler. İnaniılmaz iğrenç ve tatlımsı tatlan beni kusturdu. Bedenimi öylesine sariyorlardı ki basımı indirip baktığımda sürekli devinim halinde olan kara bir zırha benziyordum. Isırmıyorlardı ama ben bunu farkedemeyecek kadar çok rahatsız oluyordum. Öylesine büyük ve hızlıydılar, sayıca o kadar fazlaydılar ki, katlanılması olanaksızdı. Bu durumdan en çok yakinen da gözlerimdi.

.Kabile halkı sineklerin ne zaman ve nerede ortaya çıkacaklarını sezebiliyorlar, yaklaştıklarını isittikleri ya da gördükleri zaman, gözlerini yumuyor, kollarını iki yana sarkıtıyorlar ve hiç kimildamadan duruyorlardı.

Her şeyin olumlu yanını görmeyi dostlarımdan öğrenmistim ama sinekler söz konusu olunca beni kurtarmak durumunda kalıyorlardı. Gerçekten de yaşamımın en rahatsız edici durumuydu bu. Binlerce sinekle kaplanmak ve hareket eden o bacakları bedeninde hissetmek insani delirtebilirdi. Sansım yardım etti de sinekler yüzünden delirmeden kurtuldum.

Bir sabah üç kadından oluşan bir komite yanıma geldi. Benden izin isteyip saçımdan bir tutam koparttılar. Otuz yıldır saçımı boyadığım için çöle ilk girdiğim gün, açık sarı saçlı bir kadındım, ömrümce de saçlarımı toplayarak dolasmistim. Yürüyüşümüz boyunca geçen haftalarda yıkanmayan, taranmayan, fırçalanmayan saçlarımla kimbilir neye benzemistim. Durgun ve duru bir su yüzeyine de rastlamadığımız için kendi yansıma görme sansım da olmamıştı. Eminim, kirli, karışık yapışık gibi saçlarım olmuştur. Alnımı açık tutabilmek için sürekli Ruhsal Kadiri'nin verdiği ban 11 takiyordum.

Benim sarı saçlarımın kökünden siyah renklileri çıkınca kadınların planları suya düştü. Bu durumu gidip hemen Yaslı Ki*?ye bildirdiler. O, orta yaşlı, sakın bir erkekti ve atletik, güçlü bir yapıya sahipti. Birlikte yürümeye, başladığımızdan bu yana üyelerle konuşmasının içtenliği, her birine katkılarından ötürü teşekkürü dikkatimi çekmişti. Grubun önderi olarak onun seçilmiş olmasını adayabiliyordum.

Bana bir baskasını animsatiyordu. Yıllar önce bir gün St.

^..Louis-Southwestem Bell'in avlusunda duruyordum. Sabah yedi

' sulariydi. Mermer yer döşemelerini cilaJamakla uğrasan görevli,

yagmur yagdiği için beni içeriye almıştı. Derken siyah, büyük

bir otomobil kapıda durdu ve Texas Bell şirketinin baskanı

içeriye girdi. Baskan baskıyla beni selamladı ve sonra görevliye

"Günaydın" dedi. Sonra onu çalışmalarından ötürü takdir

ettiği mT deVlet baskanı bile gelse parıldayan bu mermerler

sayesinde iyi bir izlenim bırakacaklarına emin olduğunu bildirdi.

82- '

O anda hissettim ki, başkan laf olsun diye konuşmuyordu, sözlerinde son derece içtendi. Ben öylesine bekleyen herhangi biriydim ama gene de o görevlinin yüzündeki ısıl damayı farkedebildim. Babam bana hep şöyle derdi: "İnsanlar bir şirket için değil, başka insanlar için çalışırlar." Gerçek İnsanlar Kabilesinin Yaslı Kisfesinde ben yüksek düzey bir yöneticinin, önderin niteliklerini görebiliyordum. _.^-

Sarisin mutantın saçlarının kara kara çıkmaya başlaması üzerine, Yaslı Kisi bu durumu herkesin görmesini .ve bu mucizeye tanık olmalarını istedi. Yanıma gelip bakan herkesin gözleri ısıl dadi ve bana mutlulukla gülümsediler. Oota bana, Aborijin olmaya giderek daha çok yaklaşıp sevinçlerini

aktardı. o*~. o

Eglence sona erince komite yeniden is basi yapti ve benim saçlarımı tohumlar, minik kemikler, minik dallar, otlar ve kangurunun tendonları ile ördüler. Bitirdikleri zaman şimdiye dek böylesine emek verilmiş bir saç modeli olmadığını düşündüm, çene hizamda her saç tutamının ucundan bir şey sarkıyordu. Bana çevresinden minik mantarlar sarkan Avustralya'ya özgü balıkçı sapkalarının, yerlilerin sineklerden korunmak için tasarladıkları bir tür sapkadan tünediğini anlattılar.

Gerçekten de hemen o gün rastladığımız bir sinek sürüsünün ' saldırısından kurtulunca anladım ki, bu yeni saç modelim, Tanrı'nın bir armaganıydı.

Bir baska gün, havada uçan yüzlerce böcek hepimizi defalarca soktu. Arkadaslarım bana yılan yagi ve kül sürdüler ve kumda yuvarlanmamı söylediler. Üzerime bulasan bu karışım böcekleri benden uzak tutmaya yaradı. Kabuk bağlamış bir palyaço gibi gezmek komikti ama kulaklarıma dalan bu sineklerden kurtulmak için buna da değerdı, çünkü basımın içinde vizildayan bir sinek bana cehennem azabi yasatıyordu.

Pek çok kisiye sinekler üzerlerinde dolasirlarken nasıl böyle rahat durabildiklerini sordum, ama onlar beni sadece gülümseyerek yanıtladılar. Sonra bir gün Sefimiz olan Soylu Kara Kiigu benimle konuşmak istedigini bildirdi. "- Daima -kavramının ne kadar sürdüğünü anlayabiliyor musun?" diye sordu bana. Sonra sözlerini söyle sürdürdü : "Bu çok, çok uzun bir zaman dilimidir. Sonsuzluk. Biz biliyoruz ki, sizin toplumunuzda insanlar zamanlarını bileklerinde taşıyorlar ve yasantinizi buna göre düzenliyorsunuz. İste şimdi sana soruyorum, sen -daima- ne kadar uzun -bir zaman sürecidir, biliyor musun?"

baska bir renklin, sonra kizardin, simdide kuruyor ve soluyorsun. Günden güne -küçülüyor, küçülüypsun. Biz, kimsenin derisini bir yılan gibi kuma bıraktığını görmedik. Senin teninin sinekler tarafından temizlenmeye gereksinmesi var ve günün birinde sineklerin yumurtladığı yere geldigimizde, yemegimizi de onlar saglayacaklar." Sonra bana dikkatli bir şekilde bakti ve içini çekti: "İnsanlar, hoslarına gitneyen her şeyi anlamaya çalışmaktansa yok etme yoluna'gitselerdi var olamazlardı. Sinekler geldiği zaman bizler teslim oluyoruz. Belki artık sen de aynı şeyi yapmaya hazırsındır."

Bundan sonra çöl sineklerinin sesini ta uzaktan duyduğum ilk sefer saç bandımı bağladım ve arkadaşlarımın sözünü dinlemeye karar verdim. Bunun üzerine sinekler geldilpr ve gittiler. Bense zihinsel olarak New York'a uçtum ve çok pahalı bir güzellik enstitüsüne gittim. Gözlerimi yumup birilerinin benim kulaklarımı ve burnumu temizledigini hayal ettim. Bu konuda eğitimli uzmanların duvarda asılı olan diplomalarını bile gözlerimin önüne getirdim. Yüzlerce minik pamuk topun tüm bedenimi temizledigini hissetmeye çalıştım. En'sonunda yaratıklar üzerimden ayrıldıkları zaman zihinsel olarak bulunduğum çöle geri döndüm. Evet, söyledikleri doğrudu; bazı durumlarda teslim olmak gerçekten de en yararlı çözümdü. o

Geçmiste kimbilir ne çok konunun gerçek var oluş nedenini araştırmadan zor veya olumsuz olduğundan yakınmıstım; bunu düşünmeden edemedim.

Bu süreç içerisinde bir aynamın olmaması bilinç durumuma da etki ediyordu. Sanki sadece gözlerimi .açıkta bırakan bir kapsülün içinde kapalı yolculuk ediyordum. Sürekli disariya, baskalarına bakıyordum, benim edimlerimi, sözlerimi nasıl karşıladıklarını gözlemliyordum. Yasamımda ilk kez tam anlamıyla dürüst davranıyordum. İis dünyasında olduğu üzere belirli bir giysi tasımıyordum. Makyajım yoktu. Burnumun derisi şimdiye dek oniki kez soyulmustu. Dikkat çekmek için *

Kr

bir çaba sarfetmiyor, ego [x] savas i vermiyordum. Bunca insan aralarında dedikodu yapmıyorlar, bir baskasını yönlendirmeye çalışmıyorlardı.

jteiri gerçeklere döndürüp korkutacak bir aynam olmadığı için kendimi güzel hissetmekte özgürdüm. Elbette degildim, ama kendimi güzel hissediyordum iste. Bu insanlar beni olduğum gibi kabul etmişlerdi. Beni benimsemisler, özgün ve harika bir insan olduğumu düşünmüşlerdi. Kosulsuz bir şekilde kabullenilmedin ne demek olduğunu anlıyordum.

O akşam, uyumak üzere kumdan siltemin üzerine uzandığım zaman Pamuk Prenses masalından bir dize geçiyordu aklımdan:

Ayna, ayna, söyle bana, Kim en güzel bu dünyada?

Anakaranın iç bölgelerine doğru yürüdükçe, sıcaklık artıyor ve buna bağlı olarak da, bitki örtüsü ve her türlü canlılık belirtisi azalıyor. Tamamen kumla örtülü bir yüzeyde yürüyor, arada sırada uzun, kuru bitki saplarına rastlıyorduk. Görünürde hiç bir şey yoktu -ne bir dağ, ne bir ağaç, hiç bir şey... Kum, kum, kum ve kumlu kuru otlardan oluşan bir gündü bu.

Iste o gün bir ateş değneği tasimaya başladık. Bu yavaş yavaş sallayarak tasinan ve ateşinin sönmemesine çalışılan, ucu tutuşturulmuş bir değnekti. Çölde, her türlü bitkinin böylesine değerli olduğu bir yerde yaşamımızı sürdürebilmek için her türlü numara geçerliydi. Alevli değnek, kuru otun bile böylesine zor bulunduğu bir mekanda gece kamp ateşimiz olacaktı. Dikkatimi çeken bir başka konu da grubun bazı üyelerinin çöl hayvanlarına ve daha çok dingolara ait kuru diskilerini toplamalarıydı. Bunlardan, güçlü ve kokusuz yakıt elde ediliyordu.

Bana animsatıldığı üzere, herkesin birden çok yeteneği vardı. Bu insanlar yaşamlarını, bir müzisyen, şifacı> aşçı, masal

anlatıcı ve benzeri nitelikli İçisiler olduklarını keşfetmeye adanmışlar ve böylece yeni adlar ve sıfatlar kazanmışlardı. Yeteneklerini keşfetme aşamasında ben de kabileden ilk kez bir görev yüklendim ve sakacı bir tavırla kendime Pislik Toplayıcı adını taktım.

O gün, tatlı bir genç kız bir tutam çalının arasına daldı ve uzun saplı, adeta sihirli bir biçimde, sarı renkte güzel bir çiçek bularak çıktı ortaya. Çiçeğin sapını boynuna bağlayınca sarı çiçek, göğsünde dünyanın en değerli mücevheri gibi durdu. Tüm üyeler onun çevresine toplandılar ve onun ne denli güzel göründüğünü, ne kadar harika bir seçim yapmış olduğunu söylediler. Genç kız tüm gün boyunca iltifatlar topladı. O gün kendini özellikle güzel hisseden kızın parıltısı dikkatimi çekti., Onu seyrederken. Birleşik Devletlerden ayrılmadan bir süre önce is yerimde tanık olduğum bir olay geldi aklıma. Bir gün, strese bağlı nedenlerle pek çok rahatsızlıktan yakınan bir hastam geldi. Ona yasantisinde neler olup bittigini sordugumda bana, sigorta şirketinin, pirlanta kolyesi için ödemesi gereken primleri sekizyüz dolar birden arttırdığını anlattı. O da New York'ta kolyenin aynısını düzmece taslarla yapabileceğini savunan bir usta bulmuştu. Şimdi bu kente gidecek, yeni kolye yapılana dek orada kalacak, sonra gerçek pirlanta kolyesini banka kasasına kilitleyecekti. Bu şekilde sigorta primlerini arttırmak zorunda kalmayacaktı çünkü her ne kadar banka kasası bile mutlak güvenceli bir yer sayılmasa da, kolyenin .vergisi azalacaktı.

."___. Ona, yakında yapılacak olan baloya (çatılıp katılmayacağını ' 'sordugumda, imitasyon kolyesinin o

zamana dek hazır olacağını ve baloda onu takacağını anlattı.

Çölde yaşadığımız o günün aksamında Gerçek İnsanlar Kabilesine ait olan o genç kız, çiçek kolyesini yere bıraktı ve Doga Ajja'ya geri verdi. Çiçek ondan beklenen görevi yerine getirmisti. 'Kız ona minnettardı, o gün almış olduğu övgülerin

anisi ona yeterdi. Çiçek, onun çekici bir insan olduğunu yeniden kanıtlamisti. Ne var ki kolyesine bu nedenle bağlanması söz konusu olamazdı. Çiçek kuruyacak, ölecek ve humusa dönüşerek yeniden canlanmak için topraga geri dönecekti. .

Ülkemdeki hastamı tekrar geçirdim aklımdan, sonra da genç Aborijin kıza baktım. Onun mücevherinin anlamı, bizimkilerin ekonomik değeri vardı. ;

Gerçekten de diye düşündüm, bu dünyanın bif-yefTerinde, değer sistemini yanlış yerlere oturtan insanlar vardı; ama bunların, Avustralya'nın en iç noktalarında yaşayan ilkeller olmadıklarına emindim.

Et Sosu

Hava öylesine durgundu ki, sanki kol altlarımda tüylerin uzadığını, ayaklarımin altının nasır tuttuğunu hissedebiliyordum.

Yürürken, ansizin duruverdik, çünkü buranın bir zamanlar -mezar olduğunu'belirten birbirine haç biçiminde çakılmış iki değnek görmüştük. Bir zamanlar haç biçiminde olduğu belli olan isaret artık çarpık ve kırık biçimde yerde yatıyordu. Alet Yapıcı bunu yerden aldı. ve çantasından çıkarttığı bir deri parçası ile onu yeniden bir haça benzeyecek biçimde bağladı. Pek çok kişi çevreye dağılmış olan taslardan ve kayalardan toplayarak, yere oval bir biçimde dizdi. Sonra da haçı topraga sapladılar. "Bu kabileye ait bir mezar mı?" diye sordum Ooota'ya.

"Hayır" dedi. " Burada bir Mutant yatıyordu. Çok, çok uzun yıllardan beri mezarı buradadır. Senin halkın onun burada olduğunu unutmuyor, hatta belki de bu mezarı hazırlayan kişi bile animsamiyordur artık."

"O halde neden onardiniz burayı?"

1

O. gün öğleden sonra, geçmişimin tozlu, koridorlarında dolarak, kendime bakarak, uzun uzun düşündüm. Bu pis, korku verici ve hatta tehlikeli bir isti. Pek çok eski alışkanlığım ve inancım vardı ki, çıkarlarımı korumak için bunları ölümüne savunabilirdim. Ben durup da bir yahudinin ya da budistin mezarını onarır mıydım acaba? Kutsal bir tapınaktan çıkan kalabalığın, trafiği alt üst ettiği bir günü ve bu durumun beni nasıl deli ettiğini anımsadım. Acaba bundan sonra yargılayan bir tavır sergilemeden, gerçekten önemli olana konsantre olarak, baskalarının inandıkları yolda yürümelerini kutsamayı becerebilecek miydım? Simdi anlamaya başlıyordum: bizler karşılaştığımız her kişiye bir şey verirdik ama ne vereceğimizi sadece kendimiz kararlaştırırdık. Sözlerimiz, eylemlerimiz, ancak sürdürmeyi umut ettiğimiz yaşamın sahnesini ^olusturmaya yönelikti..

Ansizin bir rüzgar çıktı. Hava. bedenimi sarmaladı, bir kedinin dili..gibi yaladı. Bu sadece bir kaç saniye sürdü ama her nasılsa sezdim ki, anlamadığım ve katılmadığım gelenekleri ve değerleri kutsamak, kolay

olmayacakti ama beni hiç bekletmeden, yararlar saglayacakti.

O aksam dolunay tüm gökyüzüne egemen oldugunda bizler atesin çevresinde çember olup oturduk. Konu dönüp dolasıp yiyeceklerle geldiginde atesin portakal rengi isigi yüzlerimizi aydınlatıyordu. Bana pek çok soru jsordular, ben de elimden geldigince onlari yanıtladım. Her sözümü dikkatle dinlediler. Onlara elmalari, asili meyvalar yetistirdigimizi, elma sosu yaptigimizi, annelerimizin pisirdigi eski usul elmali keklerimizi anlattım. Bana tattirmek için yabani elmalar burmaya söz verdiler. Gerçek İnsanlar1!!! temel olarak vejetaryen olduklarini öğrenmistim. Yüzlerce yıl boyunca yabani meyvâları, yerelmalarını, böğürtlenleri, cevizleri ve tohumlan yemislerdi. Arada sirada varolus nedenini sergilemek için önlerine çıkan yumurtalari ve balıkları da beslenmelerine eklemisler ve onların da Aborijin bedeninin bir parçası olmasına izin verm'islerdf. Genellikle "yüzü olan" seyleri yememeyi yegliyorlardı. Her zaman bugday öğütmüslerdi ama kiyılardan iç bölgelere sürüklendikleri zaman et yemek zorunlu bir durum halini alıyordu.

Onlara lokantaları ve yiyeceklerin süslü tabaklarda sunulusunu anlattım. Sonra söz etsosuna geldi. Bu onlara pek tuhaf geldi. Eti neden bir sosla örtüyorduk ki? Bunun üzerine onlara bunu göstermeye karar verdim. Elbette bu işe uygun bir tenceremiz yoktu çünkü minik et parçalarını minik kaplara koyup kumun içindeki köze oturtuyorduk. Arada sirada ele geçen daha büyük parçalı etler bir dala geçirilip ates üstünde kavruluyordu. Ender olarak, et, sebzeler, otlar ve pek degerli sudan olusan bir yahni pisiriyorduk. Çevreme bakımca yumusak ve tüysüz bir hayvan derisi buldum ve Dikis ustası Kadın ile birlikte bir tür kap yaptık. O, boynunda her zaman kemiklerden ve tendonlardan yapılmis ignelerin olduğu bir torba tasırdı. Ben kabimin ortasında hayvan yagini erittim ve rçine daha önce öğüttükleri bitki tozundan koydum. Buna biraz tuz, biraz ezilmis kirmizi biber tohumu ve sonunda su ekledim.

Bu karisim ateste koyulanca daha önceden hazırlanmis olan kolyeli kertenkele etinin lokmaları üzerine döktüm. Et sosum, deneyen herkesin yüzünde yepyeni ifadeler olusmasına ve degisik yorumlar yapmasına yol açtı. Bana son derece nazik konusmaya özen gösterdiler ve o anda aklıma onbes yıl önceye ait bir anim geldi.

Bir zamanlar evli hanımlar arasında yapılan Bayan Amerika yarismasına katilmistim ve i>u ulusal yarismanın bir parçası olarak yepyeni bir yemek pisirmek zorundaydım, iki hafta boyunca her gün yeni yemekler uydurdum ve görüntüsünü, tadını ve sunumunu degerlendirsınler diye bunlari aileme yedirdim. Çocuklarım bu yemekleri yemeyi asla reddetmediler ama kısa zamanda düşüncelerini en nazık biçimde dile getirmenin ustası oldular. Ve annelerine yardım edebilmek için gerçekten pek tuhaf tatlara katlandılar! Sonunda Bayan Kansas ödülünü kazandığım zaman onlar durumu coskuyla kutladılar: "Yasasin Yemek Savasini kazandik!-

Simdi de çöl arkadaşlarımın yüzlerinde aynı ifadeyi gözlemliyordum. Bu insanlarla birlikte yasanan her şey eglence amaçlıydı ve benim sos da gülmek için iyi bir neden olmuştı. Ne var ki ruhsal arayışları yaptıkları her şeye yansıdigi için, Mutant deger sistemlerin nasıl bir simgesel sos olduğunu söyledikleri zaman hiç sasırmadım. Mutantlar, gerçeği yaşamak yerine, kosulların ve durumların, evrensel yasayı, konfor, maddecilik ve güvensizlik karisimi altına gömmelerine izin veriyorlardı.

Isin ilginç yarii dikkatimi çektikleri konularda ya da gözlemlerinde hiç bir zaman eleştirildigimi ya da yargılandigimi hissetmedim. Aaia benim halkimin yanlış, kendi kabilelerinin doğru yaptıkları hakkında bir yargıda bulunmadılar. Tav.rları sevgi dölü bir yetiskinin, jag ayagmi sol ^-ayakkabisına sokmaya çahsan çocuğu izi^mesine benziyordu. Ayakkabılarını ters giymis bile olsa bir insanın

kilometrelerce yürüyemeyecegini kim söylerdi ki? Ayakta olusan yaralar ve sisler de bir -seylerin

öğrenilmesine değeri. Gene de daha yasli ve daha bilge biri için bunca aç çekmek çok yararsizdi.

Onlarla dogumgünü pastalari ve leziz kremalar hakkında~da konustuk. Pastalari glase etmçk söz konusu olduğunda yaptiklari karsilastirma bence mükemmeldi: Bir NJjutant'm ömrüne düşen zaman diliminde, ne çok yapay, yüzeysel, geçici, süs amaçli, tatlandırilmis amaç pesinde kostugu iste bu glase kremasiyla gösterilebilirdi. Bir insanin yasaminda kim olduğu ve sonsuz varolus nedeni hakkında düşündüğü anlar gerçekten nede.azdir! .

Dogumgünü partilerinden" söz ettigimdebeni ijiyle dinlediler. Onlara pastayi, sarkilari, armaganlari ve her yıl bir adet artan mumlari anlattim. "Bunu neden yapıyorsunuz?" diye sordular. "Bizler için kutlama özel bir durumu dile getirir. Yaslanmanın nesi Özel anlayamadik, bunu saglamak için bir çaba göstermeyiz ki! Bu kendiliginden olur."

"Peki," dedim ben de, "Sizler neyi kutlarsiniz?"

"Daha mükemmel olmayu Bizler eger geçen yila oranla daha iyi, daha bilge olmussak, bunu kutlariz. Bunu da ancak sen kendin bilebilirsin ve kutlama partisinin ne zaman yapılabilecegini sen söylersin." Iste, diye düşündüm, anımsamam gereken bir sey daha!

Gerçekten de ne denli çok yabani, besleyici yiyecek bulmamiz ve bunlari tam gereksinim duyulduğu anda ortaya çikmalari çok sasirticiydi. Hiç bir bitkinin yesermeyecegi sanilan en kurak bölgelerde bile görüntünün beni son derece yanılttigini anladim. Toprak son derece dayanikli kabuklari olan tohumlarla doluydu. Yagmur yagdiginda bu tohumlar kökleniyor ve manzara tamamen degisiyordu. Gene de bir kaç gün içinde çiçekler varolus süreçlerini tamamlıyorlar, rüzgar

tohumlari dört bir yana dagitıyor ve toprak hüznü ve ıssiz görüntüsüne bürünüyordu.

Çöllerde, kiyiya daha yakin topraklarda ve kuzeyde daha tropik bölgelerde yürüyen bizler bir tür fasulyeden yararlanarak .son derece besleyici yemekler yedik. Meyvalar bulduk, bu topraklara özgü Sassafra ağacının kabuklarından yaptigimiz çay için harika bal ve yiyecek meyvalar topladik. Bu ağacın soyduğumuz kabuklarından çıkan yağ ile kendimizi güneşten koruduk, yiyeceklerin çevresine sardik, ileriki günlerde de çignedigimizde bas ağrımızdan, üsütme .belirtilerinden ve de mukoza iltihaplarından kurtulduk.

Pek çok çalilik bitkinin yapragından, bakteri saldırilarına karsi tedavide kullanılan yağlar elde ediliyordu. Bunlar bagırsakların fazla çalışmasını engelliyor, organizmayı parazitlerden temizliyor ve bagırsak enfeksiyonlarını tedavi ediyordu. Bazi bitkilerin yapraklarından ve saplarından elde edilen bir tür sivi olan kauçuk sigilleri ve nasırlari iyi ediyordu. Bu insanlar arasında kinin gibi alkaloidler bile taniniyor ve bulunuyordu. Aromali bitkiler sikiliyor ve suya batinliyor ve bu su, rengini degistirene dek orada tutuluyorlardı. Sonra bu göğü ve sirta sürülüyordu. Isitildiginda ise buhari cigirilere çekiliyordu. Bu sivilerin kani temizledigine, lenf bezlerinin işleyişini hızlandırdigina ve bagışiklik sistemine katkıda bulunduğuna inanıyorlardı. SÖğüte benzeyen minik.bir ağaç, aspirinin pek çok işlevini yerine getiriyordu. Karin, eklem ve kas ağrılarını, kemik kırıklarım tedavi etmekte bu ağaca /basvuruluyordu. Bazi ağaçların kabuklari dizanteriye iyi gelirken, bazılarının reçinesi suda eritilerek öksürük surubu yapıliyordu.

Aslina bakilacak olursa, bu özel kabilenin saglik durumu mükemmeldi. Ilerleyen günlerle yaptigim gözlemlerde aborijnterin bazi çiçeklerin yapraklarini çignemek gibi bir aliskanliklari oldugunu ve bunun onlari tifo ve benzeri

hastalıklara yol açan bakterilerden korudugunu öğrendim. Bu beni sasirtti çünkü, bu yöntemle bagisiklik sistemlerini güçlendirdiklerini, bizim-asilarimiz gibi bir korunma sistemi gelistirdiklerini farkettim. Avusturya'ya özgü bir tür mantar olan kurtmantarından -kalvasin- adi verilen.ve kansere iyi gelen bir madde elde ediyorlardi. Aborijinler bunun yani sira ağaç kabuklarından ayni zaman akronisin adi ve/ilen ve tümörlere iyi gelen bir maddeyi daha çıkartiyorlar' ve sürekli bunu bulmak için gözlemler yapıyorlardi.

Kanguru adini verdikleri yabani bir elmanın tuhaf özelliklerini keşfedeli yüzyıllar olmuştur. Çağdas tip bunu dogum kontrol hapi üretiminde solasodin adli bir steroit yapmakta kullanmaktaydi. Yasli Kisi bana dünyaya gelenler yeni bebeğin istenen, sevilen ve planlanan bebekler olması gerektiğine inandıklarını söyledi. Zamanın başlangıcından beri Gerçek İnsanlar Kabilesi için yeni bir yaşam, her zaman bilinçli bir yaratıcı eylem olmuştur. Bir bebeğin dogumu dost bir ruha, dünyasal bir beden sağlamış olmak anlamına geliyordu. Bizim toplumumuza uzak bir düşünce tarzıyla, bedenlerin yeryüzüne lekesiz gelmeleri beklenmiyordu. Lekesiz olması gereken, onun ta derinliklerinde gizli olan görünmez mücevherdi. Beden ve; can, her ruhun yakından tanıdığı; ilerlemek ve daha iyi olmak olarak açıklanan o plana uyum sağlardi.

Bana öyle geldi ki onlar bizim anladığımız anlamda dua etselerdi, kürtağla alınan değil seilmeyen çocuklar için dua ederlerdi, insani varoluşu deney imlemeyi seçen her ruh, belli bir anneden ve belli ,bir koşulda dünyaya gelme şansını yakalayamazsa, bu deneyimi mutlaka bir baska anne ve kosulla yeniden dener. Yasli Kisi, bazı kabilelerdeki insanların, ardından yaşanacak dogumu-gözönüne almadan cinsel iliskide bulunduklarını ama bunun insan irkinin yaşayacağı en kötü gerilemeye yol açacağını anlatti bana. Onlar, ruhun, ilk hareketi

ile varlığını bu dünyaya bildirdiği zaman fetüse girdiğine ve ölü dogan bir bebeğin hiç bir ruhu barındırmadığına inanıyorlar.

Gerçek İnsanlar yabanıl tütün bitkilerinin yetistirdiği bir yeri saptamışlardı ve özel durumlarda bunun yapraklarını pipolarıyla tütürüyorlardı. Pek az yetisen bir bitki olduğundan, dumanı keyif verdiğinden ve de bağımlılık yarattığından tütüne müthiş değer veriyorlardı. Simgesel olarak konuklara hoş geldin derken ya da bir toplantıya başlarken tütürüyorlardı. Onların tütünü bu biçimde kullanmaları bana Amerikan yerlileri plan kızıl derilileri animsatti. Arkadaşlarım üzerinde yürüttüğümüz bu toprakların atalarımızın kemiklerinin tozlarıyla oluştugunu anlatıyorlardı. Bana, gerçekte hiç bir şeyin ölmediğini, her şeyi bir değişime uğradığını söylüyorlardı. İnsan-bedeninin toprağa geri dönerek bitkileri nasıl beslediğini ve bitkilerin de buna karşılık insanların temiz hava solumalarını sağladığını aktarmışlardı. Benim tüm Amerikan kaynaklı bilgilenme oranla, bütün bir yaşam için gerekli olan oksijen .molekülleri hakkında onlar çok daha bilinçliydi.

Gerçek İnsanlar Kabilesi'nin gözleri müthiş keskindi. Onların pek çok bitkisinde bulunan ve rutin adı verilen bir pigment, çağdas göz tıbbında kullanılan ve gözün kan damarlarının ve kırık kan damarları tedavi etmekte kullanılan bir maddedir. Avustralya'nın sadece kendilerine ait olduğu binlerce yıl boyunca, besinlerin bedenlere ne gibi yararlar sağladıklarını mükemmel biçimde öğrendikleri açıkça belliydi.

Yabanıl yörelerde yetisen bitkileri yeme durumunda karşılaşılan bir tehlike, zehirli bitkiler oluyor ama kabile üyeleri sağlığa "zararlı olanları bir bakışta ayırdedebiliyorlardı. Bunun yani sira bitkilerin zehirli bölümlerini çıkartmayı da biliyorlardı. Aralarından ayrılan ve saldırgan tutum sergileyen bazı Tabo Yijinlerin, bu zehirleri insan irkinden düşmanlarına karşı kullanmış olmaları onları oldukça üzmüştü.

Grupla birlikteligimde oldukça uzun bir süre geçmisti ve onlar merakimi gidermemin tek yolunun sorularimdan geçtigini anlamislar ve durumu kanıksamislardi. Günün birinde konuyu yamyamlığa getirdim. Tarihsel bilgilerime ve bazı Avustralyalı dostlarımın sakalarına dayanarak aborijinlerin insan hatta kendi bebeklerini bile yediklerini biliyordum. Bunun gerçek olup olmadığını onlara sordum. Bana yanıtları şöyle oldu :

"Evet. Zamanın -başlangıcından bu yanaST' insanoglu denenecek her şeyi denemistir. Burada, bu anakarada bile bu önlenememistir. Bu topraklardan gelip geçmiş olan bazı aborijin grupların kralları, bazılarının 'da kadın hükümdarları olmuştur; kimi aborijin kabile bir baska kabileden insan kaçırmış, kimisi de insan eti yemeyi denemistir. Muhtatlar insanları öldürür, cesedi yerde çürümeye bırakıp giderler. Yamyamlarsa öldürür ve ölünün etiyle kendi canlarını beslerler. Her iki tarafın yaptığının anlaşılar bir yanı yoktur elbette.' o Kendini koruma, öğ alma, çıkar ya da beslenme uğruna bir insanogluunu öldürmek tamamiyle yanlıştır. Gerçek İnsanlar Kabilesini, mutasyona uğramış insanlardan ayıran "tek ayırım asla cana kıymamasıdır zaten."

"Savasta ahlak yoktur." Dediler. "Ama yamyamlar asla bir günde yiyebileceklerinden fazlasını öldürmezler. Sizin savaşlarınızda, bir kaç dakika içinde binlerce kişi ölüyor. Belki de sizin komutanlarınıza savaşın bes dakika sürmesi için anlaşımları -konusunda bir öneride bulunmak yerinde olur. Böylece tüm ana babalar savaş alanına gelirler, çocuklarından geri kalan parçaları alır, eve götürüp gömerler. Ondan sonra bir bes. dakika daha savaşıp savaşmamak söz konusu olursa, eminim savaşlar biter. Bastan aşağı anlamsız olan bir olaydan anlam çıkarmak çok güç."

O gece ağzımı ve gözlerimi kumlu topraktan ayıran incecik örtümün üzerinde yatarken insanoglunun bazı yönlerde ne

büyük aşamalar gösterdiğini, bazı yönlerden de ne denli geri kalmış olduğunu düşündüm.

Din DM Gömülmek

Yeni dostlarımla iletişim kurmam oldukça güçlü. Kabileye özgü sözcükleri telaffuz etmek zor geliyordu. Bazı sözcükler çok uzundu. Sözelimi bana -anlattıkları bir kabilenin, adı Pitjantjatjara, bir baskasınınsa, Yankuntjatjara idi. Onları çok dikkatli dinlemeyi öğrenene dek, pek çok nesnenin adı kulagıma aynı gibi geliyordu. Dünyanın pek çok yerindeki muhabirin, Aborijin sözcüklerinin telaffuzu hakkında görüş birliğine varamadıklarını biliyordum. Kimileri B, C, D ve G yi kullanırken, bir baska grup aynı sözcükler için P, T, TJ ve K "yi yegliyordu. Aslında burada bir doğru veya yanlış söz konusu değildi çünkü bu insanların bir alfabesi yoktu. Bu hiç bir tarafın kazanamayacağı tartışmalardan biriydi iste. Benim sorunum birlikte yürüdüğüm bu insanların genizden çıkardıkları bazı sesleri taklit edemememdi. "Ny" sesini çıkartabilmek için dilimi dişlerimin arkasına degdirmeye çalışıyordum. "Indian" sözcüğünü telaffuz etmeye çalışırsanız ne demek istediğimi anlayabilirsiniz belki.

Bunun yanı sıra bir baska ses de dili kaldırıp, hızla ağızdan çıkartarak söyleniyordu. Sarki söylemeleri sırasında müthiş yumusak ve müzikal sesler

çıkartırlarken birden bire müthiş zorlama ve sert bir ses de

duyuluyordu.

"Kum"un karşılığı olarak tek bir sözcük yerine yirmi değişik sözcük kullanıyorlardı ve böylece çölün yer tabanının yoğunluğunu, tipini, özelliğini dile getirmiş oluyorlardı. Su örneğinde olduğu gibi Kupi benzeri

basit sözcükler de yok degildi. Onlar da benim sözcüklerimi öğrenerek egleniyorlar ve benim çıkarttigim sesler de, bana oranla daha basarili oluyorlardi. Ne de olsa burada bir konuk sayildigim için sözcükleri elimden geldigince basitlestiriyordum. Geoffün bana vermis olduğu tarih kitaplarimdan okuduguma göre, İngiliz Kolonisi Avustralya'ya ilk yerlestigi sirada iki yüz degisik Aborijin dili, alti yüz lehçesi vardi. Ne var ki bu kitaplarda zihinsel telepati veya .el isaretleri yoluyla anlasma konusunda hiç bir bilgi verilmemisti. Bense burada isaret diliyle anlasma o yoluna gidiyordum. Gün boyunca iletişim kurmak için en iyi yöntem buydu çünkü onlar zihinsel telepati yoluyla konusuyorlar, birbirlerine öyküler anlatiyorlardi; bu nedenle yanimda yürüyen kisiyi sesli bir cümleyle rahatsız etmektense, bir el isaretiyle derdimi anlatmaya çalışıyordum. Parmaklarimizi dünyanın her yaninda geçerli bir biçimde sallayarak -gel-, elimizi havaya kaldirip -dur - ve parmagimizi dudagimiza degdirerek -sus- diyorduk birbirimize, ilk haftalarda sik sik sessiz olmam konusunda uyan id im ama zamanla fazla soru sormamayi ve onların beni bilgilendirmesini .^eklemeyi öğrendim.

Günün birinde, gene yürüyüş halindeyken tüm arkadaşlarımı güldürecek bir davranista bulundum. Bir böceğin soktuğu yeri kasidim. Onlar komik ifadelerle benim yaptigimi tekrarlayarak kahkahalar anilar. Sonra anladım ki benim bu kasinti hareketim "uzaktaJür .tımsah gördüm" anlamına geliyordu. Oysa en yakın bataklıktan yüzlerce kilometre uzaklıktaydık.

Kabileye katılmamin üzerinden haftalar geçmişti ki, gruptan ayrilip uzaklastigim bir sefer üzerime çevrilmiş gözler olduğunu farkettim. Hava karardıkça bu gözler'daha da irilesiyor gibiydi. En sonunda beni çevreleyen bu. formların pesimizden gelen yabancı dingolara ait olduğunu anladım.

Kosarak kampa geri döndüğümde ilk kez korktugumu hissettim ve gördüklerimi Ooota'ya söyledim. O da sözlerimi Yasli. Kisfyt aktardı. Çevremizdeki herkes bana-döldü ve konuyla ilgilenmeye başladı. Konusmalarını beklemeye başladım, Çünkü artık Gerçek İnsanlar Kabilesinin bosa söz harcamadığını, konusmaya başlamadan önce düşündüklerini öğrenmistim. Ooota bana düşüncesini bildirene kadar yavas yavas ona kadar sayabilirdim. Sorunun en büyüğü kokumdu. Bu sözden müthis alindım, ama gerçektir. Ben bile köndi kokumdan rahatsız oluyordum ve baskalarının ifadelerini sezebiliyordum. Ne yazık ki elimden gelen bir şey yoktu. Suyumuz o kadar kini ki bunu yıkanmak için harcayamıyprduk, içine batıp çıkabileceğim bir varilimiz de yoktu. Kara derili arkadaşlarım benim gibi kötü kokmuyorlardı. Ben bu sorundan rahatsızdım, onlar da benden rahatsızlık duyuyorlardı. Sanırım sorunu yaratan nedenlerden biri derimin sürekli soyulması ve bedenimde birikmiş olan toksik yağların harcadığım enerjiyle yanarak açığa çıkmasıydı. Günden 'güne zayıfladığım besbelliydi. Elbette deodorantım, tuvalet kagidim yoktu ama gözlemledigim baska bir şey daha söz konusuydu. Kabile üyeleri yemek yer -yemez uzaklaşıyorlar ye hemen bağırsaklarını bosaltıyorlardı ve onların diskılarında bizlerin alisik olduğumuz kötü koku yoktu. Elli. yıllık uygarlık yasantımdan sonra bedenimin toksinlerinden arınması elbette biraz zaman alacaktı ye çölde bir süre daha yasarsam bunun gerçekleşeceğinden emindim. '

Yasli Kisfnin bana durumu ve çözüm yolunu anlatısını hiç unutamayacağım. Onlar durumdan

yakinmiyorlardı çünkü beni

iyi ve kötü Hallerimle aralarına almayı kabul etmişlerdi. Onların sorunu güvenliğimizdi; koku zavallı .hayvanları rahatsız ediyordu. Ooota'nın söylediğine göre, dingolar kabilenin çürük bir eti pesleri sıra sürüklediğini sanıyorlardı ve bu da onları .çıldırtıyordu. Buna çok güldüm çünkü gerçekten de, güneşte unutulmuş bir hamburger kokusu yaymaktaydım etrafa.

Bana önerecekleri her türlü yardıma açık olduğumu söyledim. Böylece ertesi gün güneş tam tepedeyken, 45 derecelik bir siper kazdık ve ben bunun içine yattım. Sadece yüzüm açıkta kalacak şekilde tamamen kumla örtüldüm. Üzerime gölge yapacak bir düzenek kurduktan sonra beni iki saatliğine yalnız bırakıp yanımdan uzaklastılar. Gürlesin altında, bütünüyle çaresiz bir biçimde, tek bir kasımı bile oynatmadan yatmak gerçekten tuhaf bir doyguydu. Bu da benim için tamamiyle yeni bir deneyimdi. Beni terkedip gitseler, kısa süresonra geriye sadece iskeletim Jcalırdı. Başlangıçta kertenkelelerin, yılanların ya da çöl farelerinin yüzüme tirmanacaklarını sandım. Yasamımda ilk kez felçli olmanın anlamını öğrendim, koluma veya bacagıma kimildamasını büyütüyordum ama bana yanıt vermiyordu. Sonra gözlerimi kapatıp gevsemeye başladım ve toksinlerin bedenimden akıp gittiklerini, toprağın temizleyici, arındırıcı, serin, harika özelliklerini kazandığımı düşündükçe zaman daha hızlı akmaya .başladı.

Bu çabamı? sonuç verdi. Kokumu topraga bırakıp çıkmıştım iste l

Yagmur mevsimi yaklaşıyordu. O gün kisacık bir süre için bile olsa ufukta bir bulut olduğunu gördük. Bu, ender rastlanan ve müthis keyif veren bir görüntüydü. Büyük gölgelerin altında yürüdüğümüz zamanlar da oldu ve o zaman büyük bir çizmenin altında kalan karıncalar gibi hissettim kendimi. Çocuklara özgü eglence duygusunu o yitirmemiş yetiskinler arasında olmak ne hostu! Bu insanlar gölgenin önüne geçmek için kosuyorlar, bir güneş isinini yakalamaya uğraşıyorlar, bulutları iten rüzgarın bacaklarının güçsüz olduğunu söyleyerek esintiyle alay ediyorlardı. Sonra tekrar gölgeye geliyor ve Tanrısal Birliğin serin hava gibi bir armagani insanlara sunması hakkında övgü dolu sözler söylüyorlardı. Pek neseli ve eglenceli bir gün olmuştı ama aksam üstüne doğru keyif yerini trajediye bıraktı, daha doğrusu o anda durum bana trajediyi çağırırdı.

Aramızda otuzlu yaşlarında olan ve Büyük Tay Avcısı adını taşıyan genç bir erkek vardı. Değerli taşlar bulma konusunda pek yetenekli ve becerikliydi. Adının önüne -Büyük- sıfatını son zamanlarda eklemişti çünkü büyük opaller ve hatta maden şirketlerinin terkettiği yerlerde altın parçaları bile bulmuştu.

Gerçek insanlar Kabilesi geçmiş dönemlerde değerli taşlara önem vermezlerdi çünkü bunlar ne yenebilirdi ne de pazar denen bir kavramı olmayan bu toplumda yiyecek almaya yarardı. Bu taşlar ancak güzellikleri ve ise yaramaları sayesinde toplanmaya değer bulunmuşlardı. Ne var ki zaman içerisinde beyaz adamların bu taşlara değer verdiğini öğrenmişlerdi ve bu Beyazların toprakları, arazileri satın almaları ve satmaları kadar tuhaf gelmişti onlara. Değerli taşlar arada sırada kente inen ve kabileye yeni haberler taşıyan 'kisiye maddi gelir sağlıyordu. Büyük Tas Avcısı halen işlenmekte olan madenlere asla yaklaşmazdı çünkü atalarının bir zamanlar o madenlerde çalıştırıldığı günleri hiç biri unutmazdı. O insanlar madenlere pazartesi günleri inerler ve hafta sonuna dek toprağın üstüne çıkamazlardı. Zaten aşağı inen bes kişinin dördü yaşamını yitirirdi. Çoğunlukla madende çalışmaya gönderilenler üzerine bir suç yaftası yapıştırılmış olanlardı ve maden onlara ceza yerine geçirdi. Bunun yani sıra çıkartmaları gereken madenin bir kotası vardı ve bunu tamamlamak için hükümlünün karisi ve çocuğu da onunla aşağıya indirilirdi. Ancak üç kişi bir kisten beklenen kotayı tamamlayabilirdi. Böylesi

uzun bir çalışma sürecinde hükümlüye yeni suçlar yüklemek için her zaman hazır bir bahane vardı ve böylece bu kisilerin cezaları hiç bitmezdi. Madenden kurtuluş yoktu. Ve elbette insan yaşamının ve insan canının böylesine asagılanması beyazlara göre yasaldı.

tste sözünü ettiğim o gün, Büyük Tas Avcısı toprak bir setin

kenarından yürüyordu ki, yer kaydı ve genç adam altı metre

...asagıdaki kayalık yüzeye düştü. Üzerinde yürümekte olduğu

' set, zamanın asındırmasıyla cilalanmış granit taslardan^ kalın

kayalardan.ve çakıllardan oluşuyordu.

Artık benim ayaklarımın tabanları da hatırı sayılacak nasırlarla kaplanmış ve arkadaşlarımın nalliyim gibi görünen ayaklarına benzemeye başlamıştı ama çenetle bu sivri çakılların Özerinde yürümek canımı çok acıtiyordu. O anda aklım fikrim

ayaklarımın acisındaydı ve evde kosu, dağcılık ve sık ayakkabılarımla dolu dolabım gözlerimin önünden geçiyordu. Tam o sırada Büyük Tay Avcısı'nın setten yuvarlanırken attığı çığlığı duydum. Hepimiz kenara kostuk ve asagı baktık. Genç adam yerde yatıyordu ve simdiden çevresinde bir kan götü oluşmuştu. Pek çok kişi hemen onun yanına indi ve bir zincir, oluşturunca yaralıyı yukarıya taşıdıVerdiler. Yukarıya uçarak çıksa da ancak bu kadar çabuk gelirdi diye -dCsündüm. Bedeninin altındaki tüm eller bir montaj zincirinin halkaları gibi görünüyordu. .

Yaralı, granit düzlemin üzerine yatırı linca bedenini incelemeye başladık. Dizi ve-ayak bileği arasında pek çok kırık vardı. Kemik, dev bir kılçık gibi kara deriden bes santim dışarıda duruyordu. Bir saç bantıyla bacanın üstü sarıldı ve Sifaci Adam ile Sifaci Kadın hastanın iki yanına oturdular. Kabilenin diğer üyeleri kampin .gece hazırlıklarını yapmaya koyuldular.

Bense adım adım, yavaş yavaş yaklaşıarak sonunda acı çeken bu bedenın yanına geldim. "Bakabilir miyim?" diye sordum. Sifaci Adam ellerini yaralı bacanın üzerinde bir kaç santim yükseklikte tutarak yukarı asagı gezdiriyordu: ellerini önce yanyana hareket ettiriyor, sonra birini ayaktan baldıra kadar, ötekini baldırdan ayağa kadar indiriyordu. Sifaci Kadın bana gülümsedi ve Ooota'nın çevirisiyle bana söyle dedi: Bu senin için. Bize, senin kendi insanların arasında bir sifaci kadın olduğun söylenmişti."

"Evet, sanırım öyle." Diye yanıtladım onu. Sifanın, hekimin kendinden ya da onun marifetler dolu çantasından çıkan bir şey olduğu düşüncesi bana hiç bir zaman sıcak gelmemiştir; çünkü yıllar önce kendim çocuk felciyle savaşırken sifanın tek bir kaynağı olduğunu öğrenmiştim. Hekimler yabancı parçaları çıkartarak, kimyasal maddeler vererek, kırılan kemikleri yerine oturttarak bedene yardımcı olabilirler ama bu bedenın

iyileseceğı anlamına gelmez. Aslında hiç bir yerde, hiç bir hekimin, hiç bir zaman diliminde, hiç bir ülkede, tarihin hiç bir döneminde her hangi bir hastalığı iyileştirmemiş olduğuna eminim. Herkesin sifacısı kendi içindedir.Hekimler, kendilerinde Özel bir yetenek olduğunu anlamış, bunu geliştirmiş ve en iyi bildiğı ve en sevdiği isı toplum yararına kullanmaya karar vermiş olan kişilerdir. Ne var ki su an böylesi bir tartışmayı baslatmak için /uygun bir durumda olmadığımızdan, Ooota'nın bana taktığı ada karşı çıkmadım ve kendi toplumumda benim de bir kadın sifaci olarak görüldüğüm konusunda yerlilere katıldım.

Ellerin, yaralı bölgenin üzerinde ama ona dokunmadan, yukarı ve aşağı hareket ettirilmesinin bacağı sağlıklı halinin biçimini kazandırmak için yapıldığı anlatıldı. Bu yöntemle iyileşme aşamasında hiç bir sisme görülüyordu. Sifa adamı, kemige sağlıklı halini anımsatıyordu. Bu yöntemle kırılan kemigin otuz yıldır yasadığı yuvadan fırlamasına neden olan kırığın yarattığı sok hali unutturulmaya çalışılıyordu. Sözün özü, kemikle konuşuyorlardı.

Sonra, bu dramda yer alan öteki üç basrol oyuncusu Sifacı Adam ayak ucunda, Sifacı Kadın yani basına diz çökerek ve hasta da toprağın yüzeyinde sırt üstü uzanarak- duaya benzettığım bir söylem tutturdular. Sifa Adamı her iki elini hastanın ayak bileklerine doladı ama ne sıkıca tutuyor ne de çekiyordu. Sifacı Kadın aynı işlemi dizlerin çevresinde uyguluyordu. Her biri, ötekinden farklı bir makamda "Söylüyordu sarkisini. Derken bir noktada tek bir ses olup aynı anda bağırarak bir şeyler söylediler. Elleriyle herhangi bir zorlama veya bir çekme hareketi yapmadılar ama dışarı fırlamış olan kemik ansizin eski yerine giriverdi. Sifacı Adam yaralanan bölgedeki deriyi bir araya topladı ve her zaman boynunda taşıdığı bopu biçimindeki çıkını açmaya başlayan Sifacı Kadın'ı baktı.

Haftalar önce Sifacı Kadın'* kadınların aylık adet kanamalarına karşı ne kullandıklarını sordugumda bana samanlar, kamışlar ve kus tüylerinden yapılmış pedler göstermişti. Ondan sonraki günlerde bazı kadınların * bu gereksinmelerini karşılamak için gruptan ayrılıp tek basına çöte girdiklerini gözlemlemiştim. Kirlı yapraklar, diskılar gibi toprağa gömülüyordu. Ne var ki bazen de çölden dönen kadınlar avuçlarında taşıdıkları bir şeyi Sifacı Kadiri veriyorlardı. Bu çıkının çevresi benim ayaklarımı, yanık tenimi, yaralarımı iyileştirmek için kullandığı sıfali yapraklarla örtülüydü. Kadınların teslim ettiği esrarengiz şeyi iste bu çıkının içindeki tüpe dolduruyordu. Bir kaç kez onun tam yanında bulunduğumdan bu nesnenin dayanılmayacak kadar iğrençtir kokusu olduğunu duymuştum. Sonunda bu esrarengiz nesnenin kadınlar tarafından biriktirilmiş ve pıhtılaşmış kan topları olduğunu anlamıştım.;

İste o gün, Sifacı Kadın tüpün tepesini değil, altını açtı. Hiç de kötü bir koku gelmedi, hatta hiç bir koku duymadım. Tüpü eliyle sıkınca avucuna katran gibi siyah bir şey aktı. Bu son derece parlak ve yoğun bir maddeydi, iste sıfacı kadın bu maddeyi eliyle yaralı bölgeye baska hiç bir şey kullanmadan sürdü ve iyice yayarak yedirdi. Ortada ne bir bandaj ne de bir iğne vardı.

Kısa bir süre sonra telas'ona ermiş ve yemeğe oturmustuk bile. Akşam toplantısında herkes sırayla Büyük Tas Avcısı'na kucagina yatirdi ve onun çevresini daha iyi seyretmesini sağladı. Sıra bana geldiğinde atesi olup olmadığını anlamak için alnına dokundum. Zaten benim hatırım için böylesi bir sifa gösterisine araç olmayı kabul etmiş olduğu anlaşılan insana dokunmayı arzuluyordum. O da kucagimda yatarken bana baktı ve göz kırptı.

Ertesi sabah Büyük Tay Avcısı ayağa kalktı ve bizimle birlikte yürüdü. Topallamıyor, aksamiyordu bile. Bana

söylediklerine göre, yaptıkları o ayınle kemige ağırlık binmesini ve sismesini engellemişlerdi. Tören gerçekten de ise yaramıştı. Ondan sonraki günlerde gözüm hep kırılan kemikte oldu ve o doğal kara maddenin kuruyup dökülmesini gözledim. Bes gün içinde derinin üstünde hiç bir şey kalmamıştı; sadece

kemigin disariya firladigi noktada bir iki yara izi görülebiliyordu. Söz konusu genç adam yetmiş kilonun üzerindeydi. Tamamen kırılmış o bacaga basması ve kemigin yuvasından yeniden disariya fırlamaması bir mucizeydi gerçekten. Bu kabilenin bir bütün olarak son derece sağlıklı olduklarını biliyordum ama öğrendiğim kadariyla- beklenmedik müdahaleler için de özel yeteneklere sahipti.

Tedavi konusunda böylesine yetenekleri olan ama -ne biyokimya ne de patoloji eğitimi almamış olan bu insanlar gerçeğe, iyi niyete inanıyorlardı ve iyi olma inancına sahiptiler.

Sifaci Kadın bana şöyle bir sozu sordu: "Daima'nın ne kadar uzun bir zaman dilimi olduğunu anladın mı?"

"Evet" dedim, "anladım."

"Emin misin?"

"Evet, anladım." Diye yineledim.

. "O halde sana başka bir şey daha söyleyebiliriz. Tüm insanlar bu dünyayı sadece ziyaret eden ruhlardır. Tüm ruhlar daima yaşayan varlıklardır. Öteki insanlarla tüm karşılaşmalar deneyimdirler ve tüm deneyimler sonsuza dek sürecek bağlantılardır. Gerçek İnsanlar her deneyimin çemberini kapatır. -Mutantlardan farklı olarak bizler hiç bir çemberi açık bırakmayız. Eğer yüreğinde başka insanlara karşı kötü duygularla yürüyüp gidersen ve bu çember kapanmamışsa, bu yaşamının başka anlarında yinelenecektir. Bir kez değil, dersini alana dek defalarca acı çekersin. İncelemek, öğrenmek ve olanlardan ders alarak bilgeliği kazanmak iyidir. Minnet

duymak, senin deyişinle kutsamak ve huzur içinde yürüyüp gitmek iyidir." - ,

O adamın kemigi hemen iyileşti mi, bunu bilmiyordum. Önce ve sonraki durumları inceleyebilecek röntgen işinlerimiz yoktu ve o bir süpermen değil, sıradan bir adamdı ne var ki bu beni ilgilendirmiyordu. Canı yanmıyordu. Kaza sonrası etkileri yaşamıyordu, onun ve ötekilerin inancına! göre, olay kapanmıştı; hepimiz huzur içinde ve umarım biraz daha bilgeliği kazanarak yürüyüp gidiyorduk. Çember kapanmıştı. Olaya bundan fazla çaba, zaman ve tase harcamaya gerek yoktu.

Ootâ bana .kazaya onların yol açmadıklarını söyledi. Sadece bunun evrensel yaşamın tanrısal düzeni içinde yeri olup olmadığını sormuşlar ve benim buna tanık olabilmem için-^ıfa vermeye hazır olduklarını bildirmişlerdi. Bu fırsatın onlara verilir verilmeyeceği ya da hangi biçimde sunulacağını bilmiyorlardı ama .benim bu deneyimi kazanmam için izin vermeye hazırdılar. Kaza yaşandığı zaman dışarıdan gelen bu Mutantla bir armagan paylaşmalarına izin verildiği için bir kez daha minnet duymuşlardı.

Ben de, o gece, uygar olmadıkları söylenen bu insanların bakır zihinlerinde yer aldığım için mihnet duygularıyla doluydum. Sıfai teknikleri hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak istedim ama varlıklarının bu nedenle tehlikeye girmesi olasılığının sorumluluğunu yüklenmek istemiyordum. Anakaranın içlerindeki bu çölde ayakta kalabilmenin başlı başına bir meydan okuma gerçeği olduğunu çok iyi anlamıştım.

Zihnimi okuduklarını ve bir istekte bulunmak için ağızımı açmadan niyetimi anladıklarını bilmeliydim. O gece uzun. uzun fiziksel bedenimiz ve varlığımızın sonsuza dek yaşayan o parçası ile o ana dek söylenilmeyen bir konu olarak duyguların ve heyecanların sağlık ve iyi olma üzerindeki etkileri Özerinde konuştuk.

inançlarına göre nesnelere karsi duyduğumuz heyecanlarımız onlar üzerinde etki yapıyordu. Bedenin her hücresinde, kisiligin özünde, zihinde ve sonsuza dek yasayan ; bende bu heyecanın izleri kayıtlıydı. Bazi dinler açları doyurmayı; susayanlara su vermeyi buyururken, bu kabilenin insanları sunulan bu su ve yiyeceğin ve bunu alan insanın hiç de önemli olmadığını savunuyordu. Önemli olan açık yüreklilikle ve sevgiyle verme anında deneyimlenen duygudur. Ölmekte olan bir bitkiye ya da hayvana su ya da cesaret vermek, aydınlanma yolundayasami ve bizi Yaratani tanımak konusunda, susamis bir insan bulup ona su vermek kadar önemli bir adımdır. İnsanoglu bu varolus düzeninden ayrılırken heyecanlarını an be an nasıl yaşadığının kayıtlarını da yan nida < götürür. Fiziksel olmayan görünmez duygular bizlerin o sonsuz parçasını oluşturlar ve iyi ile iyi olmayan arasındaki farkı onlar belirlerler. Eylem, duygunun niyetin dile getirilmesi ve deneyimlenmesi için kullanılan bir kanaldan baska bir sey degildir.

O sabahın erken saatlerinde kırılan kemigi yerine oturtan iki < yerli hekim bedene mükemmellik düşünceleri gönderme ; çalışması yapmışlardı. Ellerinden akandan çok daha fazlası zihinlerinden ve yüreklerinden akıyordu. Hasta onların sıfasını almaya hazır ve açikti, beklemeden ve tamamiyle iyileşeceğine inancı tamdi. Beni sasırtan, benim gözlerime bir mucize gibi görünen olayların kabile insanları için sıradan olmasıydı. Birlesik Devletlere yayılmış onca rahatsızlığın, kurban "durumuna düşmüş onca insanın hastalığının ne kadarının, bilinçsiz ve farkındalığına varamadığımız düzeydeki heyecan programlaması nedeniyle ortaya çıkmış olabileceğini merak etmeye başladım. Hasta-hekim ilişkisini giderek daha çok önemsemeye başlamıştım. Hekim, hastanın iyileşeceğine inanmıyorsa, tek basına bu inanç bile emeklerini bosa çıkartmaya neden olurdu. Sunu çoktan öğrenmiştim: eger hekim

hastaya hastalığının tedavisi olmadığını söylüyorsa, bu hekimin eğitiminde ve geçmiş deneyimlerinde böyle bir bilginin var olmamasından kaynaklanıyordur. Bunun anlamı tedavi yok demek degildir. Eger bu hastalığı yenebilmiş tek bir kişi bile varsa, bu, insan bedeninin bu hastalığın Üstesinden gelebileceği anlamındadır. Sifaci Adam ve Sifaci Kadın ile 'uzun uzun konuştuktan sonra sağlık ve hastalık konularında yepyeni bir bakış açısı kazandım. "İyileşmenin zamanla biç-'Kr ilgisi yoktur." Dediler bana. "İyileşme de hastalık da bir an içinde oluşurlar." Ben bunu, insan bedeni, hücre düzeyinde bir bütündür, iyi ve sağlıklıdır, sonra bir an içinde ilk anomali ya da düzensizlik hücrelerin birinin her hangi bir parçasında kendini gösterir şeklinde yorumladım. Taninin konması, belirtilerin saptanması aylar ya da yıllar sürebilir. İyileşme de bunun ters yönünde ilerleyen bir süreçtir. Hastalanınca sağlıkta bozulma görülür ve hasta yaşadığı topluma bağlı olarak belli bir tedavi görür.

Bir anda beden yokus asagi yuvarlanmayı keser ve ilk onarım adımını atar. Gerçek İnsanlar Kabilesi bizlerin hastalıklar karsısında, rastlantısal kurbanlar olmadığımızı, fiziksel bedenin, bizlerin sonsuz bilinç düzeyimizin, bireysel bilincimizle iletişim kurması için tek yol olduğuna inanır. Bedenin işlevlerindeki bir yavaşlama, çevremize söyle bir bakmamıza ve iyileştirmemiz gereken gerçekten önemli yaralarımızı incelememize olanak sağlar: hasar görmüş ilişkiler, inanç sistemimizde oluşmuş boşluklar, korku tümörleri, Yaradan'a karsi duyduğumuz kuskular, bağışlama yetimizi yitirmemiz ve bunun gibi nedenler söz konusu olabilir.

Son dönemde kanser tedavisinde hastalara olumlu imgeleme çalışmaları yaptıran hekimleri geldi aklıma. Bu hekimlerin meslektaşları arasında pek iyi gözle görülmediklerini, çünkü ' yaptıklarının fazlasıyla "yeni" olarak nitelendirildiğini biliyordum. İste şimdi karsımda yeryüzünün en kadim halklarından biri vardı ve bana aktardıkları bu teknoloji ezelden

beri biliyorlardı ve bu konuda en ufak bir kuskuları bile yoktu. Bizler, adına uygar denen halklar ise hala olumlu düşünceden yararlanmakta korkuyorduk, çünkü bunun da geçici modalardan biri olabileceğinden çekiniyor ve bu denemelerin bir kaç olguda başarıya ulaşmasını beklemeyi yegliyorduk. Ağır hasta olan bir Mutant, hekimlerin bildiği tüm tedavi yöntemleri uygulandıktan sonra ölümün esigine geldiğinde

hekimler hastanın ailesine, ellerinden gelen her şeyi denediklerini bildirirler. Evet, bu doğrudur, ben bile kaç kez su cümleyi duymuşumdur "Üzgünüm, yapabileceğim daha fazla bir şey yok. Artık her şey Tanrı'ya kaldı." Simdi bu sözlerin benim için böylesine geçmiste kalması pek hostu.

Hastalıklara ve kazalara yaklaşımlarına ve sifa verme yöntemlerine bakarak Gerçek İnsan lar'ın üstün insanlar olduklarını asla söylemiyorum. Onların yaptığı her şeyin bizim bilimsel incelemelerimizle açıklanabileceğine içtenlikle inanıyorum. Bizler, bazı teknikleri uygulayabilmek için makineler yaratmak için çalışıyoruz oysa Gerçek İnsanlar bunların elektrik telleri olmadan da basarılabilirliğini biliyorlar,

insanlık, çabalamakta, kosturmakta ama Avustralya anakarasında en ileri düzeydeki sifa tekniklerini uygulayanlarla, zamanın başlangıcından beri insanları iyileştiren geleneksel önlemleri uygulayanlar arasında sadece bir kaç bin kilometre ,âr, BHki günün birince tümü birlesir ve tam bir bilgi çemberi ortaya çıkar. o

Bütün dünya için ne rr jhtesem bir gün olur o!

Totemler

Günün ilerlemesiyle yükselen rüzgarın siddeti giderek arttı ve bedenlerimizi ara vermeksizin döven kumlara karşı yürümemiz oldukça güçleşti. Yere bıraktığımız izlerimiz bir anda yok oluyordu. Kırmızı tozun arasından bir şeyler görçbilmfek için çabalıyordum. Sanki kan izleriyle lekelenmiş gözlükler takmıştım. En sonunda arkasına sığınabileceğimiz bir kayalık bulduk ve postlarımıza sarınarak kum kırıncından sakınmaya çalıştık. Birbirimize sokulmuş otururken, "Hayvanlar Dünyasıyla, tam olarak nasıl bir ilişkiniz var?" diye sûrdum. "Onlar sizin için birer totem mi, atalarınızı animsatan semboller mi?"

"Hepimiz bir bütünü" yanıtını aldım, "ve güçsüzlükten güç dersi alıyoruz."

Söylediklerine göre, bizi izlemeyi sürdüren kahverengi sahin, insanlara dünyayı sadece önümüze çıkanla sınırlıdirmamayı öğretiyordu. Bizler de havalanıp, dünyaya yüksekte bakabilseydik, çok daha geniş bir bakış ve görüş açımız olabilecekti. M utan t lar i n çöllerde ölmelerinin nedeni olarak suyu görememelerini gösterdiler; bu nedenle öfkelenip,

umutsuzlugin tuzagina düşen Mutantlar duygusal nedenlerle dogaya yeniliyorlardı.

Gerçek İnsanlar Kabilesi, insanlığın tek bir aile haline gelebilmesi için evrimsel bir öğrenme dönemi geçirmesi gerektiğine inanıyor. Onların düşüncesine göre, evren hala tasarlanmakta ve oluşmakta olan bir proje. İnsanlar birer varlık olduklarını anlayamayacak denli meşgul görünüyorlar.

Yerliler bana sessiz, genellikle nazik yaratıklar olan, boyu iki metreyi asabilen, tüyleri bozdan kızıla toprağın tüm renklerini yansıtan kangurulardan söz ettiler.. Kızıl kangurular doğdukları zaman bir fasulye tanesi büyüklüğünde ve ağırlığında olur, ama yetişkin hale geldiğinde boyları iki metreyi geçer. Kabile halkı, Mutantların beden biçimlerine ve ten renklerine fa^la önem verdiklerini düşünüyorlar. Kanguru' örneğinden alınan ders, geriye adım atma olanığının olmamasıdır. Bu olanaksızdır. Kanguru daima öne, ileriye yürümek zorundadır, hatta çember çizirken bile böyledir. Uzun kuyruğu bir ağaç gövdesi gibidir ve tüm bedeninin ağırlığını dengelemeye yarar. İnsanların pek çoğu kanguruyu totem olarak seçiyordu çünkü hem bu hayvanla aralarında bir yakınlık olduğunu duyurmuyorlar, hem de kendi kişilik yapılarında dengeyi kurmayı öğrenmenin gerekliliğini biliyorlardı. Yanlışlıklar ve başarısız seçimler yapmış bile olsam, yaşamimin geride kalan günlerine dönüp bakma düşüncesi

benim de hosuma giderdi; varolusumun bazı seviyelerinde elimdengelenin en iyisi oydu diye düşünürdüm. Ama uzun vadede bu seçimlerin de, beni bir adım ileriye tasımis oldukları ortaya çıkmıstı^ Kanguru aynı zamanda kendi üreme yasantisini kontrol altında tutabilen ve çevre kosullarının gereklilikleri karsısında üremeyi durduran bir hayvan olarak dikkat çekiyordu.

Dis derilerini belirli aralıklarla degistiren yılanları izlemek de bizler için son derece egiticiydi. Eger bir kisi yedi'yasındaki inançları ile otuzyedî yasında kendini hala iyi ve mutlu hissedebiliyorsa, bu kisi ömrünü bosa harcamis demektir. Eski düşüncelerden, aliskanlıklardan, inançlardan ve sirasında eski arkadaşlardan siyrlilmek gereklidir. Bir-seyleri arkada birakip 'yürüyebilmek insanlar için güç bir derstir ama genc-de* eski derisinden siyrlilabildiği için yılanı ne yüceltmek ne de yermek gerekmez. Bu onun için sadece bir zorunluluktur. Yenilikler, ancak onlar için yer açtığınız zaman yasantınıza girebilirler. Yılan, eski yükünden siyrlildiği zaman daha genç görünür ve kendini daha genç hisseder. Oysa elbette daha genç degildir. Gerçek İnsanlar gülüyorlardı çünkü yılların hesabını tutmak onlar için son derece anlamsızdı. Yılan albeninin ve gücün efendisidir. Bu özelliklerin her ikisine de sahip olmak iyidir ama sınırları asınca zarar verici bir hal alırlar. Pek çok zehirli yılan vardır ki zehirleri insan öldürmekte kullanılabilir ama bu da pek çok sey gibi daha anlamlı bir amaç. için kullanılabilir, söz gelimi bir karınca yuvasına düşen ya da arıların saldırısına ugramis bir kisi için zehir, yararlı sayılabilir. Gerçek İnsanlar yılanın yalnız kalma istegine saygı gösterirler çünkü zaman zaman kendileri de tek başlarına kalabilme haklarını kullanmaktan hoslanırlar.

Emu, büyük, güçlü ama uçamayarı bir kudur. Bir meyva yiyici olduğu için ekine yardımcı olur. Gezip dolastığı yerlere diskisi ile yeddiği meyvaların çekirdeklerini birakir. Bunun yanı sıra yesil-kara renkte kocaman yumurtaları vardır ki, bunlar birer bereket totemidir.

Uzun zamandır deniz kenarına yaklasamasalar da Gerçek İnsanlar kabilesinin en sevdiği hayvanlardan biri de yunustur. Yunus, zihinsel iletişim kurabildikleri ilk yaratık olmustur ve yasanın özgürlük ve nese anlamına geldigini yunuslardan daha iyi hangi hayvanlar anlatabilir ki? Bu insanlara, yarismanın,'

yenilenin, yenenin olmadigini, her şeyin egience amacı tasidigini öğreten bu oyun ustası hayvanlar ointiustur.

örümcektan alınan ders, asla hirsli olunmaması gerektigidir. Örümcek, gereksinim duyulan nesnelerin aynı zamanda bir güzellik ve sanat yapıtı da olabilecegini gösterir ve kendi kendimizi fazla sevmememiz gerektigini de öğretir.

Kabile halkıyla, karincadan, tavsandan, kertenkeleden, hatta Avustralya'ya Özgü yabancı bir at olan brumbie'den alınacak dersler hakkında konustuk. Ben onlara soyu tükenmekte olan bazı hayvanlardan söz ettiğimde bana, Mutantların, bir hayvanın soyunun tükenmesinin insanın sonuna bir adım daha yaklasmak olduğunu anlayıp anlamadıkların! sordular.

Sonunda kum fırtınası dindi ve sigindigimiz yerlerden çıkabildik. İste c zaman arkadaşlarımın benim hangi hayvanla benzerliğime karar verdiklerini öğrendim. Benim gölgeme, davranışlarıma, nasırlanan ayaklarımla edindigim yeni yürüyüş tarzına bakarak, kendilerince bir benzetme yapmışlardı. Bana bu hayvanı kuma çizceklerini söylediler. Günes, bir spot -lambası gibi önüm sıra parlarken, el ve ayak parmaklarını bir kalem gibi kullanmaya başladılar. Önce kuma bir bas çizip iki yuvarlak kulak eklediler. Burnuma bakıyorlar ve bu şekli .kuma yansıtıyorlardı. Ruhsal Kadın gözlerimi çizdi ve o hayvanın gözlerinin de benimkilerle aynı renk olduğunu söylçdi. Sonra benim çillerimi göstererek hayvanları beneklerle süslediler. "Biz bu hayvanın ne olduğunu bilmiyoruz" dediler. "Bu hayvanAvustralya'da yaşamaz." Ama bildikleri kadarıyla -belki de 7*tfsanevi bir yaratık olan- bu hayvanın disisi avciydi ve hiç korkusuzca tek basına

gezerdi. Esinin ve yavrularinin canini daima kendininkinden önde tutardi. Ooota gülümseyerek sunu ekledi "Bu hayvanin gereksinmeleri karsilandigi sürece naziktir ama keskin dislerini kullanmaktan da hiç çekinmez." ,

KtUBUO' üzerine çizilmiş olan hayvana egilip baktigimda gördüğün bir çitaydi. "Evet" dedim. "Ben bu hayvani

taniyorum." Gerçekten de bir karsilastirma yapınca pek çok huyumun kedigiller ailesinin bu üyesine çok benzedigini farkettim.

O gecenin dinginligi hala aklimde; esmer sahinin 'bile dinlenmeye çekildigini düşünmüstüm.

O günümüzü yürümek yerine konuşmakla geçirdigimizi farkettigimde bulutsuz gökyüzüne o asili kalmis hilali seyrediyordum. o ".*.*" .

O sabah, gfinltlk duamız için çember oldugumuzda Kuylarm Kakardeji ortaya geçti. Eger herkesin hayrina olacaksa, yetenegini tüm üyelerle paylasma arzusunu dite getiriyordu. Eger böyle ise Tanrisal Birlik buna izin verirdi, iki veya üç haftadir, benim kara kadife kanatli, kahverengi sahinim disinda hiç bir kus görmemistik. O da yürürken daima grubumuzun üzerine pike yapardi' ve bana giderek daha fazla yaklasir

"L.---... ' "

' Bu durum tüm dostlarimi çok heyecanlandiriyordu ve ben bile eger günlük kaderimizde yer aliyorsa, kuslarin bir hiçlikten çıkarcasına bu gün bize görüneceklerine inanliyordum.

Günes portakal rengi isinlarini uzak tepelerin ortalarına kadar gönderdigine kuslarin yaklastiklarini gördük. Benim bir zamanlar kafesimde baktigimdan çok daha renkli ve büyük kuslardan olusan bir sürüydü bu. Sayica öylesine fazlaydilar ki çirpan kanatlarin arasindan mavi gökyüzünü görmek olanaksizdi. Ansizm bumeranglarin sesleri kuslarin civiltilarina karisti. Sanki kuslar ısrarla, "Beni, beni, beni" diye

baginsiyorlardi. Sonra gökyüzünden ikiser, üçer gruplar halinde dökülmeye basladilar. Yere degdiklerinde kuslarin bir tanesi bile can çekismiyordu. Hepsi bir anda ölmüslerdi.

O gece harika bir yemek, yedik ve grup rengarenk tüylere büründü. Tüylerin kimini baslarına taktilar, kimiyle göğüslerini süslediler ve kimiyle de kadınların aylık gereksinmesi için minik yastıkçıklar yaptılar. Kuslarin etini afiyetle yedik. Beyinleri çıkartildi ve ayrı bir yerde saklandı. Sonradan bunların bir bölümü sifali otlarla, bir bölümü de su ve yaga katilip kurutulacakti. Geriye kalan bir kaç küçük parça da grup tarafından zaman zaman pesimize takılan dingolara yedirilecekti.

Hiç bir sey bosa harcanmıyordu. Hersey dogada yeniden bir dönüşüme ugruyor ve topraga geri veriliyordu. Bu arkamızda tek bir çöp bile bırakmadigimiz bir piknikti; hatta kimse nerede 'oturup yemek yedigimizi bile anlayamazdi.

Arkadaslarım evrenle bütünlesmenin ustasi olmuşlardı; ondan sonuna dek yararlaniyorlar ama onu asla rahatsız ekmiyorlardı.

Dikis Dersleri

O gün için kamimiz doymustu. Atesimiz yumusak bir amber isiltisine dönmüstü ve arada sirada bir kaç kivilcim sonsuz gökyüzüne dogru siçriyordu. Pek çoğumuz alevlerin çevresinde oturuyorduk. Bu insanlar Amerikan Kizilderili Kabilelerinde olduğu gibi çember biçiminde oturmaya çok önem veriyorlardı, çünkü bu sekilde çevremizdekileri, daha da önemlisi tam karsimizda oturan kisiyi iyice gözlemleyebilecegimize inanıyorlardı. Tam karsimizda oturan kisinin, bizim bir yansimamız olduğunu düşünüyorlardı. O kaside gördüğümüz ve begendığımız nitelikler, bizde de olan ve daha da güçlendirmek istedigimiz niteliklerdi. Bunun tam tersine o kaside hoslanmadığımız davranislar, tavirlar da bizim üzerinde durmamız gereken yönlerimizdir. Kendi varligimizda aynı gücü ya da güçsüzlüğü hissetmezsek, karsidaki kisinin iyi veya kötü niteliklerini yargilamamız olanaksizdir. Fark eden sadece öz disiplin ve öz ifadelendirme derecesidir. Bu insanların inancina göre, bir kisinin kendinde degisiklik yapabilmesinin tek yolu bunun kararim kendi basina vermesidir ve herkes kendi kisiliginde her türlü degisikligi yapma gücüne sahiptir.

Arkamızda birakabileceklerimizin ve kendimize kalabileceklerimizin siniri yoktur. Ve gene bu kabilenin insanlari, bir baskasi üzerinde etki yapabilmemizin tek yolu kendi yasamimizdan, kendi davranislarimizdan ve eylemlerimizden geçer. Bu düşünce ve inanış tarzı, kabile üyelerini her geçen gün daha mükemmel insanlar haline getirmektedir.

O gün Dikis Ustasi'nin karsisinde oturmaktaydim. Basini egmiş, tüm dikkatini elindeki onarım isine yöneltmişti. O günün erken saatlerinde Büyük Tas Avcisi, belinde tasıdığı su matarası kopunca Dikis Ustasi'nin bası vurmuştu. Yıpranan bölüm kanguru barsağı değil, beline bağlamaya yarayan ipti.

Dikis Ustasi dogal ipi disleriyle koparttı. Disleri cilalı gibiydi ve normal bir disin yansı kısılgındaydı. Basını isinden kaldırdı ve şöyle dedi: "Mutantlar ve yaslanma konusu çok ilginç. Bir insanın isini yapamayacak kadar yaslanması. Sinirlendirilmiş yararlılık."

Dikis Ustasi'na. aitti.

Bunun üzerine onlara hükümetin serbest girişim anlayisini, özel mülkiyeti, hisse senetlerini, tahvilleri, işsizlik maaşlarını, sosyal sigortayı ve sendikaları anlattım. Rusya'nın devletçilik anlayışı, Çin ve Japonya ekonomisi arasındaki farklardan söz ettim. Danimarka, Brezilya, Avrupa ve Sri Lanka'ya yapmış olduğum kongre seyahatlerim nedeniyle bu ülkeler hakkında edinmiş olduğum gözlemleri de onlara aktardım.

Sanayi ve ürünler hakkında konuştuk. Hepsi-otomobillerin ulaşımında yararlı nesneler olduğu konusunda hemfikir oldılar. Ne var ki bir otomobili ödemeye esir olmanın, ya bir otomobille kaza yapmanın ve bunun sonucunda belki de bir kavgaya katılmanın ve bir düşman kazanmanın ve de çöldeki pek az suyu dört tekerlek ve bir koltukla paylaşmanın pek akıl kârı bir iş olmadığı sonucuna çoktan varmışlardı. Kaldı ki onların hiç bir zaman, hiç bir yere yetismek konusunda aceleleri yoktu.

Karsımda oturan Dikis Ustasi'ni baktım. Hayran olduğum pek çok yanı vardı. Dünya tarihi hakkında ve güncel olaylar hakkında pek çok bilgisi vardı, oysa ne okuma ne de yazma biliyordu. Yaratıcı bir insandı. Bu sabah Büyük Tas Avcisi'nin matarasını onarmayı, daha o istemeden, kendi önermişti. O, yaşamda amacı olan bir kadındı; bu amaç için yaşıyordu. Bu dogruydı; çemberde karsımda oturan kisiyi gözlemleyerek pek çok şey öğrenebilirdim.

Onun, benim hakkımda neler düşündüğünü merak ettim. Bir çember oluşturdığımız zaman, karsıma

oturan biri daima vardı, ama hiç kimse bu yeri kapmak için özel bir telâs göstermiyordu. En büyük kusurlarımdan biri, bunu çok iyi biliyordum, fazla soru sormamdi. Bu insanların bildikleri her şeyi paylaşmaya hazır olduklarını anımsamalıydim, bu nedenle doğru zaman gelince zaten öğrenecektim. Herhalde sevimsiz bir çocuk gibi görünüyordum onlara.

Gece için yerlerimize çekildiğimizde hala Dikis Ustasının gözlemlerini düşünüyordum, ts gerçek bir şey değildir, sadece

>24

bir anlamadır, ama gene de isin amacı, bunun insanları, ürünleri ve hizmeti nasıl etkileyeceğini göz önünde bulundurmadan isin içinde kalmaktır. Yaşamında hiç gazete okumamış, televizyon seyretmem is ve radyo dinlememiş biri için ne denli bilgece yapılmış bir yorumdu bu! O anda tüm dünyanın bu kadını duyabilmesini ne çok isterdim.

Bulduğumuz 'bu yeri gözden uzak ıssız bir çöl yerine insanlığa ait bir merkez olarak nitelendirmek daha doğru olurdu. *.

Müzik Sifası

Kabiledeki pek çok kişi müzikle sifa verme yeteneğine sahipti. Sifa, sözcük benim dilimde kullanılan bir terimdi ama sadece fiziksel anlamda bir iyileşme amacıyla kullanılmıyordu. Kabiledeki herkesin iyiliğine ve hayrına olan tüm kavramlar sifa sözcüğü ile karşılanıyordu. Oota yetenekli ya da sifa verici olmanın söz gelimi kırık kemikleri tedavi etmekte iyi bir şey olduğunu, ama bunun verimliliğe ya da yumurtalara yakınlıktan daha az veya çok' önemli olmadığını da vurgulamadan edemedi. Her ikisi de gerekliydi ve her ikisi de son derece kişisel niteliklerdi. Ben de ona katıldım ve pek yakında yumurtadan yapılmış bir yemek yiyebilmeyi diledim.

O gün büyük bir konser gerçekleşeceği haberi verildi bana. Zaten pek az olan mal varlığımız arasında çalgı niyetine hiç bir şey yoktu ama uzun zamandır, kabileye gerekli nesnelerin nereden ve nasıl bulunacağını sormamayı öğrenmistim.

O gün öğleden sonra yürüdüğümüz kanyon boyunca, çevremdekileri saran heyecanı hissedebiliyordum. Kanyon geniş sayılmazdı; kırk metreden daha dar yolun iki kenarını elli metreyi aşan doğal duvarlar kapatmıştı. Nihayet gece için mola verdik. Böceklerden ve otlardan oluşan yemegimiz

1

126!

hazırlanırken, müzisyenler sahnelerini kurdular. Konakladığımız bu yerde varile benzeyen dev bitkiler vardı. Birileri bu bitkilerin tepesini kesip içinden bal kabığı renginde bir öz çıkarttı ve bizler bunu emmeye koyulduk. Bitkinin içinden çıkan çekirdekleri bir kenara ayırdık. Sonra müzisyenler yanımızda tasıdığımız tüysüz derileri bu bitkilerin tepesine gererek sıkıca bağladılar. İşte vurmali çalgılarımız hazır!

Az 'ötemizde ölü bir ağaç yatıyordu, dallarının pek çoğu termitler tarafından delinmişti. Dalların biri kırıldı ve üzerindeki böcekler temizlendi. Termitler dalın ortasını yemisler ve ağacın kendi talası içersine

dolmustu. Uzun bir sopa ile dalin içi bu talastan arindirildi, iyice temizlendi- ve böylece uzun bir borumuz oldu. Sanki gözlerimin önünde Melek Cebrail'in borazani imal edilmekteydi. Sonradan bunun Avustralyalilarin Diceridoo dedikleri enstrüman oldugunu anladim. İçine dogru üflendiginde- tatli ve boguk nagmeler çıkariyordu.

Müzisyenlerden biri degnekleri bir baskasi da iki tasi birbirine vurmaya basladi. Bir baskasi minik taslari iplerin ucuna asmis ve neseli bir tingirti elde etmistti. Adamlarin biri uzun bir ipin ucuna yassi bir tahta bagladi ve havada çevirince belli bir ugultu yaratan ve adina -boga kükremesi- denen bir çalgi yapti. Seslerin yükselmesini ve alçalmasını son derece ustalikle idare ediyorlardi. Bunun yani sıra kanyonun yapisi da müzimize harika bir tini ve yankılanma ekliyordu. Konser sözcüğü bosuna kullanilmamisti!

Kabile halki kimi zaman tek tek, kimi zaman hep birlikte ve genellikle uyum içinde sarkilar söylediler. Bazi sarkilarin zamanla yasit oldugunu hissettim. Bu insanlar bizlerin takvimi icat etmemizden önce bu çöllerde, bu sarkilari söylüyorlardi, emimin.' Ama bunun yani sıra yeni besteler, benim orada bulunmam nedeniyle o anda bestelenen parçalar ddugunu da

anladim. O aksam bana söyle dediler: "Bir müzisyenin müzikal ifadeyi aramasigibi, evrendeki müzik de ifade edilmeyi bekler."

Yazili bir dilleri olmadigindan bilgiler kusaktan kusaga sarkilar ve danslarla aktariliyordu. Kumun üzerine çizilemeyecek, müzige ya da mimiklere dayanan bir tiyatroya dönüştürülmeyecek hiç bir olay yoktu. Yasantilarinin her gününde müzige yer vardi çünkü olaylari bellekte tazelemek gerekiyordu ve tarihlerini bastan sona dile getirmeT ancak bir yilda tamamlanabilirdi. Her olay resmedilebilseydi ve tüm resimler toprakta zaman sirasina göre dizilebilseydi, dünyanın son birkaç bin yıllık tarihi ve görüntüsü gözler önüne serilebilirdi.

Bu konser sonunda beni en çok etkileyen gözlemleripaden biri de bu insanların maddesel nesnelere hiç tutkun olmayislarıydı. Senligimizin sonunda tüm çalgılar bulunduklari yere birakildilar. Tohumlar yeni bitkiler üretebilecekleri yerlere yerlestirildiler. Kayalik duvarlari üzerine çizilen isaretlerle bu olasi ekin bizden sonra buraya gelebilecek insanlara bildirildi. Degnekler, taslar ve kayalar dogaya geri verildiler, ama her birine kendi yeteneginin ve degerinin bilincine varmasını saglayan o kompozisyonlari yaraticiligi belleklerinde, yüreklerindeydi. Bir müzisyen müzigini içinde tasir. Bir çalgiya gereksinmesi yoktur, çünkü onun kendisi müziktir.

Bana öyle geldi ki o gün, yasamin kendi kendimize sundugumuz bir sey, oldugunu da öğrendim. Bizler varolumuzunu zenginlestirebiliriz, kendimize daha fazlasini verebiliriz ve kendi kendimize bu konuda izin vererek daha yaratıcı ve daha mutlu olabiliriz. Besteci ve öteki müzisyenler baslari dik, yürümeye koyuldular. "Gerçekten pek hos bir konserdi" dedi müzisyenlerden biri. "En güzellerden biriydi" diye yanıtladi bir baskasi onu. İlk konusan kisinin söyle dedigini duydum: "Sanirim adimi Besîeci'û&n Büyük Besteciye degistirmek için fazla beklemem gerekmeyecek."

Gözlemledigim bu durum, bos bir gururun dile getirilmesi degildi. Bunlar sadece kendi yeteneklerinin bilincine olan ve paylasmanın önemini ve bizlere verilmiş pek çok mucizeyi gelistirmeyi bilen insanlardi. Bir insanin kendi degerini anlayabilmesi ve kendine yeni bir ad takma törenini düzenleyebilmesi arasında önemli bir baglanti vardır.

Aborijinler zamanin baslangicindan beri bu topraklari üzerinde yasadiklarini söylerler. Bilim adamlari da en azindan ellibin yıldır Avustralya'da insanların yasadigi konusunda hemfikirdirler. Ellibin yıl sonra ormanlari yok etmemis, sulari kirletmemis, canlı türlerinin soyunu kurutmamış, hiç bir türlü zehirlenmeye

yol açmamış olmaları ve bununla birlikte her zaman bolca yiyecek ve korunak bulmuş olmaları gerçekten sasirticidir. Onlar pek çok gülmüşler, pek az ağlamışlardır, ömürleri daima uzun, sağlıklı, bereketli olmuştur ve de bu bedenlerini terkederlerken ruhsal olarak kendilerini güvende hissetmişlerdir.

Rüya Yakalavıcısı

Yüzümüzü doguya dönerek sabah ayinimizi yapmaya hazırlandığımız siradan sabahlardan biriydi ama o gün havayı bir heyecan sarmıştı. Ufukta güneşin az sonra doğacağını belirten belli belirsiz bir aydınlık vardı, Ruhsal Kadın ortaya geldi ve sabah kutsamasını bitiren Yaslı Kisfinin yerini aldı.

Ruhsal Kadın ile aramda pek çok fiziksel benzerlik vardı. Kabilede altmış kılının üzerinde olan tek kişi oydu. Bu sıcak güneşin altında yürüyerek ve günde tek öğün yiyerek zayıfladığımdan emindim. Tüm bedenimi saran ve hala yürüdükçe eriyerek kumdaki ayak izlerimin yanına damlayan yağ tabakasının bir bölümü hala üzerimdeydi.

Olusturduğumuz yarım dairenin ortasında ayakta duran Ruhsal Kadın ellerini basının üzerine kaldırdı ve yeteneğini bizleri göklerden seyreden görünmez seyircilere sundu. Tanrısal Birlik q gün için bizimle işbirliği yapmaya hazırsa, kendini buna bir araç olarak sunmaya hazır olduğunu dile getiriyordu. Yeteneğini benimle, kabilenin bu yürüyüş sırasında evlat edinmiş oduğu Mutant'la payb/-nak istiyordu. Sunumunu yaptıktan sonra yüksek sesle ve heyecanla teşekkür etti. Grubun

öteki üyeleri de ona katıldılar, su ana dek elimize geçmemiş bile olsa o günkü nimetlerimiz için şükranlarını dile getirdiler. Bana söylenenlere göre, bu tören zihinsel telepati ile sessiz olarak yasanırdı ama benim bu telepati yeteneğine sahip olmamam ve aralarında bir konuk olarak bulunmam nedeniyle benim anlayış çerçevem sınırları içinde bir kutlama düzenlenmişti.

O gün öğleden sonranın ilerleyen saatlerine dek yürüdük. Yolumuz üzerinde pek az bitki vardı. Ayaklarıma batan dikenlere rastlamamak beni her zaman sevindiren bir durumdu.

Sessizlik, akşam üstü içimizden biri uzakta cüce ağaçların olusturduğu bir korucuk görünce bozuldu. Bunlar pek tuhaf görünümlü bitkilerdi, gövdeleri ağaç gibiydi ama tepelerinden fışkıran yeşillik adeta bir çalığı andırıyordu. İşte Ruhsal Kadrim önceden gördüğü ve talep ettiği bitkiler bunlardı.

Bir önceki gece atesin çevresinde oturdığımız zaman o ve baska üç kişi düz bir deri postunu germiş ve kenarlarından adeta bir gergefe gerer gibi tutturmuşlardı. Bugün de bunu elimizde tasımlıydık. Bunun nedenini sormamıştım çünkü zamani gelince bana açıklanacağını artık biliyordum.

Ruhsal Kadın elimi tuttu ve beni ağaçlara götürdü. Onun işaret ettiği noktaya baktığımda başlangıçta hiç bir şey göremedim. Arkadaşımın heyecanı orayı daha dikkatle incelememe neden olunca dev bir örümcek ağı farkettim. Bu kalın, parlak ve yüzlerce çizgiden oluşmuş karmaşık bir ağı. Sonra gördüm ki, neredeyse her ağaçta böyle bir ağı vardı. Kadın Oota'ya bir şeyler söyledi, o da bu ağlardan birini seçmemi, istedi. Neye bakmam gerektiğini bilmiyordum ama Aborijinlerin sezgilerine dayanarak yaptığım seçimleri önemsediklerini biliyordum. Birini gösterdim. Sonra belinde taşıdığı keseden aromalı bir yağ aldı ve bunu gergefe iyice sürdü. ^Jerji derinin arkasına gelen ve dikkatini dağıtan tüm yaprakları geriye itti. Sonra yağlı yüzeyi, ağı arkasına tuttu ve

öne doğru ani bir hareketle ağı ytt?sin üzerine yapıştırdı ve ağı çerçevelemiş oldu. Sonra öte'dle. n de gelip kendilerine bir ağı seçmelerini ve her kadının bir iz önce yapıştırdığı gergefe kendi tablosunu yapmasını seyrettim. "

Bizler bu oyunla oyalanırken kabilenin geri kalanı ates yakmak ve aksam yemegimizi hazırlamakla mesguldü. Bu ögünde cüce ağaçlardan topladığımız dev örümcekleri, bazı kökleri ve salgama benzeyen ve şimdiye dek hiç tatmadığım yumru kökleri yiyecektik.-

Yemekten sonra her aksam yaptığımız gibi çember halinde oturduk. Ruhsal Kadın bana yeteneginden söz etti. Her insan tektir, her birimize özel nitelikler verilmiştir ve bunlar güçlendirilerek ömür boyu süren yeteneklere dönüştürülebilir. Onun topluma katkısı bir Rüya Yakalayıcısı olmaktı. Bana söylendigiine göre herkes rüya görür Ama herkes rüyalarını hatırlamayı önemsemez veya onlardan nasıl bir ders çıkartacağını bilemez. "Rüyalar, gerçekliğin go{geiend^: ^ bana dostum. Varolan, burada yaşanan her sey, [rfi/] .. ülkesinde de vardır. Bütün yanıtlar oradadır. Bu özel örümcek ağıları, rüya rehberliği için evrenden yardım istemek için söylenecek olan sarkılara ve danslara yardımcı olacaklar. Ruhsal Kadın sonra rüyayı gören kişinin mesajı anlamasında yardımcı olacaktır.

Anladığıma göre onlar, rüya.görmek terimiyle bilinçlinle düzeylerini dile getiriyorlardı. Düşüncenin dünyayı yaratması döneminde var olanlara rüyaların atası denir, derin bir meditasyon, beden dışı rüyadır, uykuda rüya görmek ise bambaskadır.

Kabile halkı, rehberliğe gereksinme duyduğu her durumda rüya avcısına başvuruyordu. Bir ilişkiyi anlamakta yardım istediklerinde, sağlık sorunlarında, bir deneyimin arkasında yatan amacı öğrenmekte, yanıtın bir rüya ile elde edilebileceğine inanıyorlardı. Mutantlar rüya görmenin tek yolu

aglaaiaa

ohnk uykuya dalmayı biliyorlardı, oysa Gerdir insanlar uyanırken de rüya bilincine varabiliyorlardı z,ihn; kontrol atana alan uyusturuculara basvurmaksızın, sadece solunum ve dikkati yoğunlaştırma yöntemiyle rüyalar üüs^initi bilinç katmanına ulaşabiliyorlardı.

Rüya avcısı ile dans etmem istendi. İnsanın kendi çevresinde dönmesi özellikle yararlı idi. Sorunu önce zihnine naksediyor sonra da döndükçe yeniden yeniden soruyordun. Aborijinlerin açıklamasına göre olduğu yerde dönmek, insanın içinde bulunan yedi enerji girdabının dönüşünü de hızlandırıyordu: sadece kollarımı iki yana açmalı hiç durmadan kendi etrafımda saga dönmeliydim.

Basım dönmeye başlayınca, bir kenara oturdum ve yasantimin nasıl değiştiğini düşünmeye koyuldum. Burada, kilometrelerce kare topraga bir kişinin bile düşmediği ve Texastan Öç kat büyüklükteki bu yerde, bir derviş gibi dönüyor, kumlan havalandırıyor ve rüya avcımı saran havayı bu sonsuz topraklar boyunca dalgalandırıyordum.

Kabile halkı özellikle bunu istemedikçe geceleri rüya görmüyordu. Uyku, dinlenmek ve bedenin kendini toparlaması için çok önemliydi ve bu zaman diliminde yeni tasarılar için enerji harcamamak gerekirdi. Mutantların sadece geceleri rüya görmelerinin gerekçesi olarak, bizlerin gündüz rüya görmeye iznimizin olmayışını gösteriyorlardı; hele birinin gözleri açık olarak rüya görmesi tamamen yanlış anlaşıyordu.

Neyse ki artık uyku zamanı gelmişti. Kollarımı yastık

:~yaparak, kumun Özerine uzandım. Binisi minik bir su kaba uzattı ve bunun yarısını şimdi, kalanın da sabah uyanınca içmemi söyledi. Bu, rüyamı tüm ayrıntısıyla anımsamama yardım edecekti. Zihnimi en çok

ugrastiran sorunun yanitini öğrenmek

. istiyordum. Bu yolculuk sona erdikten sonra, bana verilen bilgi ite ne-rapacaktim?

Sabah, Ruhsal Kadin, Ooota'nin yardimi ile rüyami anlattirdi. Bana öyle geliyordu ki, bu rüyayi yorumlamak olanaksizdi çünkü Avustralya ile ilgili hiç bir sey görmemistim ama gene de animsedigim her seyi ona aktardim. .Bana özellikle kendimi nasıl hissettigimi, rüyamdaki olaylara ve nesnelere karsi ne gibi heyecanlar v.e duygular, duyugumu sordu. Rüyamda gördüğüm uygari yasam tarzının ona alabildigine yabancı olmasına karsin benim içsel dünyami harika bir sekilde ortaya döktü. .

Anladigim kadariyla yasamimda bazi firtinalar kopacakti, pek çok zaman ve enerji harcamis oldugum insanlar ve seyler bir kenara atilacakti ama artik insanin kendi kendiyle barisik olmasının anlamini kavramistim ve gereksinme duyuginff her zaman beni rahatsiz eden durumdan siyırılmanın yollarini öğrenmistim. Bir ömür içersinde birden fazla yasanti yasanabilecegini görmüs ve simdiden bir kapiyi kapamayi deneyimlemistim. Artik o insanlarla, o yerlerle, degerler ve inançlarla birlikte olmak istemedigimi hissetmis ve bunu degistirmistim. Ruhumun evrimlesmesi için bir kapiyi nazıkçe kapamis ve yeni bir yere girmistim; bu yeni yasanti, ruhsallik merdiveninde bir basamak daha yükselmemi saglamisti. Ve en önemlisi o bilgi ile hiç bir sey yapacak degildim. Sadece benim için gerçeklik gibi görünen bu ilkelerle yasayabilirsem, kaderimde olan kisilerin yasantilarina dokunabilecektim. Kapilar açilacakti. Zaten "bu" benim mesajim degildi; ben sadece mesajı ileten kisiydim.

Rüya Avcisi ile dans eden öteki kisilerin rüyalarını paylasip paylasmayacaklarını merak ettim. Ben bunu sormadan Ooota zihnimi okudu ve "Evet, Alet Yapici konusmak istiyor." Dedi. Alet Yapici Kisi yasli bir adamdi ve sadece aletler degil, boya fırçaları, yemek pisirmeye yarayan kap kaçağı ve neredeyse her seyi yapan kisiydi. Onun sorusu kas agrıları ile ilgiliydi. Rüyasında gördüğü kaplumbaga kabugundan çıkmis ve

bedeninin bir yanındaki ayaklarını yitirmis olduğunu farketmis ve bir yana devrilmisti. Ruhsal Kadin, benimle olduğu gibi rüyaları aracılığı ile onunla konustuktan sonra adam, sanatini bir baskasına öğretmesinin zamanının geldigini anladı. Bir zamanlar usta olmanın getirdigi sorumluluktan hoslanıyordu ama artik bu gerçek bir zevk olmaktan çıkmis ve ona zor gelmeye baslamisti; demek ki bir degisiklik yapmanın tam zamanıydı. Artik tek taraflı kalmisti ve oyunda dengeli olamıyordu.

İlerleyen günlerde ustanın sanatini gençlere öğretisini izledim ve ona agrılarını sordugumda kirisiklarla dolu yüzünde bir gülümseme belirdi ve beni yanıtladı: "Esnek düşününce, eklemler de esnek ölüyor. Artik agrım kalmadı."

Aksam Yemeginde *
Bir Sürprizdir

Geleneksel sabah ayinimiz sırasında Büyük Hayvanların Soyundan Gelen Adam -konustu. Kardeşleri kutsanmak istiyorlardı. Herkes ona katıldı; uzun zamandan beri onlardan hiç bir haber alınamamisti.

Avustralya'da fazla sayıda büyük hayvan bulunmaz. Afrika'nın aslanları, filleri, zürafaları ve zebraları gibi hayvanlar yoktur burada. Evrenin hazine sandigından neler çıkartıp sunacagini merak ediyordum.

Ö gün hızlı ve canlı adımlarla yürüdük. Sıcaklık azalmış gibiydi, sanki kırk derecenin altına inmişti. Sifacı Kadm bitkilerden ve kertenkelelerden elde ettiği koyu bir yağı, yüzüme, burnuma ve kulaklarımın üstlerine sürdü. Cildimin kaçınıcı katının soyulmakta olduğunun hesabını tutmuyordun ama epey soyulmuşum. Bu yanıkların sonu gelmediğı için artık kulagım bile kalmamıştır gibi geliyordu bana. İmdadına Ruhsal Kadm yetisti. Bu sorunu çözmek için bir toplantı yapmaya karar verdiler ama böylesi bir durumla yeni karşılaşmalarına icarsın pratik bir çözüm buldular. Ruhsal Kadm bir hayvanın lifiye çember şeklinde bir başlık yaptı ve Dikij Katimi

"f;

çevresine hayvan tüyleri takarak bir zamanlar kar yağınca takılan kulaklıkların benzerini çıkarıverdi ortaya. Bunu kulaklarıma takip, yağı da sürünce oldukça rahatladım.

Pek eğlenceli bir gündü. Yol boyunca bulmaca oyunları oynadık- Sırayla hayvanların, sürüngenlerin taklitlerini ya da geçmişteki olayları animsatacak taklitler yapıyorlar ve bizler de bunları bulmaya çalışıyorduk. Bütün bir gün boyunca güldük. Yol arkadaşlarımin kumda bıraktıkları ayak izlerinin arasındaki farkı artık ben de anlayabilir olmuştum. Herkesin yürüyüşü ve yükü değişik izler oluştuyordu gerçekten de.

Aksam yaklaştıkça yeşillik görürüm umuduyla gözlerimi uzaklara dikmeye başlamıştım. Bitkilerin boz renkleri, yürüdükçe yeşil tonlar kazanmaya başlamıştı. Sonra yeni topraklara girdikçe bazı ağaçlar gördüm. Belki artık Gerçek İnsanlar'ın hiç yoktan ortaya çıkan şeylere nasıl heyecanlandıklarına alışmış olmam gerekirdi. Ama onların aldıkları her armağan karşısında "sergiledikleri içtenlikle heyecan bana da bulasmaya başlamıştı. ,

İste karşımadaydılar, sabah var oluş nedenlerini kutsamayı

.dilediğimiz dört büyük deve sanki bizi beklemekteydiler. Her

birinin tek ve büyük bir hörgücü vardı ve sirklerde, hayvanat

bahçesinde gördüklerim gibi kirli ve bakımsız değillerdi.

Develer Avustralyanın yerlisi olan hayvanlar değildi. Bir

i-manlar tasıma işlerinde kullanmak üzere buraya

gösterilmişti ve an'isifdiği üzere bazıları hayatta kalabilmisti.

„_- Kabile durdu. Altı avcı iki .gruba ayrılarak ilerledi. Üçü

'dogudan, üçü batıdan hayvana yaklaştılar. Sonra iki büküm

egilerek ve|essizce yürüoUv-r. Her birinin elinde b?r bumerang,

bir mızrak ve bir mızrak atıcı vardı. Bu mızrak atıcı tahtadan

yapılmış bir aletti. Tam bir kol ve bilek hareketiyle mızragın

katedeceği yol üç kat kısalıyor, menzil üç kat doğruluk

kazaniyordu. Develerin biri erkek, ikisi yetiskin disiydi,

dördüncüsü ise oldukça genç bir hayvandi.,

138 ,

Avcıların aliskin gözleri sürüyü izliyordu. Sonradan i bana anlattiklarına göre, zihinsel yoldan en yasli disiyi vurmak konusunda aralarında anlasmlardı. En zayıf hayvandan sinyal alma konusunda kardeş hayvanları olan. dingonun yöntemini kullanıyorlardı. En güçsüz durumdaki-, hayvan, varolüs-nedeninin o gün kutsanması için avcıları çağırıyor ve kendinden güçlü olanın yaşam çizgisini sürdürmesini cjliliyordu. Hiç bir söz duymadım, hiç bir el isareti görmedim ama avcılar-tam* bir uyum içinde ilerliyorlardı. Aynı anda basına ve göğsüne saplanan mızraklar, hayvanı biran içinde öldürdü. Geri kalan'üç deve hızla uzaklastılar. v

Derin bir çukur kazdık ve bunu kurutulmuş yağ tabakasıyla sivadık. Büyük Hayvanların Soyundan Gelen Adam elindeki bıçakla devenin karnını fermuarla açarcasına yarıdı. İçerden sıcak bir hava ve koyu, sıcak kanın kokusu yükseldi. Organlar birer birer çıkartıldılar; kalp ve karaciger bir kenara ayrıldı. Bu organlar güçlendirici nitelikleri nedeniyle kabile |halkı tarafından pek önemseniyordu. Bir bilim insanı olarak, düzensiz ve güçsüz bir beslenme alışkanlığında karacigerin demir bakımından nasıl zengin olduğunu bilmiyor degildim elbette. Devenin kani, Sifact Kadın'ın genç bir yardımcısının boynunda tasıdığı özel bir kabin içine toplandı. Hayvanın toynaktan da özenle bir kenara kondu ve bana bunların ilerde pek yararlı olacakları söylendi. Toynaklarla neler yapılabileceğini, pek hayal edemedim.

"Mutant, bu deve bu yasa sadece senin için geldi." Diye bagırdı kasapların biri. Elindeki kocaman, sulu mesane torbasını bana gösteriyordu. j

Benim suya düşkünlüğüm, çok iyi biliniyordu ve benim sürekli tasımam için bir matara arayıp duruyorlardı. İşte şimdi bir tane bulmuşlardı.

Yerdeki diskılar, bu toprakların hayvan iaren sık sık ziyaret edilen bir yer olduğunu gösteriyordu. Bir kaç ay önce bu

diskılardan igrenen ben, şimdi bir hazine bulmuşçasına yeni yakacak maddelerimizi toplamaya koyuldum.

Bu neseli günümüz benim deve kesesini belime mi, boynuma mi yoksa sirtıma mi asmam konusunda tartisarak ve bu konuyla eglenerek sona ermekteydi. Ertesi gün, deve derisini basımızın üzerine gererek yürüdük. Bu şekilde hem gölge edindik hem de yol boyunca deri kurumuş oldu. Arkadaşlarımız derinin üzerindeki tüm etleri temizlemişler ve bazı bitkilerin kabuklarından elde enikleri bir madde ile onu tabaklamalardı. Deve bize, akşam yemegimizde gerekenden çok daha fazla et vermisti, bu nedenle geriye kalan pismis etler seritler halinde kesildi. Çığ kalan etlerse degneklere geçirildi.

Çöl yollarında bu degnekleri taşıyor ve etlerin güneşte ve rüzgarda güzelce kurumalarını sağlıyorduk.

Bizim kabilenin resmi geçidi pek komikti doğrusu!

Balli Karincalar

Günes öylesine parlakti ki, yürürken gözlerimi kismak' zorunda kaliyordum. Bedenimin her hücrelerinden fiskiran ter, göğüslerimin arasindan bir nehir gibi iniyor, her adımda birbirine sürünen bacaklarimin arasindan. akiyordu. Ayaklarimin üstü bile terliyordu. Bunu daha önce hiç yasamamistim; demek ki sicaklik kirk dereceyi asmisti ve isi dayanma gücümü zorluyordu. Ayaklarimin altında degisik bir desen olusmustu. Parmaklardan topuga ve sagdan sola çatlaklar olusmustu ama bu çatlaklar, yüzeydeki çatlaklarin da bir alt katmanındaydi: ayaklarım ölmüstü artık.

Yürürken çölün ortasında kadinlardan biri gözden kayboldu ve az sonra yeniden ortaya çıktığında kocaman ve parlak yesil bir yaprak tasıyordu, s Yapragin genisligi neredeyse kirkbes santim kadardi. Bense etrafta böyle bir yapraga sahip hiç bir bitki, görmemistim. Üstelik bu yaprak taze ve saglikliydı. Çevremizi sarmalayan her sey boz, kuru ve gevrekli. Hiç kimse ona bunu nereden buldugunu sormadı. Bu kadinin adi Mutluluk Verici idi; onun yasantisindaki yetenegi oyunlar icat etmekte. O aksam eglence saatlerini o yönetecekti ve bizlere bir -yaradilis oyunu- oynayacagimizi bildirdi.

Az sonra rastladigimiz karınca yuvasi, kocaman, neredeyse iki santim büyüklüğünde karincalan barindiriyordu Bana "Bu tada bayilacaksin!" dediler. Bu yaratıklar .ksam vemegimizi onurlandiracaklari. Bunlar bal karincasinin bir türüydü ve bu genis karinlarında bala benzer bir sivi tasiyorlardi. Bunlar yesilliklerde yasayan bal karincalari kadar büyük ve tatli degillerdi. Zaten bunlarin balari da yogun ve parlak sari degildi. Bu karincalar baiianrti yuvalarini çevreleyen su renksiz sicaktan ve rüzgardan elde etmeye çalışıyorlardi. Bu karincaların lezzeti, kabile halkinin asla tatmamis olduğu bir lolipopa benziyor olmalıydı. Arkadaslarım ellerini topraga uzatınca, buraya tirmanan karincalari hemen agizlarına attılar ve bunlari emmeye koyuldular. Yüzlerindeki ifadeden pek lezzetli bir sey tattiktan belliydi. Az sonra benim de bunlari tatmam gerektigini bildireceklerini bildigimden bir karincayi alip agzima atma cesaretini gösterdim. Isin ustaligi karincayi agizda ezmek ve yutmadan balini çıkartabilmekteydi. Ama ben bu numaraların ikisini de beceremedim. Dilimin özerinde ve dis etlerimde yürüyen karınca bacaklari hissetmek çok korkunçtu. Bunu disari tukurdum. Daha sonra ates yaktik, ve onlar karincalari bir yapraga sarip, köze gömdüler. Iste bunun tadına baktigimda kendimi bir gofret yiyor gibi hissettim. Portakal çiçeği balini tatmamis biri için bu müthis bir lezzet sayilabilirdi ama gene de bu karınca dolmalarini sehirde satmak iyi bir fikir olmazdi!

O gece Oyun Kadini yapragi parçalara ayirdi. Bunlari bizim ~\$&i saymadi, ama nasıl yaptıysa adam basina bir parça düşürmeyi basardi. O bunu hazirlarken bizler de müzik yapıyor ve sarki söylüyorduk. Sonra da oyun basladi.

Müzik bir yandan sürerken, ilk parça kuma kondu, sonra bir baskasi onun yanina eklendi ve müzik susana dek herkes elindekLyap/ak parçasini yere, bir ötekinin yanina yerlestirdi. Yerde büyük bir boz yap oyunu olusuyordu. Az sonra anladım

ki herkes kendi yapraginin yerini degistirebiliyor ve daha iyi duracagini düşündüğü bir yere kaydiriyordu. Sirayla oynamak gerekmiyordu ve burada bir yarisma da söz konusu degildi,.Az sonra yapragin üst bölümü, özgün halindeki gibi tamamlandı,. Bu noktada herkes birbirini kutladi, birbirinin elini sikti, kucakladi ve çevresinde dönmeye basladi. Oyun yari yariya tamamlanmisti ve herkes buna katilmisti. Sonradan"* y ine yapraklara yogunlastik ve yere oturup ciddi bir hal aldik. Ben yapragin yukarisina gidip parçami oraya koydum. Sonra tekrar oraya, döndüğümde hangi parçanın bana aitoldugunu

anlayamayınca yerime dönüp oturdum. Oota benim zihnimi okudu ve ben ona bir şey sormadan şöyle dedi: "Her şey yolunda. İşte bu yaprak parçaları gibi insanlar da birbirlerinde> ayrı parçalar gibi görünürler, oysa biz hepimiz bir bütünü. İşte bu nedenle oyunun adı yaradilis."

Oota bana öteki arkadaşlarımın söylediklerini de çevirdi: "Bir olmak, hepimizin aynı olması anlamına gelmez. Her varlık biriciktir ve özgündür. İki varlık asla aynı mekanı kaplamaz. Yapragin bir bütüne varabilmesi için tüm parçalarına gereksinme duyması gibi, her ruhun varacağı özel bir yeri vardır. İnsanlar çeşitli hileler yapabilirler ama sonunda her şey doğru yere gelecektir. Bazılarımız düz bir yol ararken, bazılarımız da dolambaçlı yollar katetmekten hoşlanırsınız."

O anda farkettim ki arkadaşlarımın hepsi bana bakıyordu ve hemen kalkıp desenin yanına gitme arzusu duydum. Bunu yaptığım zaman boş kalmış tek bir nokta olduğunu gördüm ve buraya konması gereken parça bir iki santim ötede, yerde bekliyordu. Son parçayı da yap-bozun içine yerleştirdiğimde sevinç haykırıları çevremizde ve biz insanogullarını çevreleyen uçsuz bucaksız boşlukta yankılandı.

Uzakta beklesen bir öbek dingo sivri suratlarını kaldırdılar ve göksel pırlantaların parıldadığı kadife gökyüzüne doğru uludular.

"Sen bu deseni tamamlamakla, bu yürüyüşü de tamamlama hakkını elde ettin. Bizler Birlik içerisinde düz bir yolda yürüyoruz. Mutantlar pek çok değişik inançlara sahiptirler; onlar, "senin yolun benimkinden değişik" derler, "senin Kurtarıcın benim Kurtarıcım değildir, senin daiman benim daimamdan farklıdır" derler. Oysa gerçek şudur ki, tüm yaşam tek bir yaşamdır. İlerleme yolunda sadece tek bir oyun vardır. Sadece tek bir ırk, değişik gölgeler vardır. Mutantlar, Tanrının adı, tanrının evi, tanrının günü ve tanrının ayını yüzünden tartışırlar. O yüzüne inmiş midir ki? Ona ait öykülerden nasıl bir anlam çıkarılabilir? Gerçek gerçektir. Sen birinin canını acıtırsan, kendi canını acıtırsın. Birine yardım edersen, kendine yardım edersin. Kan ve kemik tüm insanlarda bulunur. Farklı, olan yürek ve niyettir. Mutantlar bunun sadece bir insan ömrü boyunca geçerli olduğunu, bireysellik ve ayrımcılık anlamında düşünürler. Gerçek İnsanlar bunun sonsuzluğa dek süreceğini bilirler.

Atalarımı?, dogmamızın torunlarımız, her yerdeki tüm yaşam, bunların tümü 'birdir'."

.Oyun bittikten sonra adamlardan biri bana insanların bir ömür boyunca yaşayıp da Tanrının kendilerine verdikleri yeteneğin ne olduğunu öğrenemediklerinin doğru olup olmadığını sordu. Kabul etmek zorunda kaldım ki son derece bezgin bazı hastalarım vardı ve onlar yaşamın kendilerine değmeden geçip gittiğini düşünürlerdi, ama yasama katkıda bulunan insanlar da vardı. Evet, kabul etmeliydim, pek çok Mutant kendilerine bir yeteneğin vecilip verilmediği konusunda -kâfi bile yormamıştır, .hatta ölene dek yaşamın amacını bile "akıllarına getirmemişlerdir. Arkadaşını, basını sallarken gözleri yaşla dolmuşu, böyle bir şeyin gerçekleşebileceğine inanmak ona öyle zor gelmişti ki!

"Benim bir sarkımın tek bir insanı olsun mutlu kılabilmesini, Mutantlar nasıl olur da anlayamazlar. Bir insana

yardım edersem, iyilik yapmış olurum. Ama her seferinde sadece tek bir insana yardımcı olabilirsin."

Onlara İsa'nın adını duyup duymadıklarını sordum.

"Elbette." Dediler. "Misyonerler öğretti: İsa, Tanrının Oğludur. Bizlerin en büyük ağabeyimizdir. Tanrısal Birliğin insan formuna girmiş halidir. O en büyük işayışı hakkedendir. Birlik çok yıllar önce yer yüzüne inmiş ve Mugaattara, unuttukları bir şeyi, nasıl yaşamaları gerektiğini animatmıştır.

İsa, Gerçek İnsanlar Kabilesi'ne gelmemistir. İstese elbette gelirdi, biz gene buradaydık, ama mesajı bizler içip degildi. Bize gerekli degildi çünkü bizler nasıl yaşamamız gerektiğini unutmamistik. Bizler zaten O'nun Gerçeğini yaşamaktaydık. Bizler için" diye devam etti, "Birlik bir şey degildir. Mutaritifci. biçimlere çok bağlılar. Görünmeyen ve biçimi olmayan bir şeyi kabullenemiyorlar. Tanrı,- İsa, Birlik bizler için şeyleri çevreleyen bir öz veya şeylerin içinde var olan bir şey degildir, - O, her şeydir!" .

Kabilenin kurallarına göre yaşam ve yaşamak, hareket, ilerlemek ve degismek anlamına geliyordu. Onlar canlı ve canlı olmayan zamandan söz ediyorlardı. İnsanlar kızgın, bezgin, kendileri için üzgün veya kor j dolu oldukları zamanlar yaşıyor sayılmazlar. Soluk almak canlı olmayı belirlemez. Bu, öteki insanlara hangi bedenin gömülüp hangisinin gömülmeyeceğini göstermeye yarar, o kadar! Her soluk alan insan bir canlılık hali sergilemez. Olumsuz heyecanlarımızı deneyimlemek ve bunları tatmak da iyidir ama bu hal, bilge bir insanın içinde kalmak istemeyeceği bir haldir. Ruh, insan formuna girdiği zaman o mutluluğu ve kederi; kıskançlığı ve minnetkarlığı deneyimler ve bunların anlamını öğrenir. Ama bu deneyimlerden bir ders alarak acı veren olayları, nesi veren olaylardan ayırmayı öğrenmek gerekir.

Bundan sonra spordan ve karşılaşmalardan söz ettik. Onlara Amerika'da sportif olaylara büyük bir ilgi duyulduğunu, hatta

top oyuncularına öğretmenlerden daha fazla maaş verildiğini anlattım. Arkadaşlarıma bize özgü yarışlardan birini tanımlayabilmek için bir siraya dizilip hızla kosmaya başlamamızı önerdim ve en hızlı kosağın kazanmış olacağını söyledim. Kabile halkı güzel, kara gözlerini kocaman açarak baktılar bana ve biri şöyle dedi: "İyi ama bir kişi kazanırsa, bütün ötekiler kaybetmiş olur. Bunun nesi eğlenceli ki? Oyunlar, eğlenmek içindir. Neden insanları böyle bir deneyime tabi tutup, sonra da tek bir kişiyi gerçekten kazananın o olduğuna inandırmaya çalışıyorsunuz? Bunu anlamak bizler için çok zor. Sizin insanların bunu kabullenebiliyor mu?"

Ben bu soruyu sadece gülümseyerek ve basımı hayır dercesine sallayarak yanıtladım.

Çevremizde ölü bir ağaç olduğunu görünce arkadaşlarımdan yardım istedim ve bir de kayadan yararlanarak bir tahterevallı yaptık. Bu onlara pek eğlenceli geldi ve kabilenin en yaşlıları bile bunu denemek istediler. Bazı şeylerin asla tek başına yapılamayacağını bana anlattılar ve bu. oyuncakı kullanmanın da buna bir örnek olduğunu söylediler. Yetmiş, sefcsen, hatta doksan yasındaki insanlar içlerindeki çocuğu serbest bıraktılar ve kazanan ve kaybedenin olmadığı, herkesin paylaştığı bu oyunlarla eğlendiler.

Daha sonra birbirine bağladığım hayvan bağtırsaklarıyla ip

atlamayı gösterdim. Sıra kumun üzerini düzletip sek sek

oynamaya gelince arkadaşlarım artık karanlık olduğunu ve

bedenlerinin dinlenmeye gereksinmesi olduğunu söylediler. Bu

oyunu bir başka zamana erteledik.

O gece sırt üstü yattım ve olaganüstü parlak yıldızlarla süslenmiş gökyüzünü seyrettim. Bir mücevhercinin

siyah kadife üzerine serdiği pirlantalar bile böylesine heyecan verici olamazdı. En fazla parlayan yıldız bir miknatis gibi dikkâtimi çekti ve "bir insanların bizler gibi yaşlanmadıklarını düşünmeye başladım. Evet, belki bedenleri yıpranıyordu ama bu daha çok

146 \

bir mumun erimesi gibi yavaş ve acısız oluyordu. Hiç bir zaman bir organları yirmi, öteki kırk yaşında iflas etmiyordu. Amerika'da adına stres dediğimiz şeyin bize nasıl bir oyun bozanlık ettiğini şimdi anlıyordum. -

Bedenim serinlemeye başlamıştı. Bu öğretiler için çok ter dökmüştüm ama gerçekten etkili bir eğitim alıyordum. Şimdi burada tanıklık ettiğim olayları, kendi toplumuma-- nasıl anlatabilecektim? İnsanlar bana asla inanmayacaklardı. Buna hazırlıklı olmalıydım. Böylesi bir yaşam biçimi olduğuna inanmakta çok güçlük çekeceklerdi. Ama bir şekilde biliyordum ki, fiziksel sağlığı iyileştirmek için, her insanın içinde olan ve kanayan, yaralı ve hastalıklı o sonsuz varlığı iyileştirmek gerekiyordu. >

Gökyüzüne bakarken, kendi kendime bunu sordum: "Nasıl?"

Kabile/üi

Güneş doğar doğmaz hava alabildiğine ısındı. O sebah, günlük ayinde bir özellik vardı. Yarım dairenin ortar::: V-rn oturdum ve yüzümü doguya döndüm. Oota bana Tanm?--Birliği kendi yöntemlerimce kutsamamı ve günün bayrı için dua etmemi söyledi. Törenin bitiminde yürümeye hazırlanırken, bugün kabilenin önünde benim yürüyeceğim söylendi. Ben herkesin önünde yürüyecek ve kabileye önderlik edecektim. "Ama bunu yapamam." Dedim. "Nereye gittigimizi ve neyi nerede bulacağımızı bilmiyorum. Bu öneriniz beni gerçekten mutlu etti, ama ben önderlik yapamam."

geçmenin tek yolu bu sinava girmektir. Her düzeydeki sınav, sen onu geçene dek su veya bu biçimde yinelenir.

Böylece grup benim önderliğimde yürümeye başladı. Müthiş sıcak bir gündü. İsi sanki kırkbir dereceyi de asmıştı. Öğlen durduk ve geceleri uyumak için kullandığımız postlarla kendimize gölgelik yaptık. Güneş biraz alçalmaya başlayınca yeniden yola koyulduk ve akşam için kampimizi her zamankinden çok daha geç kurduk. Yolumuz boyunca, bizim yemegimizi onurlandıracak ne bir hayvana ne de bir bitkiye rastlamadık. Su bulamadık. Hava gene çok sıcaktı ve sanki havası bosaltılmış bir mekana kapatılmıştık. Sonunda pes ettim ve günlük yürüyüşümüzün sona erdiğini bildirdim.

O akşam yardım istedim. Yiyeceğimiz de yoktu, suyumuz da. Oota'ya başvurduğum ama beni dinlemedi bile. Ötekilere yalvardım, dilimi anlamasalar da yüregimden gelen sesi yorumlayabilirlerdi. Onlara, "Bana yardım edin, bize yardım edin!" dedim ama kimse kulak asmadı.

Bunun yerine aralarında nasıl bazı .kisilerin hep arkalarda dolastığından söz etmeye başladılar. Acaba bizim Amerika'daki berduşların ve evsizlerin de birer kurban olarak kalmayı mı seçtiklerini merak ettim. Elbette siranın ortalarında oylanmak pek çok Amerikalinin heves ettiği bir durumdu. Ne fazla zengin, ne

fazla yoksul. Ne ölümcül hasta, ne tam sağlıklı. Ahlaken saf değil ama büyük suçlar işlememiş. Ama eninde sonunda herbirimiz inanca -sarılmalı ve kendi adımıza sorumluluk kazanmak için önderliğe soyunmalıydık ~ Kurum ve sisimle çatlam'is dudaklarımı yalayarak uyuya kaldım. Basımın dönmesi ağıltan mı, susuzluktan mı, yorgunluktan mı yoksa sıcaktan mı kaynaklanıyordu, bunu bilecek durumda değildim.

ikinci gün gene benim önderliğimde yürüdük. Hava gene dehsetti- .sıcaktı. Artık boğazım tıkanmıstı, yutkunamaz

olmustum. Dilim öylesine kuruydu ki, sanki sertleşmiş ve sisim gibi'geliyordu ve dislerimin arasında kuru bir sünger tutuyormuşum gibi hissediyordum. Soluk almak güçleşmişti. Sıcak havayı .cigerlerime çekmeye çalışırken, bu insanların koala ayıları gibi geniş burun deliklerine sahip olmakla ne kadar şanslı olduklarını düşündüm. Bu ortamda benimki gibi kalkık ve ince bir burun, onların geniş burunları ve büyük burun delikleriyle karşılaştırınca pek yetersiz kalıyordu gerçekten.

Ufkun çıplaklığı bana nasıl düşmanca geliyordu ve doğa sanki insanlığa, insanlara meydan okuyordu. Toprak, ilerlemeye karşı. verilen tüm savaşları kazanmıstı ve şimdi yasama yabancılaşmış gözlerle bakıyordu. Burada yollar yoktu, basımın üzerinden uçaklar geçmiyordu, hatta hayvanlara ait izler bile görülmüyordu. Kabile, bana yardım elini uzatmazsa^çok yakında öleceğimizi biliyordum. Çok yavaş yürümeye başlamıştık, her adımı atmak daha da güçleşmişti. Uzakta kara ve ağır bir yağmur bulutu görünmüştü ve onun yağdıracağı nimete ulaşabilmek için yeterince hızlı yürüyemeyeceğimizin bilincinde olmak acı veriyordu. Hatta gölgesinden yararlanacak kadar bile sokulmamıza olanak yoktu. Onu sadece uzaktan görebiliyor ve yaşam verici suya, bir eserin basının ötesine bağlanan ve asla ulaşamayacağı havuca kosması gibi kossak da ulaşamayacaktık.

Bir an geldi ki kendimi bağirmaktan alıkoyamadım. Belki bunu yapabileceğimi kendime kanıtlamak, belki de sadece umutsuzluğum nedeniyle bağırdım. Ne var ki hiç bir şeye yaramadı. Dünya sessiz bir canavar gibi benim bu çığığımı da yutu verdi.

Gözlerimin önünde serin sularla dolu bir havuz vardı ama oraya vardığımda yerde kumdan baska bir şey olmadığını ;

İkinci gün de yiyeceksiz, susuz ve yarımsız geçti. Gece bitkin düştüm, hastalanmıstım, yastık niyetine kullandığım

postu bite sermeye halim kalmamıstı; sanırım o gece uyumadım ama baygın-düştüm.

Üçüncü sabah gruptaki her bir üyenin önüne gittim, diz çöküp ölmekte olan bedenimin son gücü ile yalvardım: "Lütfen bana yardım edin. Lütfen bizi kurtarin." Dedim. Konusmak bile çok güçtü çünkü uyandığımda dilim öylesine kurumustu ki, gerçekten damagıma yapışmıstı.

Beni dikkatle dinlediler ve gülümseyerek seyretmekle yetindiler. Herhalde şöyle düşünüyorlardı: "Bizler de açız ve susadık ama sen bunu deneyimlemek zorundasın ve bizler de sen dersini alana dek, duruma katlanacağız." Hiç biri yardım etmeyi önermedi.

Yürüdük, yürüdük... Hava hala durgundu, dünya bana düşman kesilmıstı. Sanki benim burada bulunmamı protesto ediyordu. Ne bir yardım, ne bir çıkar yol bulamıyordum. Bedenim sıcaktan kaskatı kesilmıstı .ve hiç bir tepki vermiyordu, ölüyordum. Bunlar bedenin susuz kalmasının belirtileri idi. İste buydu.

Ölüyordum.

Düşüncelerim konudan konuya atlıyordu. Gençliğimi animsadm. Babamın Santa Fe demiryollarındaki isi çok agirdi. Çok yakisikli bir adamdi. Bütün ömrüm boyunca bana yardım etmeye, destek olmaya ve cesaret asılamaya hazır oldu-. Annem daima bizler için evdeydi. Onun tüm berduşları besteyisin! ve bu evsiz insanların nasıl olup da kentte onları geri çevirmeyecek tek evin bizimki olduğunu bilmelerine sağtigimi animsiyorum. Ablam son derece çalışkan, hoş ve gözde bir genç kızıdı. Erkek 7--arkadaşlarıyla buluşacağı zaman saatlerce hazırlanır, ben de onu seyretmekten müthiş keyif alırdım. Büyüdüğüm zaman, tipki onun gibi* ablam gibi biri olmak isterdim. Erkek kardeşimi düşününce aklıma onun evin köpeğine sarılısını ve okuldaki kızların elini tutmak isteyisinden yakınması geliyordu. Biz üç kardeş--hiçbirimizle çok iyi anlaşırdık. Her türlü durumda birbirimize destek olurduk. Ama yıllar bizleri ayrı yerlere

152.

savurmıştı. O gün, anladım ki benim su umutsuz halimi hiç öğrenemeyeceklerdi. Bir yerlerde okuduguma göre, insan ölürken, tüm ömrü gözlerinin önünden geçermiş. Yasantım bir video filmi gibi beynimden geçmiyordu ama en tuhaf anılar belleğime üsüsüyordu.. Kendimi mutfakta durmuş bulasık kurularken ve kelimeleri telaffuz etmeyi öğrenirken görüyordum. En zor sözcük -havp iklimleyici- idi. Bir denizciye asık olusumu, kilisedeki düğünümteOT erkek bebegimin doğum mucizesini, evde doğurduğum kızımı animsiyordum. Tüm işlerimi, okullarımı, derecelerimi, eğitimimi aklımdan geçirirken bir Avustralya çölünde ölmekte olduğumu gerçeği ile yüzyüze geldim. Bütün bu olanların anlami neydi? Yasamın bana hazırladığı son bu mıydı? "Sevgili Tanrım," dedim kendi kendime, "Neler olduğunu anlayabilmem için bana yardım et." Yanıt hiç bekletmeden geldi.

Amerika'daki evimden buraya kadar onbesbin kilometreden fâzla yol kat etmistim ama düşünce tarzım bir milim bile değişmemmişti. Beynin sol tarafının söylediklerine kulak asan bir dünyadan geliyordum. Mantık, yargılama, okuma, yazma, matematik, neden ve sonuç gibi değerlerin dünyasında yetismistim; burada ise beynin sağ yarisinin egemen olduğu bir gerçeklikteydim. Benim sözde önemli eğitim kavramlarımın ve uygarlık gereksinmelerimin hiç birine önem vermeyen insanların arasındaydım. Onlar beynin sağ yarisinin efendisiydiler; yaratıcılık, hayal gücü, sezgi ve ruhsal kavramlar konusunda hepsi birer ustaydı. Onlar iletişimlerini sözlere dökmeye bile gerek duymamışlardı ve bunu düşünceyle, duayla, meditasyonla, her ne ad verirsene onunla başarabiliyorlardı. Bense onlara sesle, sözle yalvarmıstım. Onlara ne tuhaf görünmüş olmalıydım. Gerçek İnsanlar'ın her biri bunu sessizce, zihinden zihine, yürekte yüreğe, tüm yasami birbirine bağlayan o evrensel bilince bireysel olarak aktararak dile

getirirdi. O ana dek kendimi farklı, değişik ve Gerçek insanlar Kabilesinin dışında biri olarak görmüştüm. Onlar sürekli hepimizin Bir olduğunu yineliyorlardı, doğayla Bir olarak yaşıyorlardı, ama o ana dek ben onların yanında hep bir gözlemci olarak kalmıstım. Kendimi ayrı tutmakta ayak diremistim. Ben de onlarla, evrenle Bir olmalıydım ve Gerçek İnsanlar'ın yaptığı gibi iletişim kurmalıydım. Öyle yaptım. Zihinsel olarak bana bu gerçeği animsatan kaynaga "tesekkür ederita" dedim ve zihnimde haykirmaya başladım. "Yardım edin. Lütfen bana yardım edin." Kabilenin her sabah ayında kullandığı sözcükler geldi aklıma: "Eğer bu benim ve her yerdeki yaşamın hayrınaysa, bırakın öğreneyim."

Zihnime söyle bir düşünce geldi: "Tasi agzına koy." Çevreme bakındım. Hiç bir yerde îâs ycktü. ki. İncecik bir kumun üzerinde yürümekteydik. Bu sesi yeniden duydum: "Tasi agzına koy." O anda ilk gün seçtiğim ve halâ iki göğsümün arasında tasıdığım tas geldi aklıma. Onu çoktan unutmustum. Çıkarttım, agzıma aldım, söyle bir çevirdim ve bir mucize ile agzımda yeniden tükürükler oluşmaya başladı. Yutkunma yetenegimi yeniden kazandığımı farkettim. Umut vardı. Belki de bugün ölmeyecektim.

"Tesekkür ederim. Tesekkür ederim, Tesekkür ederim." Dedim sessizce. Aglayabilirdim ama bedenimde gözyasına dönüştürecek, su kaim ni}îi. Bunun üzerine zihinsel olarak yardım istemeyi sördördV": "öğrenebilirim. Gereken her neyse yapacağım. Sadece benîm su bulmama yardım edin. Ben ne yapacağımı, nereye bakacağımı, ne yana yürüyeceğimi biletmiyorum."

.Söyle bir düşünce akti zihnime: "Su ol. Su ol. Sen su olabilirsen, suyu bulabilirsin." Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Hiç bir anlamı yoktu. Su ol! Bu olanaksızdı. Ama sonra yenedentoplumumun sol beyinli insani olmaktan kurtulmayT^dehedim. Kendimi sevgilere açtım, gözlerimi

yumudum, su olmaya başladım. Yürümeye başladım ve tüm duyularımı kullanmayı denedim. Suyun kokusunu alabiliyor, tadını duyabiliyor, hissedebiliyor, sesini duyabiliyor, ^görebiliyordum. Soguktum, maviydim, duruydum, 'çamurluydum, durgundum, çirpintiliydim, buzdum, eriyordum, buharlaşıyordum, yağmur oluyordum, kW oluyordum, islaktım"., canlandırıcıydım, sıçırıyordum, yayılıyordum, sinirsizdim. Aklıma gelen her türlü formuyla suydum artık."

Düz bir ovada yürüyorduk ve göz; erimimizde-'Kîç bir yükselti yoktu. Görünürde sadece iki buçuk metre yüksekliğinde bir kumul vardı, tepesinde de bir büyük" tas duruyordu. Bu tekdüze manzaraya sanki -yanlışlıkla yerleştirilmiş bir yükselti gibi duruyordu. Yanına vardığımızda, yansıyan ısı nedeniyle kistigim gözlerim ve neredeyse trans halindeki bedenimle bu kumula tırmanmaya başladım 'Ve tepedeki kayanın üzerine oturdum. Asagiya baktığımda, bana destek olan, beni kosulsuz olarak seven arkadaşlarımın durmuş, ağızları kulaklarına vararak gülümseyen yüzlerle beni seyrettiklerini gördüm. Ben de onlara gülümsedim. Sonra sol ' elimi kasınmak üzere arkama uzattım ve ıslak bir^ey hissettim. Hemen arkama baktım. Orada, hemen arkamda, oturduğum kayanın yanibasında çapi neredeyse üç metre, derinliği elli santim olan bir havuz vardı ve içi bir önceki günün kara bulutundan yagan berrak su ile doluydu.

O ilik suyun bir damlasıyla kendimi Yaradan'a müthis yakın hissettim. Yüregimin "ta derinlerinde biliyordum ki Kilise Komünionunda rahibin sunmuş olduğu hiç bir tat bunu deneyimlememe yetmemisti.

Saatim olmadığı için zaman konusunda kesin bir şey söyleyemem ama herhalde ben -su olmaya-basladıktan sonra ancak otuz dakika geçmişti ki, hepimiz baslarımızı olduğu gibi suya daldirmiş, sevinç çiglikleri atmaya başlamistik,

.155

Basarimizi kutlarken dev bir sürüngen bize doğru yaklasti. Kocamandı, sanki tarih öncesi çağlardan kalmış bir yaratığa benziyordu. Üstelik bu hayal de degildi, son derece gerçektir. Hiç bir şey, aksam yememiz için bu bilim kurgusal yaratıktan daha yararlı olamazdı. Zaten senlik yapmakta olan insanlar bu et yemegini de bulunca iyice costular.

O gece, kabilenin toprak ve kendi ataları arasında kurdukları ilintiyi ilk kez gerçekten anlayabildim. Su dümdüz çölün orfasmdan fiskirmiş gibi duran bizim büyük kaya fincanımız, uzak atalarımızdan birinin besleyici göğsü ve bizlerin canını kurtarmak için inorganik bir madde biçiminde ortaya çıkmış olan bir bilinç olabiliyordu pekala. İçten içe bu tümsege annemin adı olan Georgia Catherine adını taktım.

Basımı kaldırıp bizi çevreleyen geniş yeryüzüne baktım; dünyanın bereketli bir yer olduğunu en sonunda anlayabilmistim ve bunun için sükran duyuyordum. İzin verirseک yasalarımızı, bizlere dayanak olabilecek insanlarla paylaşılabileceğimizi öğrenmistim. Bunu almaya ve vermeye açık olabilirsek, dünya yiyecek ve su

sunmak için tereddüt etmiyordu. Ama yasamımda bana yardım etmeye hazır pek çok ruhsal rehberin bulunduğunu öğrenmiş olmamın değerini hiç bir şeyle ölçemezdim. Her sikintide, ölüme bu kadar yaklasmışken hatta ölürken bile yardım almak olanaklıydı, bunu biliyordum; çünkü artık ben de "Kendi yöntemlerimle basardım" sınavını geçmiştim.

Kabileyle yaşanan haftaların günleri arasında hiç bir ayırım yoktu. Hatta hangi ayda bulunduğumuzu bile bilmiyorduk. Zamanın onlar için önemi olmadığı belliydi. Günlerden bir gün, o günün Noel olduğu hakkında derin bir sezgiye kapıldım. Bunun nedenini de bilmiyordum. Ne süslü bir çama ne de Noel yiyeceklerine benzer şeyler de yoktu çevrede. Ama tahminen bugün 25 Aralık olabilirdi.. Bir kaç yıl önce muayenehanemde yaşadığım ve haftanın günlere bölünmesiyle ilgili bir anim geldi iklimi.'

Bekleme odasında iki Hristiyan din adamı, Musevilikte Sabbath gününün, gerçekte cumartesiye mi yoksa pazara mı denk düştüğü konusunda tartışmaya başlamışlardı. Burada anakaranın ta yüreğindeki topraklarda bu anlaşılmazlık bana pek gülünç görünüyordu. Yeni Zelanda'da çoktan 26 Aralık olmuştur bile ama Amerika'da daha Noel'in arifesi yaşanıyor. Dünya atlasında mavi okyanusun üzerine kırmızıyla çizilmiş olan bir çizgiyi gözümün önüne getirebiliyordum. İşte bu kırmızı çizgi zamanın orada başladığını ve de bittiğini gösteriyordu. Sürekli hareket halindeki bir denizin üstünde yer alan görünmez hat haftanın her yeni gününün dogmasına tanıklık ediyordu.

Anımsadığım şeylerden biri de St. Agnes Liissinde öğrenciyken bir Cuma gecesi Allen's Drive'ın'ı gidip bir tabureye tünememizdi. Hamburgerlerimiz önümüzde Jarayor ve biz saatin gece yarısını çalmasını bekliyorduk. Cinra günü yenecek bir lokma et büyük bir günahı ve sonsuza dek lanetlenmeye neden olabilirdi. Yıllar sonra kural değişti ama hiç kimse bana bu arada gUnali isleyip cehenneme gitmiş olan zavallı ruhlarla ne olduğunu açıklayamadı. Şimdi bunların tümü öylesine saçma görünüyordu ki I

Noel'i kutsamak için, Gerçek İnsanlar'ın yasamı yasayış biçimlerinden daha iyi bir yol olamazdı. Onlar bizler gibi her yıl aynı bayramları kutlamıyorlardı. Kabilenin her üyesi yılın bir gününde kutlanıyordu; bu onun yasgününde yapılmıyor, daha çok yeteneğinin tanınması, topluluğa katkısı ya da ruhsal gelişmesinden de bir adım daha atması gibi durumlarda o gerçekleşen bir kutlama idi. Onlar yaslandıkları için senlikler yapmıyorlar, önem verip kutladıkları şey, sadece daha iyi olmaktı.

Kadınlardan biri bana adının ve bir yaşamdaki yeteneğinin anlamının Zaman Koruyucu olduğunu söylemişti. Onlar bizlerin pek çok konuda yeteneği olduğuna ve bu yeteneklerin bazı zorlamalarla daha güçlendiğine inanıyorlardı. Bu kadın şimdi bir zaman sanatçısı idi ve belleği özellikle ayrıntılarda güçlü olan bir baska kişiyle birlikte çalışıyordu. Bunu daha iyi açıklamasını istediğimde, bana kabilenin bu konuda bir işaret beklediğini ve layık bulunursam daha geniş açıklamalar ""^ITabileceğimi söyledi.

Üç gece boyunca konuşulanlar bana aktarılmadı. Tartışmanın konusunun belli bir bilginin bana verilip verilmemesi olduğunu sormadan anlamıştım zaten. Söz konusu -kisinin sadece ben olmayıp, konunun tüm Mutantları ilgilendirdiğini de biliyordum. Anladığım kadarıyla bu Uç gece boyunca Yaslı Kisi benden yana tavır almıştı. Sezgilerim ona

158 ,

karsi koyan kisilerin basinda Ooota'nin geldigini söylüyordu. Şimdiye dek dışarıdan hiç kimsenin öğrenmesine izin verilmemiş, özgün bir deneyim yaşamam söz konusu idi. Belki de zaman koruma konusundaki bilgi çok ağırdı.

Çöide yürümeyi sürdürüyorduk. Yer, taslar, kumlar ye bazı bitkilerle örtülüydü, simdiye dek sadece kum üzerinde yürümüstük. Bu kara irkin kusaklardan peri yürödüg/ij"praklar sanki artık bezgin ve bitkindi. Kabile hiç bir uyari olmaksizin aniden durdu ve iki adam ileri yürüdü, iki agacin arasındaki çalılara daldilar ve kayalari bir kenara itmeye baslandilar. Onlarin arkasinda tepeye dogru bir açıklık vardı. Kum da bir kenara savrulmus ve sanki bir yol açmisti. Ooota bana döndü ve o söyle dedi: o-f.

Sonra yanima Masal Anlatan Kadın geldi. O da ellerimi tuttu ve benimle konustu. Parlak günes isiginda yüzü daha da kara görünüyordu, ince kaslari mavi-siyahti, gözlerinin aki ise iyice beyazlamtsti sanki. Ooota 'ya isaret etti ve sözlerini bana çevirmesini söyledi. Ooota geldi, kadın ellerimi hala ellerinin arasinda tutarken sunlari dile getirdi:

"Seni bu anakaraya yazgin getirdi. Dogmadan önce yaptigin bir anlasma sonucunda bir baska kisiyle tanisacaksın ve onunla ikinizin de yararına olacak bir çalışma yapacaksınız. Anlasma her ikiniz de elli yasiniza gelene dek birbirinizi aramamanizi öngörüyordu. Simdi bu bulusmanın zamani geldi iste. Bu insanla tanisacaksın çünkü her ikiniz de aynı anda dogdunuz ve ruh düzeyinde tanistiniz. Bu anlasma senin özünün en üst düzeyinde gerçekleştirildi.

Saskinlikten dilim tutuldu. Avustralya'ca ilk geldigim günlerde gittigim o çay salonundaki genç adam da bana aynı bilgiyi .vermistti. Simdi bu yerli kadın da aynı seyleri söylüyordu.

Bundan sonra, Masal Anlatan Kadın yerden bir avuç kum aldı ve avucumun içine koydu. Sonra bir avuç kum daha aldı ve parmaklarını açarak, kumun parmaklarının arasından akip gitmesini* seyretti ve bana da aynı şeyi yapmamı söyledi. Bu işlem suyun, atesin, havanın ve toprağın onuruna dört kez yinelendi. Pudramsi bir kaç kum tanesi parmaklarıma yapışip kaldı.

Birer birer tüm Üyeler disariya çıktılar, ellerimi tuttular ve bana bir seyler söylediler. Ama Ooota artık sözleri bana çevirmez olmustu. Her biri bana zaman ayirdikten sonra tekrar o kUmbetin içine girdiler ve bazıları tekrar disariya çıktı. Zaman Koruyucu disariya en son çıkanların biriydi ve yalnız da degildi. Ani Koruyucu yanındaydı. O ikisi el ele tutusmustu ve benim de elimi tuttuklarında bir çember olusturduk ve bu "sSRilde dönmeye başladık. Hala kumlu olan ellerimizi yere degdirdik, dogru olduk ve ellerimizi gökyüzüne uzattık. Bu yedi yönün, -kuzey, güney, dogu, batı, yukari, asagi ve içerisi (merkez)- onuruna yedi kez yinelendi.

Sonlara dogru Sifa Adami geldi. Yasli Kisi içeriden en son çıkan iîfiah'-oldu. Ooota ona eslik ediyordu. Bana, Gerçek İnsanlar dahil tüm Aborijinlerin kutsal mekanlarının artık

yerlilerin ellerinde olmadigini söylediler. Kabilelerin ortak mekanları arasında en önemlisi, adı bir zamanlar Ulum, simdi Ayers Rock olan yerdi ve ülkenin tam ortasında yükselen devasa kırmızı bir tümsekti. Bu, dünyada tek parça kayadan yapılmış olan en büyük anitti; üçyüzseksendört metre yüksekliğindeydi ve simdi turistlerin ziyaretine sunulmustu. Turistler bu kayaya karıncalar gibi tırmjanıyorlar, sonra, gezi otobüslerine dönüp otellerinin klorlu ve antiseptilT'su dolu havuzlarına giriyorlardı. Her ne kadar hükümet bu kayanın hem yerlilere hem de İngiliz sömürgecilerin torunlarına ait olduğunu söylese de mekan her tür kutsalligini yitirmisti; bu nedenle ayinler ve törenler için kullanılamıyordu. 175 yıl önce Mutantlar, o genis ve açıklık topraklar üzerine telgraf direkleri dikmeye basladılar ve yerliler de halklarının toplanması için

baska bir mekan bulma yoluna gittiler. O zamandan beri sanatsal ve tarihsel oymalar buradan tasindi. Nesnelerin bazilari Avustralya müzelerine yerlestirildi, pek cogu da ilke disina cikartildi. Mezarlar soyuldu; sunak masalari parçalandi. Kabilenin inanisina göre Mutantlar öylesine duyarsizdilar ki aborijinlerin kutsal mekanlarini harap ederek onlarin inançlarına da son verebilirlerdi. Bu halkin baska yerlere göç edebilecegi asla akıllarına gelmedi. Ne v ki onların bu müdahalesi gene de pek çok kabilenin bir araya gelmesiyle olusan toplantılara bir son verdi ve aborijin halkların dagilmalarına neden oldu. Yerlilerin bir kısmi beyazlarla savasa girdi ve savasi kaybederek öldü. Pek cogu vaat edilen nimetlere kanarak, beyaz insanların topraklarına girdiler; sonsuz yiyecek bulacaklarını sanarken, açlıktan canlarını kaybettiler. Büyük bölümü de köleliğin yasal formu altında yoksulluktan öldü.

Avustralya'ya gelen ilk beyazlar, ingiliz ceza sistemindeki asiri kalabaligi önlemek amacıyla gemilerle ve ayaklarında zincirlerle bu anakaraya yollanan mahkumlardı. Hatta bu suçlulara göz kulak olmaları için buraya yollanan muhafızlar

bile kraliyet mahkemelerinin gözden çıkartıp feda ettiği adamlardı. Bu insanların tutukluk halleri sona erdigi zaman bes parasiz ve yeni yasama alistirma çalışmaları yapılmadan sokaga atıldıklarında vahsilesiyorlar ve hinçlerini kendilerinden daha güçsüz durumda buldukları yerlilerden çıkartıyorlardı.

Ooota 'nin verdiği bilgiye göre oniki kusak önce kabileye bu kutsal yere geri dönmeleri bildirilmisti. .

"Bu kutsal yer zamanin baslangicından beri halkimizi ayakta tuttu; o zamanlar bu topraklar ağaçlarla doluydu hatta büyük sefler burayı kapladigi zaman da ağaçlar yerindeydi. Bizim halkimiz burada güvencedeydi. Burasi sizin uçaklarınız tarafından görölmüyordu ve sizin insanlarıniz buraya ulaşabilmek için çölü asabilme cesaretini gösteremiyordu. Pek az insanoglu burada böyle bir yer oldugunu bilirdi. Bizim ırkimiza ait kadim nesneler sizin halkiniz tarafından alınmisti. Az sonra yerin altında göreceklelerinin disinda hiç bir şeyimiz kalmamisti. Bizden baska hiç bir Aborijin kabilesi, onları tarihlerine bağlayan maddesel nesnelere sahip degiller. Bunların tümü Mutantlar tarafından çalindi. Bütün bir ırktan, bütün bir ulustan Tanrı'nin Gerçek İnsanları'ndan geriye kalanlar sadece bunlar. Tanrı'nin ilk insanları,, bu gezegen üzerinde kalmis olan tek gerçek insan varlıkları."

Sifaci Kadın o gün öğleden sonra bir kez daha yanıma geldi. Kırmızı boyalı bir kap vardı elinde. Kabilenin kullandıkları renkler, öteki şeylerin yani sıra bedenın dört unsurunu yansitiyordu: "kemik, sinir, kan ve doku. Kadının el isaretleri ve 'zihinsel ifadeleriyle yüzümü bu kırmızı boyayla boyamami istedigini anladım. Söyledigini yaptım. Sonra insanların tümü disariya Çıktı, ve tekrar her birinin gözlerinin içine bakarak, bu kutsal mekanın yerini hiç kimseye açıklamayacağima defalarca yemin ettim.

Sonrüçeriye alindim.

Rüya Zamani Açık1**[1y](TM)& P

İçerisi kunt kayadan oyulmuş, son derece geniş bir yerdı ve koridorlarla degisik yönlele ayrıliyordu. Renkli bayraklar, duvarları süslüyordu ve kayaların dogal çıkıntılarının Özerinde .heykelcikler vardı. Kösele gördüğüm bir şey aklımdan süphe etmeme neden oldu. Burasi bir bahçeydi! Tepenin üzerindeki kayalar öylesine düzenlenmisti ki, güneş isigi buraya girebiliyordu ve kayaların üzerinden akan suyun sipulisini rahatlıkla duyabiliyordum. Bir yeraltı suyu kayaların arasından olusan bir kanaldan biz orada olduğumuz süre boyunca akmayı sürdürdü. Burasi hiç bozulmamış, basit ama sonsuzluga dek sürecek bir mekandı.

İlk kez burada, kabile bireylerinin nesneler üzerinde hak iddia ettiklerini farkettim. Magarada tören eşyaları, üstüstedizilmiş postlarla yapılmış rahat yatakları vardı. Deve toynaklarının kesici aletlere dönüştüğünü burada gördüm. Sonra girdiğim bir oda bizim anladığımız anlamda bir müzeydi. Yıllardır kente gidip gelen izcilerin yanlarında getirdikleri nesneler burada sergileniyordu. Burada dergilerden kesilmiş televizyon, bilgisayar, otomobil, tank, roketatar, kumar makinesi, ünlü binalar, değişik ırklar ve hatta leziz yemeklerin

fotografaları vardı. Bunun yanı sıra izcilerin tasdikları günes gözlüğü, jilet, fermuar, kemer, çengelli iğne, toka, termometre, pıl, pek çok kursun ve tükenmez kalem ve hatta bir kaç kitap da bu müzede yerini almıştı.

Bir bölümde kendi ürettikleri giysiler vardı. Kimi zaman komsu kabilelerle yün ve baska liflerden yapılmış kumas konusunda ticaret yapıyorlardı. Burada ağaç kök ve kabuklarından ördükleri battaniyeler de vardı. İp ve halat da genellikle burada yapılıyor. Bir kenara oturmuş bir adamın, eline birkaç lif alıp bunu bacığı üzerinde çevirdiğini gördüm. Sonra kıvırdığı bu life ara ara yeni lifler de ekliyor ve uzun bir ip yapıyordu. Bu ipler bir araya sarılarak halatlara da dönüşebiliyordu. Saç da pek çok dokuma isinde kullanılıyordu. O zamana dek, kabile arkadaşlarımın, benim o asamada onların çıplaklıklarını kabullenemeyeceğimi bildikleri için örtündüklerini düşünmemistim.

O günü sakinlik içerisinde geçirdim, Oota mağaranın içinde gördüğüm her şeyi bana açıkladı. İlerideki bazı bölmelerde mesale yakmamız gerekti ama bütün ana mekanların kayalık tavanlarından giren gün ışığı ortalığı iyice aydınlatıyordu. Gerçek İnsanlar Kabilesine ait olan bu mağara kutsal bir mekan değildi. Gerçekte onların yaşamının her bir anı kutsallıkla içice geçiyordu. Burası, onların tarihlerini animasıkları ve değerlerin korunması konusunda Gerçeği öğretmeye yarayan Önemli bir yerdi. Burası Mutant düşüncesinden kaçma konusunda bir sığınaktı. --Ana odaya döndüğümüzde, Oota tahta ve tas heykelleri 'daha yakından inceleyebilmem için eline aldı. Saç biçimlerinin bu heykelciklerin karakterlerini ele verdiklerini anlatırken, Oota'nın geniş burun kanatları titriyordu. Ktsa bir saç modeli bastaki düşünceleri, belleğimizi, karar vermemizi, bedenini diiyulai {^hakkındaki fiziksel farkındalığımızı, zevklerimizi ve acılarımızı, Benim bilinç ve bilinçaltı ile bağlayabildiğim her

şeyi ifade ediyordu. Yüksek saç modeli, bizlerin bilgiyle bağlantı kurarak, henüz var olmayan nesneleri yaratmamızı sağlayan; gerçek veya gerçek dışı deneyimler yaşamamıza yardım eden, bugüne dek yaşamış olan tüm insanlardan ve varlıklardan öğrenilmiş bilgelikle uyum içinde olmamızı sağlayan yaratıcı zihnini temsil ediyordu. İnsanlar, bilgi pesinde kosarlar ama farkına varmazlar, bilgelik de ifade edilmeyi bekler. Uzun saç modeli aynı zamanda bizlerin--"özgün ve mükemmel yanını simgeliyordu. Bir eylemde bulunacağımız zaman bunun bizim yüksek benimiz için hayırlı" olup olmayacağını öğrenmek için bu ebedi yanımıza başvurabiliriz. Üçüncü bir saç modeli daha vardı ki, heykelin oyma basının çevresinde yelpaze gibi açılıyor ve arkadan yere değiyordu^Bu fiziksel, duygusal ve ruhsal yönlerimizin birbirleriyle ilintisini gösteriyordu.

Heykellerin pek çoğu inanılmaz ayrıntılıydı, ama içlerinden birinin göz bebekleri yapılmamıştı ve bu beni pek şaşırttı. Sanki, bakıssızdı ve körlüğü simgeler gibiydi. "Sen Tanrısız Birliğin insanları gördüğünü ve yargıladığını sanıyorsun," dedi Oota. "Bizlerse onun varlıkların niyetlerini ve duygularını hissettigine inanıyoruz -O'nun, bizim ne yaptığımızla Ve neden yaptığımızla ilgilendiğini düşünmüyoruz."

O gece bütün yolculuğumun en anlamlı gecesi oldu. Neden burada bulunduğumu ve beni nelerin beklediğini o gece öğrendim.

Bir tören düzenlendi. Sanatçıların kil ite renkli boyalar hazırlayışlarını seyrettim: iki ton kırmızı asi boyası ile bir limon sarısı yaptılar. Alet Yapıcı onbes santim boyunda çubuklarla, uçlarını dişleriyle parçalayarak fırçalar çıkarttı ortaya. Kabile üyelerinin bedenleri karmasık desenler ve hayvan çizimleriyle beyandı. Bana da, devekusuna benzer bir kus olan emunun krem rengi tüyleriyle süslenmiş ve çeşitli kus tüylerinden oluşmuş bir giysi giydirdiler. Bir kookaburra kusuna

benzemeliydim, çünkü bu törensel gösteride benim rolüm dünyanın uzak köşelerine uçan mesajcı bir kusu canlandırmakti. Kookaburra güzel bir kustur ama pek gürültücüdür ve hatta sesi esek anırmasına benzetilebilir. Kookaburra'nın bir özelliği de hayatta kalabilme konusunda çok inatçı olusudur. Bu büyük kus sanırım rolüm, için uygun bir seçim olmustu.

Sarkılar ve danslar sona erdikten sonra, küçük bir çember oluşturduk. Sadece dokuz kişiydik. Yaslı Kisi, Ooota, Sifa Adami, Sifaci Kadın, Zaman Koruyucu, Ani Koruyucu, Baris Yapıcı, Kusların Akrabası ve ben.

Yaslı Kisi benim-tam karsıma oturdu, bacaklarını yastık niyetine altına almışti. Öne doğru eğildi ve benim gözlerimin içine baktı. Çemberin dışından birileri ona içi siviyla dolu tas bir kadeh uzattı. Bundan bir yudum içti. Yüregimin ta derinliklerine kadar ulasan o delici bakışları, kadehi yammbdtine geçirirken gözlerimden ayrıldı. Sonra konuşmaya

yasmam en yüksek düzeyini seçtik ve bekaret andi içtik. Bu, fiziksel disiplinimizi göstermenin bir yoludur. Artık çocuğumuz olmayacaktır. İçimizdeki en genç iye de bu dünyadan ayrılığı zaman insan ırklarının en safi da son bulmuş olacak.

_ Bizler sonsuz varlıklarız. Evrende bizleri izlemek isteyen 'ruhların beden formu kazanabilecekleri pek çok yer var. Bizler doğrudan., ilk varlıkların soyundan geliyoruz. Zamanın başlangıcında bu yana, başlangıçtaki değerlere ve yasalara sadık kalarak ayakta kalabildik. Dünyayı bir arada tutan bizlerin grup jHlinci oldu. Şimdi buradan ayrılma konusunda izin aldık. Dünya insanları değıştiler, ve dünyanın ruhunun bir bölümünü

yitirdiler. Bizler göklerde bununla bulusmaya gidiyoruz. Sen, bir mesajcı olarak bizlerin buradan ayrılmak üzere olduğumuzu kendi türüne bildirmek üzere bir ulak olarak seçildin. Toprak Ana'yı size emanet ediyoruz. Sizin yaşam biçiminizin suya, hayvanlara, havaya ve birbirinize neler yaptığını görmemiz için dua edeceğiz. Sorunlarınıza, bu dünyayı harab etmeden bir sonuç bulabilmeniz için dua edeceğiz. Gerçek varlıklarının bireysel ruhlarını kazanına-'aşamasında olduğu bazı Mutantlar var. Gereğince önem verilirse, gezegeni mahvolmaktan kurtarmak için sansiniz hala var, ama attık biz size yardım edemeyiz. Bizim zamanımız doldu. Yağmurların süresi değışti, hava ısındı ve yıllardan beri bitkilerin ve hayvanların giderek azaldığını gözlemliyoruz. Ruhlar içir^artık insan bedenleri sağlayamayız çünkü pek yakında burada"çölde ne su ne de yiyecek kalmayacak."

Kafam karmakarışık olmustu. Şimdi her şey bir anlam kazanıyordu. Bunca zamandır bir yabancıya her şeylerini açmışlardı çünkü bir mesajcıya gereksinimleri vardı. Ama neden beni seçmişlerdi?

İçinde sivi olan tas şimdi bana geçmişti. Bir yudum aldım. Sek viskiyle karışmış sirke gibi keskin bir tadı vardı. Kadehi sağımdakine verdim.

Yaslı Kisi devam etti: "Şimdi bedenini ve düşüncelerini dinlendirme zamanı. Uyu kardesim; yarın yeniden konuşacağız."

Ates, sadece köz kalana kadar yanmisti. Isi yükseliyordu ve tavanin kayalari arasindan cikip gidiyordu. Uyuyamadim. Baris Yapici'nin yanina gittim ve el isaretleriyle onunla konusmak istedigimi bildirdim. Bana "Evet" dedi. Ooota da bunu onayladi ve bunun üzerine üçümüz derin, karmasik bir söylesi tutturduk.

Yüzü, bunca aydir üzerinde yürüdüğümüz topraklar gibi burusuk olan Baris Yapici, bana zamanin baslangicinda, onların

rüya zamani dedikleri dönemde tüm dünyanın bir bütün olduğunu söyledi. "Tanrisal Birlik isigi yaratti, dogan ilk gün, mutlak karanligi aydinlatti. Bosluk, semalarda dönen disklerin yerlestirilmesi için kullanilmisti ve bizim gezegenimiz de bunlardan biriydi. Dünyamız yassi idi ve hiç bir özelligi yoktu. Yüzeyinde hiç bir örtü yoktu, çıplakti. Egemen olan sessizlikti. Hava akimlariyla egilecek tek bir çiçek bile olmadigi gibi zaten bir esinti de yoktu. Bu sessiz boslukta ne bir kus ne de sesi vardi. Sonra Tanrisal Birlik her gezegene bilgiyi yaydi ve her birine degisik armaganlar verdi. Bilgelik en önce geldi. Su, atmosfer ve toprak ondan türedi. Geçici tüm yasam formlari ortaya çıktilar. Benim insanlarim, siz Mutantların Tanri dediginiz varligi tanımlamakta güçlük çektiğinizi, çünkü bunun için mutlaka bir formu olması gerektiğinizi düşündüğünüze inanirlar. Bizler için Birliğin boyutlari, biçimi ya da agirligi yoktur. Bir'lik özdür, yaratıcılıktir, saflıktir, sevgidir, enerjidir ve sinirsizdir. Kabile masallarının pek çoğunda bir Gökkusagi Yılandan söz edilir ve bu mutlak baris olarak baslayan, titresim degistirip ses, renk ve form halini alan enerji ya da bilinç çizgisinin dokunmasını simgeler."

Sezinledigim kadariyla Ooota'nin bana açıklamaya çalıştigi uyanik olma halindeki bilinç veya bilinçsizlik degil, bir tür yaratıcı bilinçtir. Bu, her şeydir. Kayalarda, bitkilerde, hayvanlarda ve insanoglunda bulunur, insanlar yaratılmış varlıklardir ama insan bedeni sadece bizlerin o sonsuz parçasini barındırmaya yarar, öteki sonsuz varlıklar, evrenin her yerindeki bambaska yerlere yerlesmislerdir. Kabile inanci, Tanrisal : "Birliğin önce kadini yarattigi, dünyanın da bir sarki halinde var olusa adım attigi seklindedir. Tanrisal Bir'lik bir insan degildir. Ö Tanridir, yücedir, bütünüyle olumludur, sevgi dolu bir güçtür. O, dünyayi, enerjiyi yayarak yaratmistir.

Yerliler, insanların Tanrı'nin suretinden yaratildigina inanirlar-aina Tanrı'nin bir bedeni olmadigindan bu fiziksel

anlamda bir suret degildir. Ruhlar, Tanrisal Bir'liğin benzerligi ile olusmuslardir, bunun anlami ruhlar da saf sevgi ve barisla doludurlar ve pek çoğu .seyi yaratma ve gözetme yetenegine sahiptirler. Bizlere özgür istenç ve ruhlar insan formu kazandıkları, zaman özellikle müthis zenginlesen duygularimizi,, heyecanlarımızı sinamamız için dünya denen bu gezegen verilmistir. :

i _ " o . "

Bana söylediklerine göre, "rüya zamani" üç bölümden oluşur. Bu zamandan önceki zamanda olmuştü; rüya zamani yelyüzü oluştuktan sonra da vardi ama o zaman dünya hiç bir özellik kazanmamisti. İlk insanlar heyecanlarını ve eylemlerini deneyimlerken, isterlerse öfkelerini dile getirme özgürlüğüne sahip olabildiklerini gördüler. Öfkelenecek ya da öfkeliendirecek durumlar yaratmak için bahaneler arayabildiler. Kaygi, hirs, sehvet ve de güç gibi duyguları geliştirmeye çalışmak, sadece bosa zaman harcamaktır. Iste bunun kaniti olarak ilk insanlar yok oldular ve onların yerini bir kaya kütesi, bir çağlayan, bir uçurum ya da her neyse benzeri bir şey aldı. Bu söylediklerim dünyada hala yerlerini

korumaktadırlar ve onlardan öğrenmeyi bilebilen bilge insanlar için birer tefekkür yerleridir. Gerçeklige formunu veren bilinçsizliktir, "rüya zamanı"nın üçüncü bölümü şimdi'dir. Düşler hala sürmektedir; bilinçsizlik dünyayı yaratmayı sürdürmektedir.

Kabile insanların, yeryüzünün toprakları üzerinde mal sahipliği hak iddia etmeyi anlayamamalarının nedeni budur. Toprak, bütün varlıklara aittir. Anlaşmalar ve paylaşımlar gerçek anlamda insani tutumlardır. Sahip olma, kendine düşkünlük amacıyla baskalarını dışlamanın uç noktasıdır. Britanyalılar gelemeden önce Avustralya'da hiç kimse toprak yoksunluğu çekmiyordu.

Kabile, yeryüzünün ilk insanların, tüm toprakların bir araya gelmesinden sonra Avustralya'da ortaya çıktığına inanır. Bilim

adamları, 180 milyon yıl önce Pangea adını verdikleri tek bir yeryüzü parçasının var olduğunu ve bunun sonradan ikiye ayrıldığını kabul ederler. Laurasia, kuzey anakaralarına, Gondwanaland ise Avustralya, Antarktika, Hindistan, Afrika ve Güney Amerika'ya verilen addır. Hindistan ve Afrika'nın birbirinden kopması ve uzaklaşmaları 65 milyon yıl önce gerçekleşmiştir. Bu hareket sırasında Antarktika, Avustralya ve Güney Amerika altlarında kalmıştır.

Aborijinlere göre, insanlık tarihinin ilk başlangıcında, insanlar keşfetme amacıyla sürekli yürümek ve ilerlemek yolunu seçmişlerdir. Yeni durumlarla karşılaştıklarında temel ilkelerde ayak diremek yerine, ayakta kalabilmek için daha saldırgan duygular ve eylemler geliştirmişlerdir. İlerlemelerinin her aşaması, inanç sistemlerinin daha değişmesine neden olmuş, değer yargıları yeni çehreler kazanmış ve son olarak dış görünüşleri bile daha soğuk kuzey iklimlerinde daha açık bir tene bürünerek, değişmiştir.

. Kabile halkı ten renkleri nedeniyle ayrımcılık yapmazlar âmâ, hepimizin aynı ten rengiyle yola çıktığımıza ve giderek ortama uyum sağlamak için değişime ugradığımıza inanırlar.

Yerliler, Mutantların kendilerine özgü özelliklere sahip olduklarını düşünürler. Bunlardan birincisi, Mutantların artık uzun süre açık havada yaşayamamıştır. Pek çok mutant, yağmurun altında çıplak durmanın nasıl bir duygu olduğunu tatmadan bu dünyadan göçer giderler. Onlar, zamanlarını yapay biçimde ısıtılmış veya soğutulmuş yapılarda geçirirler ve :*İTşanyâ çıktıklarında normal bir sıcaklıkta bile başlarına güneş geçer. .

ikinci (tâbîlikleri .Mutantların artık Gerçek İnsanlar'ın sahip olduğu iyi sindirim sistemine sahip olmamalarıdır. Onlar yiyecekleri toz haline getirir, eritirler, kimyasal işlemler uygularlar le "akırlar. Doğal besinlerden daha fazla doğal olmayan besinler tüketirler. Hatta bu konuda 'o kadar ileri

170 ' o ' o o

gitmişlerdir ki, temel gıdalara ve havadaki polenlere karşı alerjiler geliştirmişlerdir. Kimi zaman Mutantların bebekleri annelerinin sütlerini bile sindiremezler.

Mutantlar sinirli bir anlayışa sahiptirler çünkü zamanı kendilerine ait bir sistemle ölçerler. Bugünün dışında bir kavramı algılayamazlar ve bu nedenle yarını hiç önem vermeden yok ederler. | ' .- o o

Ama bugünün insanlarıyla başlangıçtaki halleri arasındaki en büyük fark, Mutantların korkuyu tanimasıdır. Gerçek İnsanlar korkmazlar. Mutantlar, kendi çocuklarını tehdit ederler. Onların yasal yaptırımlara ve cezalarına gereksinimleri vardır. Hatta hükümet güvenliği bile başka ülkeleri silahla tehdit etmeye dayanır. Kabileye göre, korku, hayvanlar dünyasına ait bir duygudur ve hayatta kalabilme mücadelelerinde önemli bir rol oynar, insanlar Tanrısal Birliği tanısalar ve evrenin gelişigüzel ilerleyen bir olgu değil, ayrıntılarıyla belirlenmiş bir tasarım olduğunu bilseler, hiç korkmazlar, insanın inancı ya vardır ya yoktur; ikisi birden olmaz. Yerlilerin inancına göre maddesel nesneler korkuya yol açar. İnsanlar ne kadar çok mala sahipse o kadar çok korkarlar. Ve olasılıkla sadece bu nesneler için yasalar.

Gerçek İnsanlara en saçma görünen olaylardan biri, misyonerlerin, yemeklerden önce, çocuklarına ellerini kavuşturup tanrıya şükretmelerini öğretmeleri konusundaki ısrarları olmuştur. Onlar, uyandıkları andan başlayarak şükranlarını sunuyorlardı zaten! Onlar, bütün bir günü hiç bir şeyi garantiye almadan geçiriyorlardı. Kabilenin inancına göre, misyonerler, kendi çocuklarına minnet duymayı öğretmek zorundaysalar -ki bu, insafım içinden gelen bir duygudur- dönüp içinde yaşadıkları toplumu bir daha gözden geçirmeleri gerekecektir. Belki de yardıma gereksinimi olan asil onlardır.

Misyonerlerin, onların topraga borçlarını ödeyislerini yasaklamalarını da anlayamamışlardı. Herkes bilir ki, topraktan

ne kadar az" alırsan, borcun o kadar az olur. Gerçek İnsanlar, kendi kanından bir kaç damlasını kuma akıtarak, topraga minnetini göstermenin ya da borcunu ödemenin neden vahşilik olduğunu anlayamıyorlardı. Hatta onlar, bir insanın bu dünyasal varlığını sona erdirmek için beslenmeye son vermesini ve güneşin altında oturmaya karar vermesini kişisel bir arzu olarak görüp, kutsuyorlardı. Onlar kaza veya hastalık nedeniyle ölmenin doğallığına inanmıyorlardı. Kaldı ki, diyorlardı, zaten ebedi olan bir şeyi öldürmek olanaksızdır. Onu yaratan sen değilsin, sen de öldüremezsın. Yerliler, özgür seçime inanıyorlardı: ruh bu dünyayı gelmeye nasıl özgürce karar veriyorsa, hangi kurallar onun evine geri dönme arzusunu engelleyebilir ki? Bu, gözler önündeki gerçeklikler dünyasında yaşanan bir kişilik kararı değil; ebedi düzeyde, her şeyi tanıyan bir benlikçe alınmış karardır.

Onlar, insanlık deneyiminden çıkmak istemenin doğal yolunun birinin özgür istencini ve seçimini uygulaması olarak görürler. 12(K 130 yasına gelen bir insan, daima'ya geri dönme heyecanını duymaya baslarsa, Tanrısal Birliğe bunun hayrına olup olmayacağını sorar ve bunun üzerine kabile büyük bir sözlen düzenler; bu yasamlarının kutlanması sözlenidir.

Gerçek İnsanlar halkı yüzyıllardan bu yana, yeni doğan her bebeğe aynı sözü söylemişlerdir. Bu dünyaya gözlerini açan herkesin duyduğu ilk insan sözleri bunlar olur: "Seni seviyoruz ve yolculuğunda sana destek olacağız." Bitiş sözlenlerinde de herkes sonsuzluğa geri dönmeye karar veren kişiye sarılır ve aynı sözleri yineler. Gelişinde duyduğu sözlerle, giderken duydukların aynıdır. Sonra gitmeye hazırlanan kişi, kumun üzerine oturur ve tüm beden sistemlerini kapatır. İki dakikadan daha kısa bir süre içinde ölür. Geride keder veya yas yaşanmaz. Bu bilgiyi kazanma sorumluluğuna hazır olduğumda bana da insansal plandan görünmez olan plana geçmenin tekniğini öğretmeyi kabul ettiler.

Mutant sözcüğü, bir renk ya da kişi değil, bir yürek ve niteliği olarak görünüyordu; bu bir g[davır]4

ya^?da

Söylesimize son verdiğimizde, çok geç olmuştur ve biz de

Ertesi sabah Zaman Tutma adini verdikleri geçiti görmeme izin verdiler. Tastan yaptıkları bir alet, güneşin mızrak inceliğinde bir delikten geçmesine izin Veriyordu ve güneş yolda sadece bir kez belli bir açıdan girip o noktayı aydınlatıyordu. Bu gerçekleştiginde son kayıt edilen dönemden bu yana bir yıl geçtiğini anlıyorlardı. O gün, Zaman Koruyucu adını taşıyan kadınla, Ani Koruyucu adındaki karnin onuruna büyük bir senlik düzenleniyordu. Bu iki arşivci, o gün yıllık törenlerini yapıyorlardı. İki kadın bir duvar üzerine, geride kalan ahi Aborijin mevsiminde gerçekleşmiş en anlamlı ve önemli olayı resmediyorlardı. Tüm doğumlar ve ölümler mevsimin günüyle, güneş veya ay saatiyle kayıt ediliyor ve bunun yanı sıra çeşitli gözlemler de resme ekleniyordu. Bu duvar resimleri ve oymaların 160 tanesini sayabildim ve gördüm ki kabilemizin en genç üyesi onüç yaşındaydı ve aramızda doksani asmış dört kişi vardı.

Duvar resmini görene dek, Avustralya hükümetinin nükleer eylemlerde bulunduğunu bilmiyordum. Büyük bir olasılıkla hükümet bu denemeleri yaparken, çevrede insanlar

bulunduğunun farkında değildi. Duvar resimleri arasında Japonların Danvin bombalaması da yer alıyordu. Bir kâğıt ya da kalem kullanmadan Ani Koruyucu her önemli olayı, tam tarihi ile kayıt etmeyi başarmıştı. Zaman Koruyucu bu oyma ve resmetme sorumluluklarından söz ederken, mutluluğu yüzünden okunuyordu ve gözlerinden, az önce bir armağan almış çocuğun parıltısı yansiyordu. Bu kadınların ikisi de ileri yaşlarındaydılar. Bizim toplumumuzda ne çok unutkan, sorumluluk alamayan, güvenilemeyen ve düşkün yaşlı olduğunu düşündüm. Oysa burada, bu yabancı ortamda, yaşlılık bilgeliğiyle adımlarla ilerliyordu ve bu kişilerin tartışmalara katkıları önemle değerlendiriliyordu. Onlar, ötekiler için birer güç ve örnek anıtları sayılıyorlardı.

Duvar oymalarını ve resimlerini geriye doğru sayarak kendi doğduğum yılı buldum. Orada, eylülde denk düşen mevsimde, ve bizim yirmidokuzuncu günümüze rastlayan günde bir doğum gerçekleşmişti. O gün doğan kişinin kim olduğunu sordum. Bana onun şimdi 70// Kisi adıyla tanıdığımız Soylu Kara Kugu olduğunu açıkladılar.

Eğer ağzımı saskinlikten bir kâğıt açmıyorsa bu sadece rastlantıyla açıklanabilir. Seninle aynı yılın, aynı ayın aynı gününde ama dünyanın öteki yarısında doğmuş bir kişiyle karşılaşma ve de bunun sana daha önce bildirilmiş olma şansı ne kadardır acaba? Oota'ya, Soylu Kara Kugu ile özel olarak konuşmak istediğimi söyledim. Bu görüşmeyi ayarladı.

Yıllar önce, Kara Kugu'ya yer kürsüsünün tepesinde, Mutant'lar toplumunda yaşayan bir beden içinde barınan ruhsal esinden söz etmişlerdi. O da gençliğinde, Avustralya'da yaşayan halkın aranma böyle bir kişiyi aramayı düşünmüş ama ona, bu ruhsal ahi asma gereğince esinin de, onun da, kutsanacak değerleri iletirebilmeleri için en az elli yıl yaşamları gerektiği bildirilmişti:

Doğumlarımızı karşılaştırdı*. Onun yasami, tek başına olan annesinin, daha önceden belirlediği bir yere günlerce yürümesiyle ve vardığı o yerde kazdığı kumu, ender bulunan albino bir koalam yumusak postuyla döşemesiyle başlamıştı. Benselovva'da, beyaz, steril bir hasta'ne odasında doğmustum ama benim annem de özel seçimi olan bu mekana ulaşabilmek için Chicago'dan kilometrelerce yol kat etmişti. o Sayla Kara Kugunun babası o dönemde yolculuk etmekteydi j^fok çok uzaktaydı. Benimki de aynen öyleydi. O tüm yasami boyunca adını pek çok kez değiştirmişti. Ben de öyle. O bana her değişikliği yaratan koşullardan söz etti. Annesinin doğum yapmak için yürürken yoluna çıkan o ender beyaz koala postu, bebeğin ruhunun liderlik özelliği taşıyacığının bir işareti idi. O, kişisel olarak Avustralya'nın kara kugusu ile akrabalığını deneyimlemiş, sonra da bu ada, bana Soylu şeklinde c\;(TM)"!*:j-r? özel sıfatı eklemişti. Ben de ona kendi adımdaki değişir."* s v o " Öyküsünü anlattım.

Aramizdaki iliskinin gercek ya da imgesel olmasi hic de onemli degildi. Gerçekten de ilk anda birbirimize karsi derin bir yakinlik duymustuk. Yürekten yürege akan pek çok söylesimiz olmustu.

Konustuklarimizin pek çogu kisiseldi ve bu yazida yer almasinin uygun olmayacagini düsündüğüm konulardi, ne var ki anlattiklarinin arasinda pek önemli oldugunu, düsündüğüm bir sey var ki, bunu sizlerle paylasamak istiyorum.

Soylu Kara Kugu, bana bu kisilikler dünyasinda her zaman bir ikilik oldugunu söyledi. Ben bunu kötülüge karsi iyilik, kölelige karsi özgürlük, uygunluk ve tersi gibi yorumlamistim. Ama onun söylemek istedigini bu degildi. Beyaz ve siyah yoktur, her zaman grinin tonlari vardir. Ve en önemlisi, bütün gri, as*ma asama kaynagina dogru ilerleme halindedir. Ona takilarak o yaslarimizdan söz ettim ve sadece anlayabilmek için bir elli yila daha gereksinmem oldugunu söyledim.

Ayni günün ilerleyen saatlerinde, Zaman Tutma geçitinde spreyl boyanın asil mucidinin Aborijinler oldugunu öğrendim. Çevre konusunda sonsuz duyarli olan bu insanlar zehirli kimyasallar kullanmıyorlardi; onlar zamana ayak uydurarak degismeyi reddetmislerdi ve böylece 1000 yilinda yaptiklari seçimle bugünkü seçimleri ayniydi. Duvardaki bir bölgeyi, parmaklarini ve bir hayvanin tüylerini kullanarak koyu kirmiziya boyadilar. Bir kaç saat sonra boya kurudugunda, bana kireçten elde ettikleri beyaz boyayi, su ve kertenkele yagiyla karistirmayi öğrettiler. Bu karisimi yapabilmek için bir ağaç kabugunu kullandik. Kivami tutturunca ağaç kabugunu bir huni gibi kivirdilar ve boyayi agzima aktittilar. Boyanın pek tadi yoktu ama dilimin üzerinde olmasi tuhaf bir duyguydu. Sonra ellerimi kirmizi duvarin üzerine koydum ve boyayi parmaklarimin çevresine dogru agzimla püskürttüm. Sonra elimi dayadigim yerden çektim ve bu kutsal duvarda biraktigim "Miitantin el izi"ni seyrettim. Vatikan'in Sistina Sapelinin tavanina yüzümün resmi çizilse, böylesine onurlandigimi hissetmezdim.

Bütün günümü duvarin üzerindeki verileri inceleyerek geçirdim. İngiltere Hükümdarının taninmasi, para degisikliginin takdimi, bir otomobilin, uçagin, jetin, Avustralya'nin çevresinde dönen uydularin ilk göründükleri günler, günes ve ay tutulmalari buraya kaydedilmisti. Hatta bu resimlerin arasinda benden daha da fazla mutasyona ugramis mutantların bindigi bir uçan dairenin bile resmi vardi! Bana anlatilan seylerden bazilari bir önceki Zaman Koruyucu ve Ani Komyucifnun kayitlariydi, ama ötekiler, uyar topraklara gönderilen gözlemcilerin getirdigi :Râ15erlere dayanilarak resmedilmislerdi.

Bir zamanlar gençleri bu amaçla kentlere gönderirlerdi ama sonradan bunun gençler için çok zor bir görev oldugunu anladilar. Gençler, kısa süre sonra bir kamyonete sahip olmak, her gün dondurma yiyebilmek ve sanayi dünyasinin her türlü harikasıTdari-yararlanabilmek gibi vaatlere çabuk kaniyorlardi.

Daha yasli insanların ayaklari yere daha siki bastigindan bu miknatis çekimini iyi taniyorlar ama buna kanmıyorlardi. Ne var ki hiç kimse kabileye bagli kalmaya zorunlu kilinmamisti ve arada sirada yitirilmis üyelerden birinin geri döndüğü olurdu. Ooota dogdugunda annesinin ellerinden-alinmisti; bu geçmiste sadece yaygin bir uygulama degil, ayni zamanda yasal bifa jsle'mdi. Pagan lan Hristiyan yapmak ve ruhlarini kurtarmak adina çocuklar özel kurumlara testim edifiyordu ve ana dillerini öğrenmeleri, kutsal ayinlerini yapmalari yasaklaniyordu" Ooota, köklerini bulabilmek için kaçana dek, onalti yıl kentte yasamisti. Ooota,. kimi zaman hükümetin Aborijinlere ev .verdiginde olanlari anlattigi zaman, çok güldük. İnsanlar bahçede uyuyorlar ve evleri depo olarak kullaniyorlardi. Bu ayni zamanda onların armagan kavramindan neler anladigini da ortaya, koyuyoöü. Kabileye göre armagan, eger verdigin kisinin istedigini bir seyse, armagan sayilir. O kisinin sahip olmasini arzu ettigin bir seyi verdigin zaman bu bir armagan olmaz. Armaganda bir zorunluluk yoktur. Kosulsuz olarak verilen bir seydir. Armagan alan kisi bunu ne isterse yapabilir kullanabilir, kirabilir, baskasına yerebilir, cani ne isterse onu yapar. Armagan kosulsuz olarak alan kisininidir ve armagani veren kisi karsiliginda hiç bir sey

beklemez. Eger bu kosullara uymuyorsa, bu. bir armagan sayılmaz. O zaman buna baska bir ad vermek gerekebilir. Hükümetlerin armaganlari ve benim ülkemde bu ad altında verilen pek çok seyin bu insanlar tarafından baska türlü nitelendirecegi ortadaydi. Bunun yani sıra kendi ülkemde sürekli armaganlar veren ama bunun farkında bile olmayan insanlar oldugunu da biliyordum. Onlar cesaret asilayan sözler söylerler, gülünç aksakliklari paylasir, dostlarinin dayanip aglayabilecekleri omuzlara sahiptirler, ya da en basitinden gerçek dostlardir.

Bu insanların foilgdiği beni hiç durmadan sasirtiyordu. Bu dünyanın önderieri onlar olsalardi, hdklar arasında ne harika bir ilişki olurdu!

t/-

Görev

. [v] ' o ir: Ertesi gün, bu kutsal yeraltı mekaninin en iyi korunan zemin

katına girmeme izin verildi. Burası en çok değer verilen yerdı ve benim kabulüm konusundaki derin tartışmalar burada yapılmıstı. Duvarları cilalanmış ve aralara opallerin yerleştirilmiş olduğu bu odayı aydınlatabilmek için mesaleler kullanmak zorunda kaldık. Duvarlarda, yerde ve tavanda yansıyan ışıklar, şimdiye dek gördüğüm en muhtesem. gökkusagini yaratıyordu. Sanki bir kristalin içinde duruyordum, renkler benim altımda, üstümda danscdiyor ve beni sarmalıyordu. Bu oda insanların doğrudan Bir'ük ile bağlantı kurdukları, bizim kullandığımız terimle, meditasyon yaptıkları yerdı. Bana mutantların duası ile Gerçek insanların Tanrıyla iletişim kurma tarzı arasındaki farkı açıkladılar ve duanın ruhsal dünyaya karşı yapılan bir konuşma olduğunu, oysa onların bunun tam tersini yaptıklarını söylediler. Onlar dinliyordu. Zihinlerindeki tüm düşünceleri siliyorlar ve mesajı almak üzere beklemeye baslıyorlardı. Sanırım bana söylemek istedikleri suydı: "Konusmakla mesgulken,"Tanrisal Birliğin sesini duyamazsın.!"

Bu odada evlenme törenleri gerçekleştirilmiş, isim değisiklikleri yapılmıstı. Yaslı insanların ölmeye yatmadan az önce ziyaret etmek istedikleri mekan da burasıydı. Avustralya anakarasında sadece bu irkin yaşadığı dönemlerde, ölüleri gömme biçimi klandan klana değisiklikler gösteriyordu. Kimisi ölülerini dağların içlerine kestikleri yarıklara, mumyalar gibi iyice sararak gömüyorlardı. Ayers Rock'da bir zamanlar pek çok beden gömülüydü ama şimdi elbette hepsi yok olmuştı. Gerçekte bu halk ölü insan bedenine fazla önem vermiyordu bu nedenle cesetler çoğunlukla fazla derin bir çukur kazmadan .kuma gömülüyorlardı. Onların inancına göre ölü bedenın, evrendeki her şey gibi eriyerek yeniden topraga karışması gerekiyordu. Simdilerde bazı yerliler öldükleri zaman bedenlerinin gömülmeden çöle bırakılmalarını Vasiyet ediyorlar, böylece onlara ömürleri boyunca nimet sağlamış olan hayvanlara yem olarak, onların dünyasına borçlarını ödeyeceklerini düşünüyorlar. Anlayabildiğim kadariyla, Gerçek İnsanlar son nefeslerini verdikleri zaman nereye gideceklerini biliyorlar ama Mutantların pek çoğu böyle bir bilgiden yoksun. Bunu bildiginiz zaman, bu dünyadan güven ve huzur içinde ayrılıyorsunuz; bilmediğiniz zaman doğal olarak bir mücadele veriliyor.

Mücevherlerle süslü odada da çok özel öğretilere yer veriliyor. Burası yok olma sanatının öğretildiği sınıf. Bu anakarada Aborijin irkinin bir tehlikeyle karşılaştığı zaman havaya karışıp yok olma özelliğine sahip olduğu söylentisi çok fyiygindir. Kentte yaşayan yerlilerin pek çoğu bunun uydurma olduğunu savunurlar. Onların halkı asla böylesine insan üstü yeteneklere'-sahip olmamıştır. Ama onlar yanırlılar. Bu çölde gözden yitme sanatı son derece üstün bir düzeyde gerçekleştiriliyor. Gerçek İnsanlar halkı, sadece yok olma sanatım-değil, aynı zamanda sayıca birden fazla olabilmeyi de basarabiliyorlar. Bir insan on veya elli

tane görünmeyi de

basarabiliyor. Bu yöntem hayatta kalabilmek için bir silah yerine kullanılıyor. Gerçekte baska ırkların duydukları korkudan yararlanıyorlar. Onlar baskalarını yok etmek için çoğalmıyorlar ama bunu bir kitlesel hareketmiş gibi-gösterdiklerinde onlara düşman olan insanlar korku içinde çığlıklar atarak kaçıyor ve çevrelerindeki, büyü ve şeytan hikayeleri anlatıyorlar.

Bu kutsal mekanda sadece bir kaç gün kaldık ama ayrılmadan önce mücevherli odada beni onların sözcüsü ilan eden bir tören yaptıktan sonra gelecekte de güvence ve korunma altında olmami sağlayacak bir ayin düzenlediler. Tören, benim basıma yağ sürmeleriyle başladı. Yuvarlak kesilmiş gümüş rengi koala postunun ortasına çamsakızı ile yapıştırılmış opal tasta olusan madalyonu alnıma taktılar. Bedenimin her yanına ve yüzüme kus tüyleri yapıştırıldı. Herkes tüylerden olusan kostümler giydi. Rüzgar çanlarının, tüylerin ve kamışların yarattığı esintiyle çinladığı harika bir törendi bu. Ses, dünyanın. en sahane katedrallerinde dinlediğim orglar kadar güzeldi. Bunun yanı sıra kil kavallar ve bizim flütümüz gibi bir ses çıkaran, kısa tahta bir enstrüman çaldılar.

Iste o zaman beni gerçekten aralarına kabul ettiklerini anladım. Bana uygulanan sinavi başarıyla geçtim, üstelik daha önce ne sinanacağım bildirilmiş, ne de bunun amacı açıklanmış. Onların çemberinin merkezinde olmak, bana söylenen şarkıları dinlemek, o kadim ve ari müziğin sesini dinlemek, beni çok, çok, çok heyecanlandırmış ve duygulandırmıştı.

Ertesi sabah, başlangıçtaki grubun sadece bir bölümü bu gizli mekanı benimle terkederek, yolculuğa devam etmek üzere yola koyuldu. Şimdi nereye gidiyorduk? Bunu bilmiyordum.

Bir Kutlama Söleni

*

Yolculugumuz boyunca birilerinin o yeteneklerini onurlandırmak için iki fırsat geçti elimize. Herkes için kendine öze! bir senlik düzenleniyordu, ama bunun bizim yasgünü partilerimiz ile hiç bir ilgisi yoktu -bunlar onların Özgünlüklerini ve yasama katkılarını kutlamak için yapıliyordu. Onların inancına göre zamanın akıp gitmesinin amacı bir insanın daha mükemmel, daha bilge hale gelmesi ve kendi varolusunu dile getirmede daha başarılı olmasıydı. Bu nedenle bu yıl geçen yıldan daha iyi bir insan olduğuna inanan ve bundan sadece kendi emin olan kişi, bir senlik düzenlenmesini talep ediyordu. Hazır olduğunu bildirdiğinde, herkes bunu kutluyordu.

Kutlamaların biri, onların deyiimiyle şifası ya da yeteneği, iyi bir dinleyici olan bir kadına yapıldı. Adı Sir Sakloyıcı idi. Kim, hangi konuda konuşmak, içini dökmek, itirafta bulunmak isterse, o dinlemeye hazırı. Bu şöylesiler daima son derece özel bir ortamda gerçekleşirdi ve Sir Tutucu ne bir öğütte, ne de bir yargıda bulunurdu. Sadece konuşan kişinin elini tutar, ya da onu kucagina yatırır ve sadece dinlerdi. Sanki insanların kendi özel çözümlerini bulmaları, yürekleri onları nereye şfireklerse oraya gitmeleri konusunda cesaretlendirici bir tavrı vardı.

Aklıma kendi memleketimdeki, Amerika'daki insanlar geldi: amaçsız ve anlamsız bir yaşam tarzı ile oradan oraya sürüklenen gençler, topluma sunacakları hiç bir şeyin olmadığına inanan evsiz berduslar, bizimkine benzemeyen b-> gerçeklik dünyasında işlev kazanmak isteyen uyumsuz insanlar... Keske onları buraya getirebilseydim de bunu görebilseydiler; toplum içerisinde işe yaramak, hayır yapmak öylesine

kolay,ise yaradigini hissetmek öylesine harikaydi ki!

Bu kadın, kabiledaki tüir insanlar gibi, hangi konularda güçlü olduğunun bilincindeydi. Sölenin özelliği Sir Saklaytci'nin bizlerden birazcık daha yüksek bir noktada oturmasındaydı. Eger bizim hayrimizaysa, evrenin bize parlak yiyecekler bahsetmesini diledi. Ve elbette o akşam yürürken üzüm ve böğürtlenler çıkıverdi yolumuza.

Bir o kaç gün uzaklarda bir yerlere yağmur yağdığını görmüştük ve oraya vardığımızda minik su birikintilerinin -içinde çok sayıda iribas bulduk. İribaslar kızgın kayaların üzerlerine bırakılınca, asla hayal edemeyeceğim kadar leziz yiyeceklerle dönüştüler. Sölen mönümüzde bunun yanı sıra çamurda ziplayan, görüntüsü pek çekici olmayan bir takım yaratıklar daha vardı.

Sölende müzigimiz de vardı. Gerçek İnsanlar'a Cotton Eyeâ JoEUR adını verdiğimiz Teksas dansını öğrettim: Onların davullarının ritmiyle dans öylesine gülünç bir hal aldı ki, az sonra hepimiz gülmeye başladık. Sonra onlara Mutantların bir esle nasıl dansettiklerini göstermeye karar verdim ve Soylu Kara ^JÇugi/rim bana eslik etmesini istedim. Kavalyem, vals adımlarını ' hemen kapıverdi ama doğru ritmi bir türlü yakalayamadık. Ben melodileri mirıldandım ve onları da bana katılmaya davet ettim. Az sonra tüm kabile Avustralya semalarının altında müzigini mirıldanarak, vals yapıyordu. Onlara göstermek istediğim bir dans da ülkeme özgü Sguare Dance (Meydan Dansi) idi ve Ooota benimle harika bir gösteri yaptı. O gece benim kendi

186 o - o .

toplumumda sifa verme sanatını bir yana bırakıp müzik alanına atılmama karar verdiler!

Bir aborijin adı kazanmama az kalmıştı. Benim birden çok yeteneğim olduğunu düşünüyorlardı ve kendi kültürüme sadık kalarak, onları ve onların yasama bakış tarzlarını çok sevdiğimi anlamışlardı. Bu yüzden bana "Bir Çift Yürek" adını verdiler.

Sir Sa/clayici'nin söleninde pek çok kişi söz aldı ve,-onun kabileda bulunmasının ne denli rahatlatıcı, yaptığı Isın' herkes için ne kadar değerli olduğunu dile getirdi. O da alçakgönüllü o ama aynı zamanda gururlu bir edayla kızardı ve övgüleri soylu bir biçimde kabul etti. .

Harika bir geceydi. Uykuya yenik düşmeden az önce böylesine güzel bir günü bana yasatan evrene "Tesekkür ede&n" dedim. .

Bana seçme sansi verilseydi bu .insanlarla yola çıkmayı asla kabul etmezdim. Menü bana sunulsaydı, asla iribas ismarlamazdım; ama şimdi bizim tatillerimizin ne denli anlamsız; burada geçirdiğim zamanın ne kadar olağanüstü olduğunu biliyordum; bunu anlamıştım.

A

önümüzde uzanan topraklar erozyona kapılmıyordu. Üç meşse derinliğinde akan dereler yüzünden düz yitiriyemiyorduk. Gökyüzü ansizin kararı. Çok büyük kara bulutlar tepemizdeydi ve gökyüzündeki kovalamacayı seyredebiliyorduk. Önce az ötemize bir simsek düştü, ardından kulakları sagır eden bir gökgürültüsü isitildi. Gökyüzü flasların yanıp söndüğü bir tavana dönüşmüştü. Herkes sigınacak bir yer aramak için saga sola segirtti". Hepimiz dört bir yana dagıldık ama sigınacak bir, yer bulamadık. Ülkenin

bu yöresi pek çorakti, çevrede ancak bir kaç çali çirpi, bir iki cüce ağaç ve bazı egreli otları göze çarpıyordu.

Saganagin bastırmak üzere olduğu belliydi ve gökyüzü, yaklaşan bir tren gibi gürliyordu. Toprak ayaklarımın altında titredi. Sonra gökyüzünden devasa yağmur damlaları inmeye başladı. Simsekler çakıyor, nefesimi kesen gökgürültüleri birbirini izliyordu. Elim, içgüdüsel bir davranışla belime bağladığım kayışa gitti. Bu kemerimin ucunda su mataram ve Sifaci Kadirim benim için hazırladığı, içi yağlar, otlar ve tozlarla dolu kesem vardı. O her birinin nerede ve nasıl kullanacağını bana önce ince anlatmıyordu ama biliyordum ki onun sanatını

kavrayabilmek için, Amerika'da tip eğitimi alır gibi altı yıl çalışmam gerekirdi. Bel kemerimin güvende olup olmadığını gözden geçirdim. :

Bütün bu gürültü ve karmaşa arasında başka bir ses, çok daha güçlü, daha yeni ve saldırgan bir ses işittigimi farkettim. Bu ses hiç de tanıdık değildi. Oota bana seslendi: "Bir ağaca tutun! Bir ağacı siki siki tut!" Ama etrafta bir ağaç yoktu ki. Gözlerimi-/ kaldırdım ve çölün üzerinde bir şeyin yuvarlandığını farkettim. ' Bu yüksek, kara, neredeyse on metre enindeki şey hızla üzerime geliyordu! Ben bunun ne olduğu hakkında karar verene kadar ona kapıldım. Su, çamurlu, köpüklü su anaförler oluşturarak basımın üzerinden geçti. Tüm bedenim sele esir düşmüştü. Bir yandan soluk alma telasına kapıldım, bir yandan elimi sudan çıkartıp bir şeye tutunmaya çalıştım. Nerenin yukarısı, nerenin aşağısı olduğunu bile anlayamıyordum artık. Çamur, ağır bir çamur kulaklarımın içine doldu. Bedenim dört dönüyor, taklalar atıyordu ki birden sert, çok sert bir nesneye çarptı ve durdu. Bir çalıya' takıldım. Basımı ve boynumu elimden geldigince uzatıp, hava almaya çalıştım. Akciğerlerim oksijen için çirpiniyordu. Hala suyun altındaydım ve hiç bir şansım yoktu. Duyduğum .korkuyu sözlerle anlatmak mümkün değildi. Sanki kim <-'doklarını bile anlayamadığım güçler beni teslim almıştı. Batmaya razı olmuştum ama son bir kez soluk alabilmek için-savaşım veriyordum. Gr-'ierimi açamıyordum; yüzümü kaplayan çamur çok ağırdı. Ben sürekli daha fazla baskı yapan su yüzünden çalılar her yan-nis t-atıyordu.

___ Sd, geldiği hızla çekip gitti. Dalgalar küçüldü ve su düzeyi ' giderek düştü. Büyük yağmur damlalarının tenime düştüğünü hissedebiliyordum. Yüzümü- göğe çevirdim ve yağmurun gözlerimin üzerindeki çamuru temizlemesini bekledim. Biraz dik durmaya çalıştığım da boşlukta olduğumu ayırmadım. Gözlerimi açtım ve ayaklarımın yerden bir buçuk metre' yüksekten" sallanmakta olduğunu gördüm. Derenin kenarında asılı

kalmıştım. Kendilerini kurtarmaya başlayan arkadaşlarımın seslerini işittim. Yukarıya tırmanamıyordum, bu yüzden kendimi yere attım. Yere vurunca dizlerim acıdıysa da deri 'boyunca sürünmeye başladım. Az sonra seslerin ters yönden geldiğini anladım ve geri döndüm. " - ___

Çok geçmeden hepimiz bir araya toplanmıştık. Hiç kimse ciddi bir yara almamıştı. Uyuma postlarımız sele kapılmıştı, bu arada benim bel kemerim ve değerli kesem de yerinderyoktu. Hepimiz ayakta dikildik ve yağmurun üzerimizdeki çamuru yıkamasını ve yeniden Toprak Ana'ya iade etmesini bekledik. Birer birer tüm dostlarım üzerlerindeki giysileri çıkarttılar ve bez parçalarının aralarına, kıvrımlarına giren kumları yıkadılar. Ben de soyundum. Basımdaki bantı da suda yitirdiğimden, karmakarışık olan saçlarımı parmaklarımınla düzeltmeye çalıştım. Pek gülünç bir halim olmalıydı, herkes yardım etmek Özere yanıma geldi. Yere serdiğimiz kumaslarımız iyice yağmur suyu emmişti. Bana yere oturmama işaret ettiler ve kumaslardaki suyu sıkarak ve parmaklarıyla ayırarak saçımı sekle sokmaya çalıştılar.

Yagmurdurdugunda, giysilerimizi yeniden giydik. Sonunda kuruduk ve üzerimizde kalan son kumları da silkeledik. Kızgın hava nemi emdi ve cildim gergefe gerilmiş kumasa döndü. İşte o zaman kabile halkı bana aslında çok sıcak havalarda üzerlerine bir şey giymeyi sevmediklerini ama benim, onların çıplaklığından rahatsız olacağımı düşündükleri için bugüne dek örtündüklerini ve ev sahipleri olarak benim töreme uymaya karar verdiklerini açıkladılar.

Bütün bu dehşetin en şaşırtıcı yönü yaşamış olduğumuz korkunun çok kısa bir sürede uçup gitmiş olmasıydı. Her şeyimizi yitirmistik ama kabile halkı zaman yitirmeden gülmeye başlamıştı bile. Bu zorunlu dustan sonra kendimi daha iyi hissediyordum; eminim bedenim de daha rahatlamıştı. Fırtına, yaşamın muhtesemliğinin ve ona olan bağlılığımın bilincine

varmamı sağlamıştı. Beni mutlu eden ya da umutsuzluga sürükleyen şeylerin benim dışındaki nesnelerden kaynaklandığına inanırdım ama ölüme böylesine yaklaşıncaya kadar bunun doğru olmadığını kavradım. Sözcüğün tam anlamıyla üzerlerimizdeki örtüler dışında her şeyimizi yitirmistik. Bana verilen minik armaganlar, Amerika'ya götürüp, torunlarıma vermeyi düşündüğüm her şey yok olmuştum. Önümde iki seçenek vardı: ya yakınacak ya da olan biteni kabullenecektim. Bu dürüst bir değiş tokuş muydu? Sahip olabildiğim bir iki parça karşısında, nesnelere bağlı olmamayı böylesine kısa süren bir dersle öğrenmişim. Bana, belki de sele karşı çıkınımı yitirmeyebileceğimi, ama Tanrısal Birliğin enerjisinde, hala madde tutkunu bir insan olduğumun ortaya çıkmasıyla bana böyle bir ders verilmiş olabileceği açıklandı. Acaba artık maddeyi değil, deneyimi hazine saymayı öğrenebilmiş miydim?

O akşam, toprakta küçük bir delik kazdılar. Bunun içine yaktıkları ateşe pek çok tas koyup,, bunları kızdırdılar. Ates sönüp, sadece taslar kaldığında, buraya nemli yapraklar, bitki kökleri ve kuru otlar koydular. Sonra çukuru kumla örttüler. General Electric firinin basında böreğin. pismesini bekleyen çocuklar gibi bekledik. Neredeyse bir saat sonra yiyeceklerimizi kumun altından çıkarttık ve harika yemegimizi minnet ve şükran duyulan içinde yedik.

O gece, altıma dingo postumu sermeden uykuya yanıgımda o ünlü sükunet duası geldi aklıma:

^~ Tanrım, bana degistiremeyecegim seyleri kabul etme gücü, degistirebilecegim seyleri degistirme cesareti ve bu ikisi arasında ktyarki anlayabilme sagduyusu vtf.

t

Vâftız

O selli yagmurdan sonra, her yardan çiçekler fiskirdi. Çorak toprak rengarenk bir haliye dönüştü. Çiçeklerin üzerinde o yürüdük, onları yedik, bedenimizin her yanını çiç?! S-î* bezedik. Harika bir şeydi.

Çölü arkamızda bırakıyor, denize yaklaşıyorduk. Her yeni günle bitki örtüsü zenginleşiyordu. Bitkiler ve ağaçlar giderek daha büyük, sayıca daha fazla idiler. Bol bol yiyecek buluyorduk. Yepyeni tohumlar, filizler, cevizler ve yabancı meyvalar tadıyordum. Kabile üyelerinin biri, bir ağaçta boylamasına bir yarık açtı. Yeni yaptığımız mataralarımızı, ağacın üzerinden gelen ve bu yarıktan akan minik selalenin suyu ile doldurduk. Ve ilk kez balık tuttuk. Balığın o tutsülü lezzeti en değerli anılarımdan biri olarak hala belleğimde. Bunun yanı sıra bol bol yumurta, sürüngen ve kus yeme fırsatımız oldu.

Günlerden bir gün yabancı doğanın ortasında dünyanın en güzel havuzu ile karşılaştım. Bütün gün bana özel .sürprizleri olduğunu fısıldayıp durmuşlardı ve gerçekten de öyle olmuştum. Su soğuk ve derindi. Geniş havuz kayalık bir çukurun içindeydi ve çevresi çalılarla kaplıydı. Sanki bir cangilin ortasındaydım.

Yol arkadaşlarımin talimin ettiği gibi, müthiş heyecanlanmıstım. Havuz keyifle yüzmeme yetecek kadar büyüktü. Arkadaşlarıma bu niyetimi açıklayıp izin istediğimde, bana sabirli olmami söylediler. Bu topraklarda kimin sözü geçiyorsa, onlardan izin almamız gerekiyordu. Minik bir ayın yaparak havuzu paylaşma izni istediler. Onlar bu niyetle bir sarkı söylerlerken, suyun üzeri yavas yavas dalgalanmaya başladı. Tam ortadan başlayan bu çirpinti suyun bizim durduğumuz kıyısına doğru ilerledi. Sonra uzun, yassa bir bas belirdi, az sonra bu basın neredeyse bir metre, seksen santim uzunluğunda bir timsaha ait olduğu anlaşıldı. Bu olasılık hiç aklıma gelmemisti. Derken "suyun üzerinde bir timsah daha belirdi ve bu ikisi karaya çıkarak yeşilliklerin arasına daldılar. Bana artık yüzebileceğimi söylediklerinde başlangıçtaki heyecanım kalmamisti.

Zihnimden, "Hepsinin çıkmış olduğundan emin misiniz?" diye sordum. Sadece iki timsah olduğunu nasıl bilebilirlerdi ki? Uzun bir ağaç dalını suya sokup dibi kontrol ettiler. Suyun der in. liderinde baska hayvan olmadığı belliydi. Bir gözcü-timsahların dönüşünü izlemek için kıyıda kaldı ve biz yüzmeye başladık. Suyun içinde bulunmak müthiş serinletici idi, suyun, üzerinde yatmak müthiş dinlendirici idi ve belim aylardan beri -ilk kez rahat etmisti.

act ne kadar tuhaf görünürse görünsün, benim korkusuzca timsah havuzunda yüzmem, bu yaşamımda simgesel olarak ikinci kez vaftiz edilmem anlamındaydı. Yeni bir din bulmuş, ^egildim ama yeni bir inanç kazanmıstım.

O gece minik gölümüzün kenannoa kalmadık ve yolumuza devam ettik. O gün karsımıza çıkan bir baska timsah, ötekilerden daha küçük'tü ve anlamıstım ki, yaşamını bizleri beslemek için feda etmeye karar vermişti. Gerçek insanlar timsah etini fazla yemezler. Bu sürüngenin saldırgan ve hilekar bir tavrı olduğunu düşünürler.' Etten alacakları titresimin onların kişisel titresimlerine karışacağını ve onların huzurlu ve siddetten uzak

194 ,

yaşamalarını engelleyeceğini bilirler. Pisirdiğimiz timsah yumurtalarının tadı iğrençti. Gene de evrenin .aksam yemegimizi sağlamasını istediğimizde, önümüze geleni geri göndermek doğru değildi. Bu büyük resim kapsamında her şeyin düzenlenmiş olduğunu biliyor, kendimizi yaşamın akısına bırakıyor, doyurucu lokmaları yutuyor ve ikinci porsiyonları almıyorduk. " :

Su boyunca yürürken, sayısız su yılanıyla karşılaştık'Aksam yememiz için taze yiyeceğimiz olabilsin diye onları canlı canlı koruduk. Aksam kampimizi kurdüğümüzda, pek çok insanîm bu su yılanlarını sıkıca tutup başlarını ağızlarına soktuklarını gördüm. Kafalarını disleriyle simsiki tutuyorlar ve sonra ellerini hızla geriye çekiyorlardı. Bu biçimde acı çekmeden ve ansızın ölen hayvanların var oluş amaçları onurlandırılmış oluyordu. Kabile, Tanrısız Birliğin planına göre hiç bir canlınin yasarken acı çekmemesi gerektiğine inanıyordu, eğer bir yaratık istirap çekiyorsa, bunu kendi istemistir diye düşünüyorlardı. Onların bu inancı hem hayvanlar hem de insanlar için geçerliydi. Yılanlar tütsülenirken, ben bir kenara oturdum ve gülümseyerek eski bir dostum olan Dr. Cari Cleveland'i ve öğrencilerine kırık eklemleri, yerlerine yerleştirmeyi öğretirken sergilediği titiz davranışı düşündüm. Bir gün, diye söz verdim kendi kendime, bugün öğrendiklerimi onunla paylaşmalıyım.

"Hiç bir yaratık, bunu kendi arzulamadıkça acı çekmemelidir." Bu üzerinde durup, düşünülmesi gereken

bir önermeydi. Ruhsal Kadın bana, her ruhsal bireyin, varolusunun en üst düzeyinde, mükemmel olmayan bir bedenle dünyayagelmeyi seçebileceğini ve bazen bunun gerçekleştiğini anlatmıştı. Bu ruhlar genellikle ilişkide bulundukları kişileri eğitmek ve onları etkilemek amacıyla bunu yaparlar. Ruhsal Kadın, geçmişte öldürülmüş olan kabile üyelerinin, doğumlarından önce yasami dolu dolu yaşamayı ama bu "yaşam diliminin bir noktasında bir başka ruhun aydınlanmasının bir

parçası olmayı seçtiklerini söylemişti. Eğer öldürüldülerse, bu sonsuz düzeyde yapılmış bir anlaşılanın sonucu idi ve onların daima kavramını ne denli iyi anladıklarını gösterirdi. Katilin bu meydan okumadan yenik çıktığı ve gelecekte bir başka yerde yeniden deneneceği anlaşılmalıydı. Onların inancına göre, tüm hastalıkların ve düzensizliklerin ruhsal bir bağlantısı vardı ve birer sıçrama taşı görevi yapardı; eğer Mutant'lar bedenlerini dinlemeyi öğrenirlerse her şeyin anlamını kavrayabilirlerdi.

O gece karanlık ve çıplak çölde dünyanın canlandığını isittim ve en sonunda korkumu yenmiş olduğumu farkettim. Bu yürüyüşe belki gönülsüz bir öğrenci gibi başlamıştım ama şimdi burada, sadece toprağın, gökyüzünün ve kadim yasamların var olduğu, tarih öncesi çağlardan kalan hayvan dislerinin,, pençelerinin, pullarının her yerde görülebildiği ama gene de korkusuz insanların egemenliğinde olan bu yerde, bu deneyimi yaşamış olmamın benim için ne denli değerli olduğunu kavrayabiliyordum.

Şimdi, benim olmasını seçtiğim belli olan bu yaşamla yüzleşmeye hazır olduğumu hissediyordum.

Vedalaşma

f

Bir süredir tırmanmakta olduğumuzdan kampimizi daha öncekilere oranla yüksek bir yerde kurduk, insani canlandıran, serin bir hava vardı. Bana söylediklerine göre, henüz göremesek de okyanus yakınıımızdaydı.

Sabahın çok, çok erken bir saatiydi. Güneş henüz doğmamıştı ama arkadaşlarımin bazıları kalkmış ve işe koyulmuştu bile. Sabah atesini yakmışlardı ki, bu pek ender görülen bir şeydi. Yukarıya baktı,, ve sahinin yakınıındaki bir ağaca konmuş beni gözlediğini gördüm.

Her zamanki sabah ayinimizi yaptıktan sonra Soylu Kara Kugu elimden tuttu ve beni atesin yanına götürdü. Oota bana Yaslı Kisfnin bana özel bir kutsama yapacağını söyledi. Herkes çevreye toplandı; ben kolkola girmiş insanlar çemberinin ortasında ayakta duruyordum. Tüm gözler kapalıydı ve yüzler göğe çevrilmişti. Soylu Kara Kugu gökyüzüne doğru konuştu. Sözlerini bana Oota aktardı:

. "Merhaba Tanrısal Birlik. Yanımızda bir Mutant ile senin önünde duruyoruz. Onunla birlikte yürüdük ve gördük ki, o.

senin mükemmelliğine ait bir kivilcima sahip. Ona dokunduk ve degistirdik ama bir Mutant'ın dönüşüme ugraması çok zor.

"Mesajın sonu."

Ruhsal Kadın benimle bir süre yürüdü ve güneş yavaş yavaş karanlığı delerken, altımızda uzanan kenti gösterdi., Uygarlığa geri dönme zamanım gelmişti. Kirisik ve esmer yüzü, delici kara gözlen uçurumun

kenarından çok daha ötesini görür gib'iydi. Eliyle uzaktaki kenti isaret ederkenj yerli diliyle bir seyler söyledi. İşte o zaman bugünün ayrılık günü olduğunu anladım; kabile beni serbest bırakıyordu; öğretmenlerimden kokuyordum. Acaba dersimi ne denli iyi öğrenebilmişim? Bunu'ancak zaman söyleyebilirdi. Tüm öğrendiklerimi anımsayabilecek miydim? Ne tuhaftı, su anda Avustralya uygarlığına geri döneceğime sevinmiyor, mesajlarını doğru iletip iletemeyeceğim konusunda kaygılanıyordum.

Grubumuzun yanına döndük ve kabilenin her bir üyesi bana hoşça kal dedi. Evrenin her yanında gerçek dostlar birbirleriyle, vedalasırken ne yapıyorsa biz de onu yaptık: birbirimizi kucakladık. Oota söyle dedi: "Sana verebileceğimiz her şeye sen zaten sahiptin, bu nedenle sana verebileceğimiz hiç bir şey yoktu, ama bu veremediklerimizi bile bizden almayı, kabul etmeyi ve benimsemeyi öğrendiğini hissediyoruz. İşte bizim sana armağanımız da bu." Soylu Kara Kugu ellerimi ellerinin içine aldı. Sanırım gözleri yaşla dolmaya başlamıştı. Eminim benim de öyleydi. "Lütfen bu bir cıfı yüreği yitirme dostum." Derken Oota sözlerini bana aktarıyordu: "Bizim yanımıza iki açık yürekle geldin. Şimdi bu iki yürek hem bizim hem senin kendi dünyanın için anlayış ve duygu ile dolu. Sen de bana bir ikinci yürek armağan ettin. Artık ben de kendim için asla hayal edemeyeceğim bir bilgi ve anlayışa sahip olduğumu biliyorum. Arkadaşlığımız benim için gerçek bir hazine. Huzur içinde git, düşüncelerimiz senin korusun."

Düşünceli bir edayla- su sözleri söylerken gözleri ısılsılsı parlıyordu: "Seninle yeniden karşılaşacağız ve bu kez insan bedenleri yükümüzden kurtulmuş olacağız."1

Mut/U

. o *f~

' Kendi basıma yürümeye başladığımda artık yaşamım"" bu son aylarda olduğunca basit ama anlamlı olamayacağı ""* n" parçanın her zaman geri dönmeyi isteyeceğini biliyordum.

Kente ulaşabilmek için neredeyse bütün gün yürüdüm. Varacağım bu yerleşim merkezinden kendi kiralık evime nasıl ulaşacağım hakkında da hiç bir. düşüncem yoktu. Otoyolu görüyordum ama orada yürümenin tehlikeli olacağını düşünerek ormanın içinden ilerlemeyi sürdürdüm. Bir yerde durup geriye baktım ve tam o anda nereden çıktığı belli olmayan bir esinti çıkıverdi. Rüzgar, dev bir silgi gibi ayak izlerimi kumdan sildi. Sanki, anakaranın ta yüreğindeki o çölde benden geriye bir şey kalmamalıydı. Sürekli beni izleyen ve gözleyen kahverengi sahiriim de, tam kentin kıyısına vardığımda basımın üzerinde son bir kez döndü.'

Uzakta yaslıca bir adam vardı. Üzerinde blucin pantolon, göbегini saran kemerine sıkıstırdığı kareli bir gömlek ve. giymekten yıpranmış orman yeşili bir sapka vardı. Ona yaklaşıırken, bana hiç gülümsemedi; tam tersine gözleri saskinlik içinde fal taşı gibi açıldı.

Dün, gereksinmem" olan her şeyim vardı: yiyeceğim, giyeceğim, siginagım, sağlığım ile ilgilenenler, kil-ar, müzik, eğlence, destek, bir aile, ve pek bol kahkaha -ve tınların tümü bedavaydı. Ama şimdi bu dünya tümü'e yok olmuştı.

Bugün para için dilenmezsem hiç bir şey yapamayacaktım. Gereksinme duyduğum her şeyi satın almak zorundaydım. Seçeneğim yoktu; su anda pitiik içinde, bir paçavraya sarınmış dilenciden baska bir şey degildim. Bir çantası bile olmayan bir dilenci. Bu iğrenç görünümlü berdus görüntüsünün altında nasıl bir kisinin bulunduğunu sadece ben biliyordum. Bütün dünyanın evsizleri ile ilgili düşüncelerim o anda birdenbire degisiverdi.

Avustralyalı adama yaklaşıarak: "Bana biraz bozuk para ödünç verebilir misiniz? Ormandan çıktım ve bir telefon etmem gerekiyor. Param yok. Eger bana adınızı ve adresinizi verirseniz, size borcumu öderim," dedim.

Adam, bana öylesine saskinlikle bakmayı sürdürüyordu ki alındaki kirisiklikler yer degistiriyordu. Sonra, sol eliyle burnunu tikarken, sağ elini cebine attı ve bozuk para çıkarttı. Yeniden berbat kokmaya ' baslamış olduğumu biliyordum. Timsah havuzundaki sabunsuz banyomdan bn yana neredeyse iki hafta geçmişti. Adam basını salladı, parasını geri almak umurunda değildi, hızla uzaklastı yanımdan.

Bir kaç sokak aşağı yürüdüm ve bir araya toplanmış okul çocukları gördüm. Öğleden sonra evlerine dönmek için okul otobüsünü bekliyorlardı. Hepsi Avustralya gençliğine özgü o isiltiyi sahiptiler, giysileri bir örnekti. Sadece ayakkabıları o kjsisel özelliklerini dile getirme çabalarını yansitiyordu. Hepsi ""birden gözlerini benim çıplak ayaklarıma, daha doğrusu bir çift kadın ayagından çok dehset verici bir mutasyona ugramış uzantılarıma dikmişlerdi.

Korkunç görüldüğümü biliyordum, tele istegim, üzerimdeki paçavra-ve-120 günden fazladır taranmayan saçlarımla onları

korkutmamakti. Yüzümün, omuzlarımin ve kollarımin derisi o kadar çok soyulmustu ki, her yanımda lekeler ve çillerle doluydu. Bunun yanı sıra onlardan da iğrenç koktuğum konusunda tepki almıştım.

Tepkileri güven verici idi. Benden korkmam islardı, sadece kıkırdayıp, gülüşüyorlardı. Benim Amerikan aksanım, Avustralyalılara özgü o inancı bu durumda iyice pekiştirmişti: Amerikalıların hepsi bir acayıptır! Bana iki blok ötede bir telefon kulübesi bulabileceğimi söylediler.

Ofisime telefon ettim ve bana para göndermelerini istedimTelgraf gönderebileceğim bir yerin adresini de onlardan öğrendim. Postahaneye vardığımda, orada bulunan insanların yüzlerindeki ifade de, son derece tuhaf bir görünüme sahip olduğumu kanıtlıyordu. Vezne görevlisi, hiç bir kimliğim olmadığından parayı bana pek gönülsüzce verdi. Ben paraları alıp sayarken, o tezgaha ve bana dezenfektan bir sprey sikiyordu.

Elimdeki paralarla taksiye binerek beni bir alışveriş merkezine götürmesini istedim. Oradan lastik sandaletler, pantolon, gömlek, sampuan, disfirçasi, dismacunu ve toka aldım. Beni kapıda bekleyen taksi şöförünün eline tutuşturduğum plastik torbaların içi ayrıca bir torba dolusu taze meyva ve altı kutu meyva suyu ile doluydu, şöför kabul edilmeme olasılığına karsi, beni götürdüğü motelin kapısında da bekledi. Her ikimizinde bu konuda kuskuları vardı ama elimdeki para destesi sayesinde tuhaf görüntüm korku uyandırmadı. Odaya girer. gizmez suyu açtım ve banyo küvetini doldurmaya başladım.

Banyom hazır olana kadar da hava yollarını arayıp ertesi gün için uçakta bir yer ayırttım. Bundan sonraki üç saatimi banyoda, sıcak suyun ve köpüklerin içinde yatarak, son bir kaç yili ve

[n] özellikle yaşamımın su son bir kaç ayını düşünerek geçirdim.

Ertesi gün gene de sekilsiz ama temiz saçlarımda, keselenmiş yüzüm, toynak-ayaklanma uydurabilmek için orasından burasından kestığım lastik sandaletlerimle ve mis gibi kokarak uçağa bindim. Cepli bir giysi satın almayı âkil edemediğimden paramı tıstörtümün içine sokmıstım. o

Komsum, beni gördüğüne sevindi. Hakliydim ev sahibimle ilgili sorunlari o çözümlemisti, ben sadece ona borçluydum. Yola çıkmamdan bir kaç gün önce bana televizyon ve video kiralayan o magazanin sahibi, harika bir Avustralyalı idi ve [;] yoklugumda bana ne fatura yollamis ne de gelip mallarini almisti. O da beni gördüğüne çok sevindi. Televizyonunu ve o videosunu ona geri vermeden ve borcumu ödemedem bir yerlere gitmeyecegimden emindi zaten. Meslekî projem de, ona biraz zaman ayirmam için beklemekteydi. Saglikçi arkadaşlarım da saskindilar ama benim opal madenine kazi yapmaya gittigim konusunda sakalar yapip, gülüyorlardı. Sonradan öğrendigime ' göre Ooota, beni almak için kiraladigi jipin sahibine, geri ." dönmememiz halinde, jipini çölden almasını ve is yerimi ' uyarmasını söylemisti. Rehberim, bu insanlara benim bir. yürüyüşe çıktığımı söylemisti ki bunun ' anlami hedef belirlemeden ve zamandisi bir Aborijin gezisi yapmak anlamına geliyordu. "Bu davranışima karşı çıkma sanslari yoktu. Kaldi ki projeyi tamamlayacak baska bir kimse olmadigindan, isim hala

' beni bekliyordu.

Kizimi aradım. Sesimi duyunca çok rahatladı, ona basıma gelenleri anlattığımda ise müthiş heyecanlandı ama yok olmam konusunda hiç kaygılanmadığını da itiraf etti. Basımın gerçekten dertte olması halinde, bunu bir şekilde hissedeceğinden emindi. Birikmiş mektuplarımı açtım ve ailemin Noel kutlamalarına

karsılık veremediğimi öğrenmiş oldum. Hepsinin gönlünü almak için armaganlar göndermeliydim!

Ayaklarımı yeniden çorap ve ayakkabıların içine sokabilmek için uzun uzun uğraştım: onları suda tuttum, ponza taşıyla ovdum, losyonlar sürdüm ve hatta ölü dpkuyu temizlemek için. bir elektrikli bıçak bile kullandım!

Koltukaltlarımı temizlediğim jilet, b^ni yerde yatmaktan kurtaran silte, tuvalet kagidi gibi basit nesnelerin beni" ne çok mutlu ettiğini gördüm! Çevremdeki insanlara defalarca artık çoksevdığım o insanlardan söz etmeye çalıştım. Onların yaşam tarzlarını, değer sistemlerini ve üzerinde yaşadığımız bu gezegen konusundaki mesajlarım iletmeye çalıştım. Gazetede çevre kirliliği ve dünyanın en yeşil alanlarının nasıl hızla yok olmaya sürüklendiği konusunda yazılar okudukça sunu çok iyi anlıyordum: Gerçek İnsanlar burayı terketmek zorundaydılar. Bu koşullarda karınlarını ancak doyurabiliyorlardı, gelecekte başgösterecek radyasyon etkileriyle nasıl basa çıkabilirlerdi ki! İnsanoglunun oksijeni yaratamayacağı konusunda haklıydılar. Bunu sadece bitkiler ve ağaçlar basarabilirdi. Bana sık sık söyle demislerdi: "Yeryüzünün canını yok ediyoruz." Teknik alandaki hirsimiz tüm yasami tehdit eden ciddi bilgisizliğimizi ortaya çıkartmisti, bu bilgisizliğimizi ancak doğaya saygı duyarak ortadan kaldıracabilirdik. Gerçek İnsanlar Kabilesi simdiden fazlasıyla kalabalık olmuş olan bu gezegenin üzerindeki varoluş sürelerini sona erdirmeye hakkını kazanmışlardı. Zamanın başlangıcından bu yana her zaman dürüst, doğru ve barış dolu insanlar olmuşlardı ve evrenle aralarındaki bağlantı konusunda asla kuskuya düşmemişlerdi.

Konusmaya çalıştığım insanların tümü Gerçek İnsanlar Kabilesinin eylemlerine ve değerlerine karşı son derece kayıtsızdılar; onların değerleri hakkında hiç bir şey ilgilerini çekmiyordu. O zaman anladım ki, bilinmeyen bir şeyi yakalamak, farklı görünen bir şeyi benimsemek müthiş korku

verici ve yoldirici idi. Herkese bunun bizi aymazlığımdan uyandırabileceğini, toplumsal sorunlarımızı çözebileceğini, hatta hastalıkları bile iyileştirebileceğini anlatmak için uğraştım. Herkes sagır olmuştum sanki. Avustralyalılar savunmaya çekilmişlerdi. Bir zamanlar bana evlilikten bile söz etmiş olan Geoff dahi bilgeligin o çöl insanlarından öğreni içmeyeceğini savunuyordu. Benim yaşamda bir kez ele geçebilecek türden bir serüven yaşamış olmama seviniyordu ama artık yerime oturmalı ve benden beklenen hanım hanımcık rolü oynamaya başlamalıydim. Ben de bunun üzerine sağlık projemi tamamladım, Gerçek

Insanlar Kabilesi ile ilgili öykümü kimseye anlatamadan Avustralya'dan ayrıldım.

Sezgilerim bana, yasamimin bundan sonraki bölümünde atacagim adimlarin benim kontrolümünden çıktıklarını ve gücün en yüksek düzeyince yönetileceğini söylüyordu.

Birlesik Devletlere dönmek üzere bindigim jette yanımda oturan kisiyle konusmaya basladik. Orta yasli ve koca göbekli bir is adamiydi. Pek çok degisik seyden söz ettikten sonra, sıra benim yerlilerle yasadigim serüvene geldi. Onlar? Avustralya anakarasinin ta yüregindeki topraklarda yasadiklarimi anlattim. Adam beni iyi niyetle dinledi ama sonunda bana verdigi yanit, su ana*dek aldigim tüm tepkilerin bir özetiydi sanki: "Simdiye dek böyle insanların var oldugunu hiç kimse bilmiyordu. Madem ---i bu dünyayi terk etmeye de karar vermisler, daha ne ugrasiyorsunuz? Hiç kimsenin bu konuya ilgi duyacagini sanmam! ^Ksîdi ki, cntern düşünceleri bizimkilere ters düşüyor ..^Jyorsunuz; bunca toplun o haksiz olabilir mi?"

Harika Gerçek İnsan"?:- ile ilgili düşüncelerim, haftalar, boyunca simsiki paketleni ve yüregimin derinliklerine ve dudaklarimin arasina mühürlendi. Bu insanlar yasamimi öylesine derinden etkilemislerdi ki, olumsuz yorumlar ve tepkiler^almamak için onlardan söz etmeye çekmiyordum. Sonra yavas yavas eski dostlarimin konuya içtenlikle ilgi

duymaya basladiklarini farkettilim. Kimileri bana bu essiz deneyimimi gruplar halinde toplanmis insanlara anlatmam için öneride bulundu. Karsilastigim tepki her zaman ayni oluyordu: insanlar beni hayranlikla dinliyor, her bir birey, simdiye-dek yapılanlardan geriye dönüşün olanaksiz oldugunu ama degistirme yoluna gidilebileceğini düşünüyordu.

Evet bu gerçektir, Gerçek İnsanlar burayi terk ediyorlarçji ama etsosuna ve kremaya bulanmis yasam tarzflrilza ve davranislarimiza karsin bize biraktiklari bir mesaj vardi. Bizler onların burada kalmalarini ve çocuk dogurmalarini istemiyorduk. Bu bizi ilgilendirmezdi. Bizler, onların barışçil, anlamlı degerlerini pratik eyleme dönüştürmeye özen göstermeliydik. Artık, her birimizin iki yasami oldugunu biliyordum: bir tanesi öğrendigimiz, bir tanesi de sonra yasadigimiz yasamdı. Kiz ve erkek kardeşlerimizin, bunun yani sıra aci çekmekte olan yeryüzünün korku dolu çigliklarına kulak vermeniazamani gelmisti.

Kimbilir, belki de yeni buluslar yapmak yerine geçmisi onarma yoluna gitsek, dünyamız daha umutlu.bir yer olurdu.

Kabile bizim çağdas buluslarimizi elestimiyordu. Onlar, insanligin ayni zamanda bir ifade, yaratıcilik ve serüven olusunu kutsuyorlardı. Ne var ki, bilgiyi aramaya çıkan Mutantların ise girismeden "Evrenin her yanındaki yasamin hayrina ise .." cümlesini söylemeye gereksinimleri olduguna inanıyorlardı. Onlar, sahip oldugumuz tüm maddesnelere yeniden degerlendirecegimizi ve onlara yeni bir kullanım biçimi kazandıracagimizi umut ediyorlardı. Kaldi ki inanislariına göre, insanlik cenneti deneyimlemeye her zamankinden daha çok yaklasmisti. Yeryüzündeki herkesi doyurmaya yetecek teknolojiye sahip oldugumuz gibi, istersek tüm insanların kendilerini ifade edebilmelerini, kendilerini kabul ettirebilmelerini ve barinabilecekleri yerlere sahip olmalarini sağlayabilirdik.

Çocuklarimin ve yakın arkadaşlarimin destegi ve yüreklendirmesi ile Avustralya anakarasinin yüregindeki çölde yasadigim deneyimlerimi yazmaya basladim. Bu arada sivil toplum örgütlerinin, cezaevlerinin, kiliselerin, okullarin ve benzeri kurumların çağrilarini kabul ederek, ulasabildigim her yerde konusmalar yaptim. Aldigim tepkiler birbirinden degisik oluyordu. Ku Klux Klan örgütü beni düşman ilan etti; Idaho'da beyazların üstünlüğünü savunan bir baska grup, benim konusma yaptigim binanın önüne parketmis olan tüm otomobilleri ırkçı mesajlar ileten etiketler yapistirdi. Bazi asiri muhafazakar Hristiyanlar beni dinledikten sonra Avustralya çöllerinde yasayan bu insanların cehennemde yanacak olan

paganlar oldugunu söylediler. Önde gelen bir Avustralya televizyonunda araştırma programı yapan dört görevli, Birleşik Devletlere gelerek, benim konuşma yaptığım bir salondaki kalabalığın arasına oturdu ve söylediğim her şeyi çürütmeye çalıştı. Nüfus sayımına dahil olmamış ve yabancı bölgelerde yaşayan Aborijinlerin olduğuna inanamıyorlardı ve benim bir sahtekar olduğumu ileri sürdüler. Ne var ki harika bir denge oluşturmıştı. Aldığım her sevimli tepkiye karşı zihinsel telepati, silah kullanmak yerine hayal görüntü yaratma ve Gerçek İnsanlar'ın yaşam tarzında yer alan değerler ve teknikler hakkında daha derinlemesine bilgi edinmek isteyenler çıkıyordu.

İnsanlar, bu deneyimin benim yaşamımı ne yönde değiştirdiğini öğrenmek istiyorlardı. Benim yanıtlarım "Derinlemesine" oluyordu. Birleşik Devletlere döndükten sonra babam öldü. Bu son yolculuğuna çıkarken onun yanındaydım, elini tutuyordum, ona sevgimle destek olmaya çalışıyordum. Cenazenin ertesi günü, üvey annemden, babamın anısını saklamak için tır kravatını, eski bir sapkasını, bir koldüğmesini istedim. Beni reddetti. "Sana göre bir şey yok." dedi. Eskiden olsa, ona duyduğum öfkeyi belli ederdim. Oysa o gün, zihinsel olarak ben terketmiş olan o sevgili ruha rahmet diledim ve ana

babamın evinden son kez çıktım. Yeni

duyuyordum; gözlerimi kaldırıp mavi gö, ' varoluşumla gurur

babama göz kırptım. İç yüzüne baktım ve

Şimdi inanıyorum ki, üvey annem hana
"Elbette. Bu ev senin anne babana ait es } sevgi dolu bir seste:
animsatacak bir şeyler alabilirsin," dese idi, yollarla dolu. Babamı
hiç bir ders olmasdı. Benim beklediğimi z. bundan çıkaracağım
Gerçekte benim olan şeylerin bana ^2'6" boyfct sözlerdi,
olgunlaştırdı ve o zaman bu ikilemi öğrendirilmemesi beni
bana bir sınavı geçmek için önce o sınavı"01- Gerçek insanlar
söylemişlerdi. Şimdi yaşamımın öyje bir ^ girmem gerektiğini
durum son derece olumsuz bile görünse, noktasaldaydım ki,
geçme fırsatını yakaladığımı görebiliyor,runsa' bir sınavdan
bitmekte olduğunu gözlemek ve onu yafum- ' np^ - '*5""
ayrımı öğrendim. Her şeyin ruhsal zenginliğ'amak arasıiw'.'
olduğunu öğrendim. esme için bir fırsat

Geçenlerde benim konferansımı dinle Hollywood'dan birini tanıştırmak istedi. Ven bir kişi bana ayının, soğuk kârlı bir gecesi idi. Akşam yerr[;] Missouri'de Ocak ve. öteki konuklar yemeklerini yiyip, kahvelerimi yemis, Roger konuşmıştım. Ertesi sabah bu kişi, anla^rini içerlerken ben aktarma konusunu görüşmek istedi benimle, tt'klarımı sinemaya

ödedik, paltolarımızı alıp vedalasmaktayken}*113- "Bizler hesabi yok olduğunu farketti. Disariya baktık, ansız birisi senin ortadan karda ayak izin bile kalmamıştı." in gözden yitmiştin;

bir betona kazınmışçasına zihnimde beliriveren' yeni dökülmüş geri kalanını Gerçek İnsanlardan öğrendik,m"St.i. "Yaşamımın geçirmek istiyorum. Her şeyi! Hatta göz)6"01' uygulamakla bile!!! den yitme sanatını

Ben, Avustralya'nin Wurundjeri Aborijen kabilesinden Burnam Bumam, "Bir Çift Yürek"kitabının her sözünü okudugumu burada açıklıyorum.

Bu tüm yaşamımda bir solukla, bastan sona okudugum ilk kitaptır. Bunu büyük-bfr^ heyecan ve saygiyla yaptım. Bu bir klasiktir ve yazar, biz, Gerçek îmanların kendilerine âuyduğu güveni sarsmamıştır. Bunun yani sıra bizlerin değerler sistemimizi ve bazı ezoterik görüşleri öylesine basarıyla dile getirmiştir ki, arkamda bıraktığım bu o mirasimla gurur duymami sağlamıştır.

Dünyaya, deneyimlerimizi anlatırken, tarihsel bir yanlış düzeltmiştir. Onaltıncı t yüzyılda Hollandalı kasif WHHam Dampier ^yazdıklarında bizlerden "yeryüzünün çok ilkel o ..-, ve sefil insanları "sekinde söz etmiştir. Avustralya'dan Mutantlaragönderilen bu mesaj bizleri yüksek bir bilinç düzeyine yükseltiyor ve bizleri gerçekten sahip olduğumuz niteliklerle, soylu ve muhtesem insanlar olarak tanıtıyor."

\Wurundjeri Kabilesinin Yaslı kisisi Burnam Burnam'ın Mektubu

yasamının örümcek ağı ören insanın kendi değildir; o, bu ağda sadece bineldir.

Bu ağı yaptığı her katkıyı, aslında kendi kendine yapmıştır.

Kızılderili Reisi Scattte

Bir sınavın üstesinden gelmenin tek. yolu, onunla yüzyıla gelebilmektir.

Bu kaçınılmazdır.

Yaslı Kisi Soylu Kara Kugu

Yalnızca son ağaç kesildikten, son ırmak zehirlendikten, son balık yakalandıktan sonra... ancak ondan sonra paranın yenemeyeceğini anlayacaksınız.

Cree kızılderilülerinin kehaneti.

Bos ellerle dogmak.

Ölmek bos ellerle.

Yasamı tüm doluluğu ile gözledim

Bos ellerle

MarioMocgMi

Tesekkürler

Çok Özel iki kişi olmasaydı, bu kitap var olamazdı... 8ü iki ruh beni kanatlarının altında korumaya aldılar ve yükseklerle uçmam konusunda sabırla yüreklendirdiler. Bu nedenle Jeannette Grirame ve Carri Garrison'a, ulaşılması olanaksız derinliklere varmama yönelik bu edebi yolculuğu benimle paylaştıkları için özel bir teşekkür sunuyorum.

Paylaşım yeteneği ve "Sözleri her zaman çevirmediysem de tek amacım onların zihinlerine tercüman

olabilmekti" diye yazarak bana cesaret asilayan yazar Stepnen Mitchell'e tesekkür ediyorum. .

Her biri nitelikli bir yazar/konferansçi olan gerçek insanlar Og Mandino'ya, Doktor Wayne Dyer'a ve Doktor Elisabeth Kubler-Ross'a tesekkür ediyorum.

Yasamini, öğretmen olmaya adadigi için genç Marshall Ball'a tesekkür ediyorum.

Ve ayrica, Nola teyzeye, doktor Edward Stegman'a, Georgia Lewis'e, Peg Smith'e, Dorothea Wolco"a, Jenny Decker'e, Jana Hawkins'e, Sandford Dean'a, Nancy Hoflund'aHanley Thomas'aSaygideger Marilyn Reigert, Saygideger Richart Reiger'eJ Wah Bodine'e Jack Small'a, Jeff Small'a, ve Arrow Baskidan Waync Baker'e, Harper-Collins'ten Stephanie Gunning ve Susan Moi.iowa ve Robin Bern. Candice Fuhram ve de özellikle MM Co. Baskani Steve Morgan'a çok tesekkürler.

Yazardan Oklta

Bu kitap yasanmis bir deneyimin mey vasidir ve olaylardan hemen sonra yazilmistir. Az sonra sizlerin de görecegi gibi elimde'-not tutabilecegim bir defter yoktu. Bu kitabın bir roman olarak satilmasinin nedeni, minik aborijin kabilesini herhangi bir yasal sorundan koruyabilmektir. Kimliklerinin belirlenmesini istemeyen dostlarima bir saygi isareti olarak bazi ayrıntıları elemek yoluna gittim. Bunu yaparken bir amacım da kutsal mekanimizin gözlerden irak kalabilmeyi sürdürmesiydi.

Halk kütüphanesine kadar gitmenize gerek kalmaması için metinde en önemli tarihsel bilgilere yer verdim. Ve sizlerin Avustralya'ya dek bir yolculuk yapmanıza da gerek olmadigini rahatlıkla söyleyebilirim çünkü Aborijinlerin sergiledikleri özel durumlar her Amerikan kentinde rahatlıkla rastlanabilecek türdendir: gözlerinizi, işsizlik oranının yüzde ellinin üstünde olduğu getto mahallelerinde yaşayan kara derili insanlara çevirmeniz yeterli olacaktır. Bu insanların, çalışan lariysa en katlanılmaz işleri yüklenmişlerdir ve onları köklerine bağlayan kültürle her türlü ilintiyi yitirmiş durumdadırlar. Amerikan kızilderilileri gibi onlar da belli bölgelerle sınırlanmış durumdalar ve kusaklardan beri kutsal ayinlerini uygulama özgürlüğüne sahip degiller.

Ne var ki sizlerden gizlemeyecegim bir şey varsa o da, "Mutant'a Mesajdır!"

Amerika, Afrika ve Avustralya değişik ırklar arasındaki ilişkileri iyilestirmek yolunda çalışmalar gösteriyor gibi, ama Avustralya'nın en iç noktalarında, anakaranın en çorak topraklarında, hala yavas,

düzenli ve kadim bir yüreğin atisinin sesi duyuluyor. Orada ırkçılık kavramından haberi olmayan çok özel bir kabile, sadece öteki insanlar ve doğa ile ilgileniyor. Bu sese kulak vermek ve onu anlamak, insan olmayı ya da insanın var olusunu daha iyi anlamak anlamına geliyor.

Bir tartisma ortamı yaratma niyeti gütmeyen ve kendi olanaklarımla bastirdigim bu metin, pek çok görüş ayriligina meydan verdi. Okurken sizler de pek çok değişik sonuca varabilirsiniz, örneğin, okur, çevirmenim olarak söz ettiğim kisinin geçmiş yıllarda hükümetin kurallarını ve yasalarını çignemis bir kişi olduğunu sanabilir: nüfus sayımları, vergiler, oy hakkının kullanımı, toprağın ve madenlerin işlenme yetkileri, doğum ve ölümlerin bildirimleri ve benzeri gibi yükümlülüklerden kurtulmak için kaçtığını ve kabilenin öteki üyelerinin de aynı yollara başvurmalarına yardımcı olduğunu düşünebilir. Bu kisinin adını açıklamam ve bir grup insanı çöle götürerek, kabile ile yürüdüğüm yolları göstermem istendi benden. Bunları reddettim! Yasaların kurdugu düzenin dışında yaşayan bu insanlara yardımcı olmakla, onların kimliklerini açıklamamakla ve gerçekte var olmayan bir kabileyi varmış- gibi anlatarak yalan söylemekle suçlanabilirim.

BUtün bunlara benim. yanıtım su olacaktır. Ben, burada tüm Avustralya Aborijinleri değil, sadece

anakaranin yüregindeki çorak topraklarda yasayan ve Yabanil İnsanlar ya da Kadim Kisiler adıyla taninan tek bir kabile adına konusuyorum. Onları görebilmek için yanlarına bir kez daha gittim ve Amerika Birleşik Devletlerine 1994 Ocagından az önce döndüm. Hayir dualarını ve bana yüklenen görevi yürütmekteki yöntemlerim konusunda onaylarını aldım yeniden. -Sevgili okur, sunu söylemek istiyorum: Öyle görünüyor ki, bu yeryüzünde kendine amaç olarak sadece eğlenmeyi seçen insanlar var: Sen, kendinin de bu insanlardan biri olduğunu düşünüyorsan, kitabı oku, eğlen ve hoş bir gösteri seyretmişçesine yoluna devam et. Az sonra dile getireceklerim sana kurgusal bir roman gibi gelebilir, ama gene de -hayal kırıklığına uğramayacaksın, paranın karşılığını

alacaksın.

Oysa, eg*r mesajı isâtebilme yeteneğine sahip kişilerden biriysen, onun güçlü ve yüksek sesini duyacaksın. Mesajı içinde, yüreginde, aklında ve ta iliklerinde hissedeceksin. Biliyor musun, bu uzun

yürüyüş için seçilen kişi sen de olabilirdin ve inan bana pek çok kez keske yerimde bir baskası olsaydı diye geçirdim aklımdan.

Herbirimizin içinde, gelişmemize katkıda bulunan deneyimleri yaşadığımız kuytu bir nokta vardır; yazgı bçnim bu deneyimi gerçek bir kuytuda. Avustralya anakarasının ta yüregindeki çölde yaşamamı istedi. Yolu oraya düsmüş bir insan neler yasar, neler yaparsa, ben de öyle yaptım. ^.

Bu sayfaları çevirirken, sözünü ettiğim insanlar umarım senin de yüregine dokunabilirler. Ben bunları -İngilizce yazıyorum ama onların gerçeğinin sesi yoktur.

Benim, önerim, mesajın tadını çıkartman, sana. iyi geleni yudumlaman ve geri kalanı tükürmen; dünyanın yasası da bu değil mi zaten'.'.

Çöl insanların gelenegine göre, yeni bir adım daha var, bu da yeni bir yetenek edindiğimin göstergesi.

Sevgilerimle, Gezgini Dil.

Avustralya'da yaşadıklarımın esinlenerek yazdığım bu yapıt kurgusal bir kitaptır. Yasananlar, Afrika'da, Güney Amerika'da veya uygarlığın gerçek anlamının, hala canlı tutulduğu, herhangi bir başka yerde de geçebilirdi. Benim öykümden kendi mesajını bulup çıkartmak okura düşüyor.

Marlo Morgan